

ONSDAG DEN 21. OKTOBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. Forberedelse af Det Europæiske Råd (29.-30. oktober 2009) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om forberedelse af Det Europæiske Råd.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet.* – (SV) Hr. formand! Vi har i næste uge et møde i Det Europæiske Råd. Vi har en omfattende dagsorden og mange spørgsmål, der berører vores velfærd. Vi skal drøfte spørgsmål om at bekæmpe klimaændringerne, finde ud af, hvordan vi kan lede EU ud af den finansielle og økonomiske krise, fremme energisikkerheden og håndtere problemet med den ulovlige migration.

EU vil bedst kunne tackle alle disse spørgsmål, hvis vi har klarhed omkring traktatspørgsmålet. Det er vigtigt, at Lissabontraktaten kan træde i kraft så hurtigt som muligt, så vi bl.a. kan fortsætte arbejdet med at udpege den nye Kommission. Det er derfor, at Det Europæiske Råd også skal drøfte disse spørgsmål.

Jeg vil begynde med de spørgsmål, som, jeg ved, Parlamentet viser stor interesse for. I slutningen af næste uge skal stats- og regeringscheferne forsøge at skabe klarhed over ratificeringen af Lissabontraktaten, og hvordan processen skal forløbe. Det overvældende positive resultat i Irland og den polske præsidents underskrift har givet arbejdet fornyet kraft, men som De alle ved, kan traktaten ikke træde i kraft, før alle medlemsstaterne har ratificeret den – 26 ud af 27 har gjort det, men vi venter stadig på Den Tjekkiske Republik. Landets underhus og senat har godkendt traktaten, men siden har 17 senatorer indgivet en begæring til den tjekkiske forfatningsdomstol om at undersøge, hvorvidt Lissabontraktaten er forenelig med den tjekkiske forfatning.

Vi skal naturligvis respektere den demokratiske proces i Den Tjekkiske Republik. Den 27. oktober, altså i næste uge, afholder landets forfatningsdomstol en offentlig høring om spørgsmålet. Vi regner med, at domstolen kort efter vil træffe afgørelse, men vi har endnu ingen dato. Som bekendt har præsident Klaus også stillet visse betingelser for underskrivelsen af traktaten. Vi venter og forsøger at få præcis besked om, hvad disse krav og betingelser indebærer. Derfor vil drøftelserne i Det Europæiske Råd i vid udstrækning afhænge af, hvad der sker i Den Tjekkiske Republik. Den tjekkiske forfatningsdomstols udtalelse og det videre forløb bliver afgørende for, hvornår Lissabontraktaten kan træde i kraft.

I Det Europæiske Råd skal vi også drøfte de forberedelser, der hidtil er gjort for at sikre, at traktatens ikrafttrædelse bliver så smidig som mulig. I den forbindelse vil formandskabet fremlægge en rapport, der skal gøre det klart, hvor vi står i alle disse spørgsmål. I rapporten fremfører vi medlemsstaterne synspunkter i spørgsmål, som f.eks. vedrører Tjenesten for EU's Optræden Udadtil – et spørgsmål, som vi skal drøfte her i eftermiddag – dens beføjelser, retsstilling, personalesammensætning og finansiering. Jeg har læst hr. Broks betænkning, der blev vedtaget i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender i mandags. Vi skal som sagt drøfte den nærmere i eftermiddag.

Jeg kan allerede nu nævne, at betænkningen til næste uges møde vil ligge som vejledning for den høje repræsentants overvejelser, så han eller hun, når traktaten træder i kraft, meget hurtigt kan fremlægge et formelt forslag til, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal fungere. Rådet skulle gerne kunne vedtage dette forslag meget snart, forhåbentlig inden for de nærmeste måneder. Vi har drøftet mange af disse spørgsmål med Parlamentet, og vi håber, at det vil fortsætte i de kommende uger.

Det store spørgsmål på Det Europæiske Råds møde vil være klimaændringer. Vores ambition er, at Rådet skal tage hensigtsmæssige beslutninger, også i finansieringsspørgsmålet, så EU fortsat kan spille den ledende rolle, som er nødvendig, og derved bidrage til et vellykket resultat i København.

På Økofin-mødet i går var der en lang og dybdegående debat om finansieringsspørgsmålet. Formandskabet gjorde sit yderste for at opnå en aftale, men det besluttede til sidst, at spørgsmålet bør afgøres af Det Europæiske

Råd. Der er behov for yderligere drøftelser i nogle medlemsstater, før vi kan komme videre. Det er uhyre vigtigt, at vi bliver enige, så denne proces ikke trækker i langdrag. I denne fase af de internationale forhandlinger er vi udmærket klar over, hvilke vanskeligheder vi står over for. Derfor vil EU med en aftale om finansieringsspørgsmålet kunne bringe os et godt stykke videre i forhandlingerne.

Det Europæiske Råds møde kommer meget belejligt lige inden FN's Mellemstatslige Panel om Klimaændringer i Barcelona og mødet mellem G20-landenes finansministre i St Andrews. Vi kan kun nå frem til en aftale i København, hvis alle parter handler. I øjeblikket mødes EU's miljøministre for at drøfte konklusionerne om klimaændringerne. Formålet er at kunne give et helhedsbillede af EU's standpunkter til de spørgsmål, der i øjeblikket forhandles om.

En vigtig del af Rådets (miljø) konklusioner vil handle om at præcisere EU's strategi for en langsigtet emissionsreduktion og forsøge at opnå en aftale, der kan lette vores beslutning om at øge emissionsreduktionsmålet fra 20 til 30 % i forhold til 1990-niveauet. Rådets (miljø) konklusioner vil også omhandle spørgsmålet om en beslutning vedrørende EU's forslag i forhandlingerne om emissionsreduktioner inden for international luftfart og søtransport, udvikle EU's strategi for foranstaltninger i udviklingslandene med hensyn til vurdering, rapportering og kontrol af investeringer og de sektorspecifikke mekanismers rolle og videreudvikle EU's strategi til bekæmpelse af skovrydning og skovødelæggelse for at fremskynde forhandlingerne.

Det Europæiske Råd skal også evaluere de fremskridt, der er gjort med at skabe en ny ramme for EU's tilsyn med finansmarkederne. Som De ved, indgik stats- og regeringscheferne i juni en meget ambitiøs aftale med målet om at oprette et særligt organ, som har ansvaret for makrotilsynet med EU's finansielle system, og tre europæiske tilsynsmyndigheder for bank-, forsikrings- og værdipapirmarkederne. I slutningen af september fremlagde Kommissionen sin pakke med lovgivningsforslag. Det er et af formandskabets absolutte topprioriteter, og vi har fastsat en ambitiøs tidsplan. Vores mål er at have en aftale på plads om hele pakken inden udgangen af året.

Det glæder mig derfor meget, at Økofin-Rådet i går kunne tage et stort skridt fremad og indgå en bred politisk aftale om at oprette et nyt organ for makrotilsyn uden at foregribe forhandlingerne i de nationale parlamenter. Det svenske formandskab blev også af finansministrene anmodet om at fortsætte dialogen med Parlamentet. Vi har meget gode erfaringer med denne dialog og mener, at den fungerer godt.

Det er nu vigtigt, at vi benytter os af lejligheden til at fremskynde arbejdet så hurtigt som muligt. Vi må vise, at vi gør vores yderste for at forhindre fremtidige kriser, og at vi påtager os det fælles ansvar ved at sikre, at forbrugerne og investorerne igen kan nære tillid til det finansielle system.

Jeg vil også sige et par ord om beskæftigelse i Europa – et spørgsmål, som, jeg ved, Det Europæiske Råd kommer til at drøfte. I den senere tid har vi haft forsigtige tegn på økonomisk genopretning. Men situationen på arbejdsmarkederne forventes at blive værre endnu, og vi har stadig behov for stimulans- og støtteforanstaltninger.

Et spørgsmål, som det er vigtigt for Det Europæiske Råd at fremhæve, er, hvordan vi skal kunne håndtere krisens konsekvenser og samtidig leve op til vores langsigtede mål om at øge udbuddet af arbejdskraft. Et højt beskæftigelsesniveau er en forudsætning for bæredygtige offentlige finanser. Et højt beskæftigelsesniveau er også en forudsætning for økonomisk vækst, for menneskers velfærd og for et mere socialt samhörigt Europa.

I den forbindelse vil jeg også gerne minde Dem om, hvad vi har sagt med hensyn til udfasningsstrategier. Finansministrene har bekræftet, at genopretningen er reel, men skrøbelig. Det er derfor vigtigt, at vi fortsætter med at føre en ekspansiv finanspolitik. Samtaler på rådsmødet førte til en aftale om at udforme strategier på grundlag af de principper, som finansministrene drøftede på deres uformelle møde i Göteborg.

Jeg vil også gerne sige noget om energisikkerhed. I tråd med konklusionerne fra juni 2009 skal Det Europæiske Råd i næste uge vurdere, hvad der er blevet opnået med hensyn til energiinfrastruktur (sammenkoblinger) og krisemekanismer. Vi har udarbejdet en rapport om den udvikling, der har været siden januar. Det Europæiske Råd tager denne rapport til efterretning.

Det Europæiske Råd skal også vedtage EU's strategi for Østersøregionen. Vi havde en meget nyttig debat om dette på Parlamentets plenarmøde i september. Stats- og regeringscheferne skal godkende formandskabets konklusioner, som skal vedtages på Rådets møde for almindelige anliggender og eksterne forbindelser på mandag. Denne strategi udgør en integreret ramme, der skal sikre håndteringen af de udfordringer, som vi står over for, og bidrage til den økonomiske, sociale og territoriale samhörighed i EU. Jeg er overbevist om,

at denne strategi kan tjene som et inspirerende eksempel for andre makroregioner i EU og derved styrke den europæiske integration. EU's strategi for Donauregionen er allerede ved at tage form og vil være klar til at kunne blive fremlagt for det ungarske formandskab i 2011.

Det er med stor tilfredshed, at det svenske formandskab nu kan fremlægge resultaterne af dette initiativ, som jo blev til her i Parlamentet. Vi håber, at Det Europæiske Råd kan opfordre alle relevante aktører til hurtigst muligt at få gennemført strategien. Det er absolut nødvendigt, hvis vi skal i gang med at håndtere de alvorlige miljøproblemer og nå målene i strategien.

Det Europæiske Råd skal også evaluere de fremskridt, der er gjort med at gennemføre de konklusioner, som handler om migrationssituationen ved Middelhavet. Rådet vil bifalde de foranstaltninger, der er truffet på kort sigt, som f.eks. lanceringen af pilotprojektet i Malta, og de fremskridt, der er gjort for at oprette det europæiske asylstøttekontor. Det vil også blive noteret, at EU og Tyrkiet har genoptaget dialogen om migration.

Vi forventer, at Det Europæiske Råd opfordrer til en yderligere indsats for at tackle den aktuelle situation i Middelhavsområdet og for at fortsætte arbejdet for langsigtede løsninger, som bygger på solidaritet mellem medlemsstaterne. Vi forventer også, at Rådet understreger behovet for en øget indsats for at gennemføre EU's samlede migrationsstrategi. Rådet vil også blive opfordret til at styrke Frontex og indføre fælles regler for Frontex-operationer til søs.

Endelig vil der også være en debat om de eksterne forbindelser. I juni anmodede Rådet (generelle anliggender og eksterne forbindelser) institutionerne om at undersøge, hvordan EU kan øge sit engagement i Afghanistan og Pakistan. Et første udkast blev drøftet på det uformelle Gymnich-møde i september, og medlemsstaterne drøfter i øjeblikket et detaljeret forslag i arbejdsgrupperne. På udenrigsministermødet i næste uge skal EU vedtage en plan for at styrke vores engagement i Afghanistan og Pakistan. I planen fokuseres der på at styrke statens kapacitet og institutionerne i begge lande. Det er yderst vigtigt, at denne plan øjeblikkeligt kan gennemføres.

Der er brug for omfattende internationale foranstaltninger, hvis vi skal kunne vende udviklingen i Afghanistan og Pakistan. Militære løsninger alene kan aldrig føre til en holdbar løsning. Uden sikkerhed og kontrol vil den økonomiske udvikling gå tabt. Vi har også brug for at investere i opbygningen af demokratiske institutioner og styrkelsen af civilsamfundet. Her har EU en uhyre vigtig rolle at spille i begge lande. Der er fælles problemer, der er regionale aspekter, og naturligvis varierer tilgangen til de to lande. Det kommer vi til at drøfte på Det Europæiske Råds møde i næste uge, og jeg står naturligvis til rådighed for at lytte til parlamentsmedlemmernes kommentarer og spørgsmål.

(Bifald)

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er i det store og hele enig med de udtalelser, som Cecilia Malmström har fremsat på vegne af Det Europæiske Råd. Lad mig fremhæve to vigtige punkter, nemlig Lissabontraktaten og alle de institutionelle anliggender på den ene side og bekæmpelsen af klimaændringer og prognoserne for København på den anden side.

Først og fremmest mener jeg, at Det Europæiske Råd bør kunne tage de endelige beslutninger, så Lissabontraktaten kan træde i kraft. Vi har i mange år vidst, at ratificeringen af en ny traktat ikke er en let sag. Vi har haft meget modgang og en del skuffelser, men hver gang har det altoverskyggende hensyn til traktaten sejret – nødvendigheden af et demokratisk og effektivt Europa. Jeg er overbevist om, at det fortsat vil være tilfældet, og at denne sidste forhindring vil blive overvundet, så traktaten kan træde i kraft efter den store tilslutning, som befolkningen i Irland har givet Lissabontraktaten.

Efter afslutningen af ratificeringsprocessen i Polen kan vi nu sige, at alle medlemsstaterne demokratisk har godkendt Lissabontraktaten. Vi mangler bare at få afsluttet ratificeringsprocessen i Den Tjekkiske Republik. Naturligvis skal de igangværende forfatningsmæssige procedurer i Den Tjekkiske Republik respekteres, men det gælder også behovet for at efterkomme det demokratiske ønske om at se traktaten træde i kraft. Dette demokratiske ønske kom klart til udtryk i det tjekkiske parlament, så jeg håber ikke, at kunstige hindringer og forsinkelser nu vil skabe flere vanskeligheder inden den fulde ratificering.

Jeg har allerede her i Parlamentet redegjort for, hvor vigtigt det er at forsinke udnævnelsen af Kommissionen mindst muligt. Vi skal dog gøre vores yderste for at opnå en kommission i henhold til Lissabontraktaten, da det er et kritisk tidspunkt for Europa. Vi har behov for at kunne gå videre med den dagsorden, som dette Parlament støttede, da det valgte mig som formand for en ny embedsperiode. For at det kan lade sig gøre, og for at institutionerne kan fungere ordentligt, er vi nødt til at ratificere Lissabontraktaten, hvis vi vil have et stærkt, sammenhængende og effektivt EU. Så jeg gør det igen klart, at Det Europæiske Råd må påtage sig

sit ansvar, og der må være en nødvendig erkendelse af og forståelse for, at det har reelle omkostninger for Europa, så længe de europæiske institutioner ikke kan fungere ordentligt.

Samtidig er det rigtigt at fremskynde gennemførelsesarbejdet nu og være klar til traktatens ikrafttrædelse. Jeg ved, at Parlamentet er fuldt ud engageret i dette arbejde. Jeg glæder mig til at samarbejde med Dem for at sikre, at fordelene ved traktaten hurtigst muligt kan blive en realitet. Parlamentet har på mange områder allerede påbegyndt sit arbejde og ydet et stort bidrag, hvilket har vist sig i form af idéer inden for områder som f.eks. det europæiske borgerinitiativ. Jeg ved, at De her til eftermiddag skal drøfte Elmar Broks betænkning om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Der bliver i betænkningen taget udgangspunkt i det rette grundlag, idet vi skal sikre, at tjenesten, ligesom resten af traktatens fornyelser, gør vores fællesskabssystem endnu stærkere og mere effektivt.

Jeg ved, at der fra starten har været bekymringer om, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bliver en form for mellemstatsligt organ, der kommer til at svæve uden for EU-systemet, men tjenesten bør være fast forankret i EU-systemet. Den bør nødvendigvis have et meget tæt samarbejde med alle institutionerne, først og fremmest med Kommissionen. De beslutninger, som tjenesten forbereder i spørgsmål vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, skal tages af Kommissionen eller Rådet. Faktisk er jeg overbevist om, at det er forudsætningen for tjenestens succes, og at det vil sikre, at EU's eksterne foranstaltninger er mere end summen af de institutionelle dele. Hvis tjenesten kan fungere med Parlamentets demokratiske forankring, Rådets forbindelser til de nationale administrationer og Kommissionens ekspertise og europæiske vision, kan den virkelig blive et magtfuldt instrument, så EU kan opnå sine mål på den globale scene. En fælles europæisk udenrigstjeneste, som bygger på fællesskabsmetoden, vil være en stærk tjeneste for Europa og et stærkt instrument for et forenet Europa, der udøver sin indflydelse i verden.

Samtidig skal Det Europæiske Råd arbejde videre med en aktiv politisk dagsorden. Det bør med uformindsket styrke fortsætte sit arbejde med at håndtere den økonomiske krise og især dens konsekvenser for beskæftigelsen. Vi må fortsætte det arbejde, vi blev enige om på G20-mødet. Vi må sætte alt ind på at sikre, at Kommissionens forslag om finansiel overvågning hurtigst muligt træder i kraft. Vi må fremskynde vores program for at tage fat på energisikkerheden.

Ud fra et politisk synspunkt bliver København det vigtigste spørgsmål i Rådet. Et positivt resultat i København er fortsat et af de primære mål for europæerne og en stor opgave for det internationale samfund. Der er mindre end 50 dage at løbe på inden topmødet i København. Forhandlingerne går fortsat kun langsomt fremad. Det tilfalder igen EU at udvise lederskab og fastholde tempoet. De målsætninger, vi har lagt på bordet, har opmuntret andre til at gøre en større indsats, men vi ved alle, at vi for at tilskynde til reel global handling må gå et skridt videre. Vi er nødt til at komme udviklingslandene til undsætning med konkrete idéer til finansiering, sådan som Kommissionen foreslog i sidste måned. Vi skønner, at udviklingslandene inden 2020 får brug for omkring 100 mia. EUR ekstra om året. Indenlandsk støtte, hovedsageligt fra de store vækstøkonomier i udviklingslandene, og kulstofmarkedet skulle gerne kunne dække en stor del af beløbet, men der bør også sikres en omfattende international offentlig støtte, som EU yder en rimelig andel til.

Dagsordenen for København handler ikke udelukkende om klimaændringer. Det er selvfølgelig hovedformålet, men klima handler også om udvikling, og vi må ikke glemme, at det er en yderst vigtig dimension. Det bliver en stor forpligtelse, særligt nu, hvor de offentlige budgetter allerede er under pres, men vi er alle klar over, at det bliver dyrere, jo længere vi venter. Det Europæiske Råds opgave er igen at finde kreative løsninger, så det kan vise, at EU står sammen om behovet for at bekæmpe klimaændringerne.

For det første skal København vise, at viljen til at begrænse emissionerne er på vej. For det andet skal København vise, at vi er villige til at hjælpe dem, der gør en indsats. Det er sådan, at vi bedst kan konkretisere det aktive Europa, som Lissabontraktaten vil åbne op for, nemlig ved at køre videre med en dagsorden, som viser, at EU giver borgerne konkrete fordele.

En ambitiøs dagsorden kræver en effektiv institutionel ramme, og jeg kommer nu tilbage til mit første punkt. Lissabontraktaten er den første traktat i det udvidede Europa. Vores generation, især blandt vores venner i Central- og Østeuropa, kan udmærket huske, da Europa var delt op, men vi er her ikke for evigt. Institutionerne varer dog ved, så vi har brug for institutioner, der passer til et udvidet Europa. Lissabontraktaten er en traktat for et Europa af det 21. århundrede med stærke institutioner, der kan levere konkrete resultater i et Europa med 27 medlemsstater og endnu flere i fremtiden. Institutionerne er dog ikke i sig selv nok. Vi har brug for en stærk politisk vilje for at nå vores mål, og jeg håber, at Det Europæiske Råd i slutningen af måneden vil vise denne vilje til at opnå et stærkt og ambitiøst resultat i København.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) forventer, at der på det næste møde i Det Europæiske Råd bliver gjort en ende på den alt for lange periode med usikkerhed i forhold til EU-institutionerne, og at der skabes det nødvendige incitament til at etablere den nye kommission og også den faste formand for Rådet og den høje repræsentant som fastsat i Lissabontraktaten.

Frem for alt skal Rådet træffe de nødvendige foranstaltninger for at sætte skub i væksten og gøre Europa i stand til at skabe arbejdspladser, eftersom krisen kommer til at vare ved, så længe den sociale samhørighed ikke er genetableret.

For det første, hvad angår institutionerne, vil jeg gerne minde alle om, at den polske præsidents beslutning om at underskrive traktaten betyder, at alle lande med én undtagelse har banet vejen for, at Europa endelig kan komme videre uden at spilde mere tid.

Den 27. oktober, to dage før Det Europæiske Råds møde, skal den tjekkiske forfatningsdomstol undersøge, om traktaten er forenelig med landets forfatning. Vi respekterer naturligvis den afgørelse, uanset udfaldet.

På den anden side beklager min gruppe, at den tjekkiske præsident, selv om hans parlament som sådan har vedtaget Lissabontraktaten, har fundet endnu et påskud for at udskyde sin underskrivelse, eftersom alle udmærket godt ved, at der blot er tale om et påskud. Jeg finder det beklageligt, at andre lande følger i hans fodspor og nu kræver forsikringer om forskellige aspekter i traktaten. Vi må ikke give efter for fristelsen til at åbne Pandoras æske, og jeg lykønsker formandskabet for dets klare udmelding.

PPE-Gruppen forventer, at Det Europæiske Råd melder klart ud, at EU ikke accepterer nogen forsinkende manøvrer. Alle i Europa har direkte eller indirekte støttet traktaten, og vi må nu komme videre. Vi ved hver især, at så længe den europæiske offentlige debat monopoliseres af det institutionelle spørgsmål, og så længe Europa ikke har de nødvendige redskaber til at tage både demokratiske og effektive beslutninger, vil de virkelige politiske, økonomiske, sociale og miljømæssige problemer ikke blive behandlet hurtigt og seriøst nok. Det er indlysende, at vi i øjeblikket befinder os i et dødvande.

Parlamentet bør gennemføre høringerne af de kommende kommissærer hurtigst muligt, og det bør, om muligt, kunne enes om udnævnelserne til alle de stillinger, der skal besættes i Kommissionen og Rådet inden udgangen af året.

PPE-Gruppen forventer også, at Det Europæiske Råd udstikker nogle klare retningslinjer for den økonomiske politik og drager nogle konklusioner af G20-topmødet i Pittsburgh, der leverede blandede resultater, og vi kan allerede udlede af pressen, at det er, som om der ikke skete noget.

Europa skal sætte alt ind på at give sine virksomheder mulighed for at vende tilbage til et tilstrækkeligt aktivitetsniveau, så de kan ansætte og også investere i forskning. Europa skal også gøre alt for at skabe et retfærdigt kommercielt marked.

Endelig hvad angår klima, forventer jeg, at Det Europæiske Råd fremlægger en strategi, der passer til situationen, dvs. vores partners foreløbigt svage forpligtelser, her mindre end to måneder inden København. Jeg stiller dette klare spørgsmål: Hvilket pres skal vi lægge på USA, Kina og alle udviklingslandene? Et moderat og høfligt pres eller mest muligt pres? Selv om jeg glæder mig over, at Europa er en pioner på området, kan det ikke være den eneste aktør, der gør den nødvendige indsats for at bekæmpe den globale opvarmning.

Der er kun 50 dage til topmødet i København – 50 dage er ikke meget, men det er nok, hvis vi kan være overbevisende, og derfor anmoder jeg Dem om at fortælle os, hr. rådsformand og hr. kommissionsformand, hvordan De agter at bruge disse 50 dage.

Hr. formand, mine damer og herrer! Det Europæiske Råds møde i oktober bliver en afgørende begivenhed, og den vil vise, om Europa er klar over det presserende behov, der er for at handle på det økonomiske og sociale område og for at overvinde de institutionelle uenigheder. Min gruppe, PPE, appellerer til hver af de 27 EU-medlemsstaters ansvarsfølelse.

(Bifald)

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru Malmström, hr. Barroso! Inden jeg vender mig mod de institutionelle spørgsmål, vil jeg gerne komme med en kort bemærkning om København.

De har fuldstændig ret i, fru Malmström, hvilket hr. Barroso også yderligere har understreget, at en af de vigtigste beslutninger, som vi nu skal tage, vedrører København. Vi har brug for bindende målsætninger,

ikke generelle udtalelser. Det bliver ikke let at opnå, for amerikanerne har endnu ikke afsluttet deres lovgivningsproces. Vi bliver også nødt til at tage nogle beslutninger efter København i løbet af næste år. Der skal dog ved processens afslutning være bindende målsætninger på plads. Det er absolut nødvendigt.

For det andet, når det gælder finansmarkederne og den økonomiske situation, er de bonusser, der i øjeblikket udbetales, både skandaløse og provokerende. Det gælder især i USA, men er også tilfældet i Europa. Det er ikke det centrale problem, men det viser, hvordan mange ledere stadig ikke forstår, hvad den nye regulering af finansmarkederne indebærer, og hvilke forpligtelser de har over for befolkningen generelt. Jeg indrømmer, at De har ret i, at vi især må prioritere spørgsmålet om beskæftigelsespolitik, fru Malmström. Det handler ikke bare om at opretholde de incitamenter, som blev indført som led i den økonomiske genopretningsplan. Det handler også om at indføre nye foranstaltninger for at stimulere beskæftigelsen.

I går gav kommissionsformanden et positivt svar på Stephen Hughes' anmodning. Det er mig en stor glæde, at vi i det mindste har været i stand til at nå til enighed om, at beskæftigelsespolitikken må udgøre et centralt element i vores aktiviteter i de næste par år.

Nu vil jeg gerne sige et par ting om Lissabon. For det første formoder jeg, hvad angår Václav Klaus' manglende underskrivelse, at forfatningsdomstolen træffer en positiv afgørelse. Jeg finder det uacceptabelt, at Beneš-dekreterne anvendes på denne måde, at sagen kan blive taget op igen, og at underskrivelsen kan blive udskudt. Jeg vil gerne minde mine kolleger fra Den Tjekkiske Republik om, at vi før deres tiltrædelse fik udarbejdet en rapport om Beneš-dekreterne – det vil De kunne huske, fru Malmström, for på det tidspunkt var De en af os – hvori det blev undersøgt, hvorvidt Beneš-dekreterne udgjorde en hindring for Den Tjekkiske Republiks tiltrædelse. Et flertal fandt på det tidspunkt, at det ikke var tilfældet. Dekreterne har ikke en anden betydning nu, men de havde en betydning på det tidspunkt, hvor de blev til. Når vi siger, at Beneš-dekreterne ikke var en hindring for Den Tjekkiske Republiks tiltrædelse, betyder det, at det i dag er uacceptabelt at bruge de samme dekretter til at nægte at underskrive Lissabontraktaten. Her må vi gøre vores holdninger temmelig klare.

Lissabontraktaten har to hovedformål, nemlig på den ene side mere demokrati i Europa, hvilket indebærer mere parlamentarisk demokrati, især i Parlamentet

(Protest)

– det ønsker De ikke, for De går ikke ind for mere demokrati – og på den anden side mere effektivitet. De har nu den meget vigtige opgave at sikre, at de institutionelle og personalemæssige spørgsmål i de næste par uger ikke kommer i vejen for dette, fru Malmström. I går sagde hr. Barroso med rette, at vi har brug for en rådsformand, som vi ikke kan øve indflydelse på, men som kan samarbejde med Kommissionen – og jeg ville her tilføje med Parlamentet – og som mener, at fællesskabsmetoden er kernen i beslutningsprocessen. Det er yderst vigtigt. Vi har ikke brug for en rådsformand, der gør sig vigtig, forblinder alle og forsøger at stikke blå i øjnene på os. Vi har brug for en rådsformand, som kan samarbejde effektivt med os.

Selvfølgelig har vi behov for en tjeneste for EU's optræden udadtil, ikke kun af de grunde, som kommissionsformanden nævnte, og for at få effektive fælles bestemmelser og en fælles udenrigspolitik, men også af hensyn til den parlamentariske kontrol. Det er ikke acceptabelt, at der pludselig fjernes punkter fra Lissabontraktaten, som skulle give øget parlamentarisk kontrol, med det resultat at vi i sidste ende har mindre parlamentarisk kontrol, hvis Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bliver fuldstændig uafhængig.

Jeg ved, at vi må finde et kompromis. De skal dog være klar over, at vi sammen med hr. Brok, ordføreren, er helt enige med kommissionsformanden om, at vi har behov for en klar struktur. Den afgørende faktor for os er endnu en gang den parlamentariske kontrol, herunder kontrol med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og den udenrigspolitiske kurs, som den høje repræsentant udstikker, selv om vi naturligvis anerkender Rådets rolle. Da De førhen var en af os og kæmpede for dette i Udenrigsudvalget, opfatter vi Dem som en kollega på dette område. Jeg håber, at vi kan få gennemført Lissabontraktaten, sådan som det var hensigten, så vi kan få mere demokrati, mere parlamentarisk kontrol og en mere effektiv udenrigspolitik.

(Bifald)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Hr. Swoboda nævnte, at Den Tjekkiske Republik inden sin tiltrædelse blev forsikret om, at der ikke var grund til bekymring med hensyn til Beneš-dekreterne, eftersom de var ugyldige. Er De klar over, at de alvorlige konsekvenser af disse dekretter stadig er gyldige? Derfor har Den Tjekkiske Republik i denne sag stadig, hvis vi har en retsstat her og anser hele Europa for at være styret af en sådan, et udestående med både sudetertyskerne og ungarerne.

Formanden. – Hr. Swoboda, vil De komme med en kommentar til dette?

Hannes Swoboda, *for S&D-Gruppen.* – (DE) Hr. formand! Jeg er dybt engageret i dette problem, for der bor mange sudetertyskere i Østrig, og jeg anerkender deres rettigheder, strabadser og bekymringer. Vi må dog lægge fortidens spøgelse bag os og se fremad. Fremtiden handler ikke om Beneš-dekreterne. Den handler om et frit Europa med frie borgere, hvis rettigheder bygger på charteret om grundlæggende rettigheder. Det er min vision for Europa.

Guy Verhofstadt, *for ALDE-Gruppen.* – (EN) Hr. formand! "Toget er allerede kørt så hurtigt og så langt, at jeg ikke tror, at det kan standses eller vendes". Det er et citat fra præsident Klaus, og det er sandsynligvis den eneste gang, at jeg er enig med ham i, at toget allerede er kørt så hurtigt og så langt, at det ikke kan standses eller vendes.

Det er et vigtigt citat fra præsident Klaus, for det viser, at han åbenbart har accepteret, at der ikke længere er noget, som kan forsinke Lissabontraktaten. Jeg synes, at det er normalt, at vi, hvis 27 medlemsstater har ratificeret og godkendt den, også skal have hans underskrivelse.

Jeg tror, at hans ændrede holdning kun kan forklares ud fra vores og Deres beslutning om at komme videre med hele denne proces som fastsat i Lissabontraktaten, og det må vi fortsætte med i de kommende dage og uger. Jeg håber på dage og ikke på uger. Med andre ord tror jeg, at vi bedst kan sikre præsident Klaus' underskrivelse og den endelige ratificering af traktaten ved simpelt hen at komme videre med hele processen og gennemførelsen, fru Malmström. Han siger, at toget er kørt så hurtigt, at det ikke kan standses, så derfor må De blive på toget.

Det er i den forbindelse absolut nødvendigt, at Rådet fremskynder proceduren for udnævnelsen af den nye kommission og hurtigst muligt fremsætter pakken om formanden for Rådet og den høje repræsentant. Jeg gentager, at det er den bedste måde at vise præsident Klaus på, at han har ret, at toget kører hurtigere og hurtigere for hver dag, der går, og at han ikke har noget andet valg end at underskrive traktaten. Hvis De venter, venter han også. Hvis De går videre, vil han underskrive. Det er min mening.

Mit andet punkt vedrører Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Jeg håber, at Rådet her kan indgå en aftale, men ikke en hvilken som helst aftale. Vi bør undgå en fordobling. Min frygt er, at vi er i gang med at skabe to parallelle strukturer. Den ene er Kommissionen og EU's delegationer i henhold til den nye traktat, hvor mere end 6 000 personer, heriblandt lokalt personale, i dag arbejder for Kommissionen og Kommissionens formand. Den anden er den nye tjeneste for EU's optræden udadtil, hvor tusinder af personer skal arbejde for den høje repræsentant.

I slutningen af hele denne proces er det helt klart og nødvendigt, at vi kun har én struktur, som beskæftiger sig med udenrigsanliggender, og ikke denne parallelle struktur af kommissionsdelegationer på den ene side og udenrigstjenester på den anden. Jeg håber, at vi får en aftale i stand i Rådet, men jeg håber også, at det bliver en aftale, der gør det meget klart, at der ikke kan ske nogen fordobling af Kommissionens strukturer med Kommissionens delegationer på den ene side og udenrigstjenester på den anden.

Rebecca Harms, *for Verts/ALE-Gruppen.* – (DE) Hr. formand, fru Malmström, hr. Barroso! Hvad angår Den Tjekkiske Republik, vil jeg gerne allerførst sige, at jeg synes, at hr. Klaus er en meget dårlig taber, og at hans handlinger repræsenterer en særlig form for politisk uforkammethed. Jeg vil gerne på det kraftigste anmode Dem om ikke at reagere på en dårlig taber, der tydeligvis ikke engang respekterer den tjekkiske lovgivning, for han respekterer ikke det forfatningsmæssige flertal, som stemte for traktaten i Den Tjekkiske Republik, og han ignorerer den tjekkiske lovgivning, når han kræver en undtagelse for Den Tjekkiske Republik med hensyn til gyldigheden af charteret om grundlæggende rettigheder. Efter min mening vil det være at gå ét skridt for langt for denne tjekkiske ballademager. De tjekkiske borgere, der har gjort så meget for Europas genforening, da tyskerne flygtede dertil, fortjener bedre. Det er alt, jeg har at sige om præsident Klaus.

(Bifald)

Med hensyn til klimaændringer har De sjældent hørt mig være så enig med Dem som her i dag, hr. Barroso. Jeg er meget, meget begejstret over, at De her endnu en gang har tilkendegivet, hvor vigtigt det er, at europæerne klart forpligter sig til at give et stort beløb til den internationale klimabeskyttelsesfond for udviklingslandene. I går skammede jeg mig over at læse, at den tyske statssekretær for finansielle anliggender, som deltog i forhandlinger i Luxembourg, sammenlignede forhandlingerne med et spil poker. Han sagde, at når man spiller poker, fortæller man ikke de andre, hvilke kort man har på hånden. Forberedelserne til København er dog bestemt ikke et spil poker. Som fru Merkel og andre ledende politikere i EU gentagne

gange har sagt, er det den største udfordring af alle. Det er den allerstørste udfordring for de samfund, der lever sammen på denne jord. Jeg mener, at det bør tages meget alvorligt.

Fra og med 2020 skulle der gerne være 100 mia. EUR til rådighed for udviklingslandene, så de kan få hjælp til at opfylde de forpligtelser inden for klimabeskyttelse, som de på det tidspunkt må påtage sig, og til at iværksætte deres tilpasningsforanstaltninger. Det ville beløbe sig til omkring 3 mia. EUR fra og med 2020 for et land som Tyskland. Det er peanuts i forhold til de beløb, som vi i øjeblikket stiller til rådighed i de økonomiske genopretningspakker eller for at redde den finansielle sektor. Jeg skammer mig over, at risikoen for et nederlag i København og dette frygtelige og pinlige pokerspil bliver accepteret. Det fremgår af den måde, EU i går forhandlede i Luxembourg på, at det ikke længere er drivkraften. EU har ikke indtaget den ledende rolle i den internationale klimabeskyttelse. I stedet er det en af de store hindringer for fremskridt. De må være klar over, at hele verden følger med i alle forhandlingerne i dag i Luxembourg og i næste uge i Bruxelles.

Jeg kan kun igen indtrængende opfordre hr. Barroso til at sikre, at Kommissionen holder kursen. Finansieringen af denne internationale fond skal være gennemsigtig. Det har vi talt om i to år, lige siden Bali. Jeg synes, at svenskerne gør det rette i forhandlingerne, fru Malmström. De må fortsat være konsekvent og respektere afstemningen i Parlamentets Udvalg om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed. Målet er at begrænse CO₂-emissionerne med 30 % inden 2020. Hvis vi slækker på målet, vil vi aldrig nå to-graders-målet.

Jeg har et enormt problem med det svenske formandskabs troværdighed. Jeg mener, at De én gang for alle bør overbevise Deres statsejede virksomhed, Vattenfall, om ikke at investere konsekvent og ubegrænset i kul i hele Europa og især ikke fortrinsvis investere der, hvor det ikke er nødvendigt at købe certifikater. Denne strategi i Vattenfall går imod Deres gode omdømme i forberedelserne til verdens klimaforhandlinger. Jeg vil også gerne anmode Dem om at sikre, at den retssag, som Vattenfall har indledt mod Forbundsrepublikken Tyskland for at ændre Tysklands miljølovgivning til fordel for Vattenfalls kuldrevne kraftværker, bliver droppet. Jeg synes desværre, at De har en lille, men voksende sort plet på Deres ellers så pletfrie ry. De bør sikre, at alt er i orden, inden De tager til København.

Formanden. – Kære kolleger, hold Dem venligst til den tildelte tid. Deres taler er meget vigtige, men jeg har ikke desto mindre endnu en anmodning om et "blåt kort"-spørgsmål. Jeg kan ikke tage alle spørgsmål efter proceduren med blåt kort, for vi må videre i debatten. Om få minutter kommer der en anmodning til. Hvis der er tale om en anmodning efter forretningsordenens artikel 149, stk. 8, accepterer jeg den.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne først og fremmest lykønske den svenske regering med dens formandskab og især med, hvordan den har forsøgt at fremme de yderst vigtige spørgsmål om klimaforandringer og håndtere den økonomiske og finansielle krise, som vi står over for. Jeg synes, at hr. Reinfeldt og hans regering fortjener vores taknemmelighed for, hvordan de har gjort dette, men som det har været tilfældet i mange formandskaber, har de også skullet tage hensyn til mange interne institutionelle forstyrrelser, i dette tilfælde i forbindelse med Lissabontraktaten.

Institutionel teologi er ikke en prioritet for de europæiske borgere. Det, vi naturligvis har brug for, er Lissabondagsordenen og ikke Lissabontraktaten.

Lissabondagsordenen har en ædel mission, nemlig missionen om at skabe verdens mest dynamiske og konkurrencedygtige videnbaserede økonomi, som kan sikre en bæredygtig økonomisk vækst med flere og bedre job, større social samhørighed og respekt for miljøet inden 2010.

Se, det ville have gjort en virkelig forskel for millioner af mennesker og skabt et solidt fundament for vores økonomiske fremtid, og alligevel har Lissabondagsordenen, som hr. Reinfeldt selv nævnte, været en fiasko.

Hvorfor kan vi aldrig opnå resultater, som virkelig betyder noget for vores borgere? De prisværdige hensigter i Laeken-erklæringen blev ikke ført ud i livet, og nu står Lissabondagsordenen over for den samme manglende vilje og det samme manglende resultat.

Så tæt på, men dog så langt fra, og igen skal de tiltag, der har at gøre med medlemsstaternes økonomier, være til at forstå for almindelige mennesker. Jobskabelse bør ikke handle om at skabe job til forhenværende premierministre, så de kan blive formand for Rådet, eller til inkarnerede globetrottere, som kan få posten som den høje repræsentant for udenrigsanliggender.

Disse to poster vil ikke kunne hjælpe de hårdt pressede små og mellemstore virksomheder i nogen af medlemsstaterne. De vil ikke lindre den krise, som millioner af familier lige nu oplever.

Og institutionelle ændringer hjælper ikke på klimaændringerne. Vi skal konfrontere den største trussel mod vores verden, og der skal findes praktiske og velfungerende løsninger. Tusindvis af sider med tekst, som borgerne i de fleste tilfælde vil have alt for svært ved nogensinde at forstå, opbruger bare de træer, som vi bør beskytte.

Lad os lægge pres på verdenssamfundet for at gå sammen om at redde planeten til gavn for fremtidens generationer, ikke på dem, som ikke fuldt ud deler nogle personers entusiasme for EU-institutionerne.

Til trods for alt dette håber jeg, at det svenske formandskab i den resterende tid og især på topmødet er i stand til at henlede alle de europæiske ledes opmærksomhed på de store emner, der optager befolkningen – de emner, som formandskabet i starten fokuserede på vedrørende økonomien, Europa og ikke mindst klimaændringerne. Jeg ønsker dem held og lykke i den resterende tid og takker dem for deres hidtidige arbejdsindsats.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru Malmström, hr. Barroso! Der har i de sidste tre måneder været mange spekulationer om personalespørgsmålet og om den mulige ikrafttrædelse af Lissabontraktaten, som min gruppe har forkastet af tre gode årsager.

Kort og godt ønsker vi for det første, at et socialt Europa prioriteres frem for en radikal markedsorientering. For det andet ønsker vi nedrustning i stedet for udvikling af militær kapacitet, og for det tredje ønsker vi et mere direkte demokrati frem for et elitært Europa.

Endelig bør vi drøfte konkrete emner. Mens vi diskuterer navne og stillinger, mister flere og flere personer deres job. Bankerne er naturligvis blevet reddet. Samtidig opfordrer hr. Barroso os til snart at afslutte de økonomiske genopretningsplaner – i går blev tidsfristen sat til 2011 – og hurtigt mindske budgetunderskuddet i medlemsstaterne. Det vil medføre løn- og pensionsnedgang, nedskæringer i offentlige ydelser og socialsikringsydelse, højere moms og færre kollektive aftaler. Et aktuelt eksempel herpå findes i den tyske industri for kommerciel rengøring, hvor arbejdstagerne nu har strejket i tre dage.

Det er problemer, der berører befolkningen i Europa, og det er problemer, som Rådet burde gøre noget ved. I stedet går den største bekymring på at tilføje klausuler til Lissabontraktaten for at tilskynde den tjekkiske præsident til at underskrive den. Hvis det virkelig er så simpelt, som det synes at være i praksis, vil jeg bede regeringscheferne om at tænke nærmere over en klausul om sociale fremskridt i Lissabontraktaten. Det ville være meget mere hensigtsmæssigt.

I begyndelsen af valgperioden blev der fremsat en hel række forslag om en mere social EU-politik. Det drejede sig ikke bare om klausulen om sociale fremskridt. Det drejede sig også om en ny økonomisk genopretningsplan for Europa for at skabe og bevare arbejdspladser og om øgede investeringer og en bæredygtig miljøvenlig vækst.

Der blev opfordret til oprettelsen af en Europæisk Beskæftigelsespagt for flere og bedre job, ligeløn, flere arbejdstagerrettigheder og bedre arbejdsforhold. Der var drøftelser om øget solidaritet blandt medlemsstaterne og om at sikre bæredygtige socialsikrings- og pensionssystemer.

Jeg har endnu ikke kunnet få øje på nogen strategi i medlemsstaternes eller Kommissionens politikker, der kunne føre os tættere på disse målsætninger. Rådet skal naturligvis nu tage sig af udnævnelserne til den nye kommission og de mulige ændringer i Lissabontraktaten. Fokus bør dog være rettet mod de problemer, jeg har nævnt, og løsningen af dem. Min gruppes afstemning om Kommissionen afhænger af dette.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hr. Barroso har her til morgen sagt, at alle medlemsstaterne har ratificeret denne traktat demokratisk. Det passer ikke. Den britiske befolkning har ikke haft noget at skulle have sagt, selv om den fik lovning på det, og jeg nægter at anerkende denne traktats legitimitet, før vi får en folkeafstemning om den.

(Protest)

Nu er alles øjne rettet mod præsident Klaus og det, han måtte eller ikke måtte gøre i næste uge, og det er interessant. Jeg ved, at De alle hader præsident Klaus, fordi han går ind for et nationalt demokrati.

(Protest)

Men det, han gør her, er at forsvare de nationale tjekkiske interesser. Han frygter de tyske krav på ejendomme i Sudeterland, og efter at have lyttet til tyske politikere udtale om denne sag mener jeg, at han har god grund til at være bekymret.

Så hold ud, præsident Klaus. Hvis de ikke giver Dem det, De ønsker, skal De ikke underskrive traktaten. Hvis de giver Dem det, De ønsker, skal traktaten ratificeres igen i 25 medlemsstater, hvilket betyder, at briterne får en folkeafstemning, og jeg er sikker på, at De alle som demokrater ønsker en britisk folkeafstemning om denne traktat. Det gør jeg i hvert fald.

Og jeg gad vide, om vi efter dette topmøde virkelig vil have en ny europæisk kejser? Bliver det Tony Blair med hans kejserinde Cherie? Nå, jeg er nået frem til den konklusion, at jeg vil have Tony Blair. Udpeg venligst Tony Blair, som forærede 2 mia. GBP af den britiske rabat på medlemsbidraget væk til gengæld for ingenting, og som lovede os en folkeafstemning om forfatningen og dernæst nægtede os den.

Det er helt tydeligt, at belønningen for at begå nationalt forræderi i EU virkelig er høj. Så udpeg venligst Tony Blair. Det vil få den britiske befolkning til at sande, at det ikke er de folkevalgte repræsentanter, der betyder noget i EU, men at det er de personer, der giver det nationale demokrati bort til fordel for EU, som belønnes med topstillinger. Jeg beder Dem om at give os Tony Blair som den første præsident for Europa.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Det er skuffende, men ikke uventet, at Rådet og Kommissionen er opsat på at komme videre med Lissabontraktaten. Jeg ved, at det nok ikke er populært her i forsamlingen, men det er min faste overbevisning, at der i Det Forenede Kongerige bør være en folkeafstemning om traktaten. Jeg kan ikke forstå, hvorfor både det Konservative parti og Arbejderpartiet i Det Forenede Kongerige er imod det.

Her til morgen vil jeg dog gerne gøre Dem, fru minister, opmærksom på den finanskrisen, der fortsat tvinger Europa i knæ. I går aftes meddelte direktøren for Bank of England, hr. Mervyn King, at Det Forenede Kongeriges udlån til bankerne lå tæt på 1 trillion GBP. Han sagde, at det aldrig før er sket, at så få mennesker har skyldt så mange penge til så mange mennesker og med så få reelle reformer. Hr. King fortsatte med at sige, at det ikke var tilstrækkeligt at regulere bankerne, men at der lå et moralsk dilemma til grund for denne bankkrise, eftersom finans- og bankinstitutionerne ved, at de er for store til at blive ladet i stikken, og at det altid vil være skatteborgerne i Det Forenede Kongerige eller i andre regioner af Europa, der bliver nødt til at redde dem, uanset krisen. Det er en meget alvorlig anklage, fru minister, og den kommer fra en af bankverdenens ledende medlemmer. Der skal vilje til for at løse dette moralske dilemma på Rådets møder, og denne forsamling vil gerne vide, hvor stor viljen er, og hvordan dette skal løses.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Tak for muligheden for at komme med et par kommentarer, selv om jeg naturligvis bliver her til afslutningen af forhandlingerne.

Jeg vil gerne først henvende mig til hr. Verhofstadt. Nej, jeg tror heller ikke, at vi kan standse toget. Jeg håber, at toget meget snart kommer til sin endestation. Jeg kan forsikre hr. Verhofstadt og parlamentsmedlemmerne om, at det svenske formandskab er i meget tæt kontakt med Den Tjekkiske Republik, og vi håber, at vi meget snart kan give mere præcise og konkrete svar på spørgsmålet om, hvad der skal ske med traktaten og hvornår. Vi er ligesom Dem meget ivrige efter at få alt til at falde på plads hurtigst muligt, både hvad angår de stillinger, der skal besættes, og listen over kommissærer, som skal forelægges Parlamentet forud for den høring, som De skal afholde. På topmødet vil vi træffe alle de nødvendige beslutninger, som det er muligt at træffe. Vi forventer at have alle forberedelserne på plads, så Lissabontraktaten kan træde i kraft, lige så snart vi har alle ratificeringerne.

Jeg vil også gerne takke for den store støtte, som parlamentsmedlemmerne fra alle grupper har givet formandskabets absolut vigtigste prioritering, nemlig at nå frem til en aftale i København. Det er yderst vigtigt. Der hviler et stort ansvar på Europas skuldre for at få løst finansieringsspørgsmålet, så vi kan vise, at vi tager vores del af det globale ansvar og sender det rigtige budskab.

Vi har meget intensive kontakter med andre aktører, hr. Daul. Vi skal om små to uger have et topmøde med både Rusland, Kina og USA, hvor klima- og energispørgsmål naturligvis vil blive prioriteret højt i drøftelserne med alle disse lande. Vi har også arbejdsgruppemøder og topmødet i Barcelona om ti dage. Desuden skal finansministrene mødes i St Andrews, så der er mange muligheder for at tale om dette. Jeg er ikke tilfreds med de hidtidige resultater, men jeg er fortsat fuldstændig overbevist om, at vi endnu kan nå en aftale i København. Borgerne i hele verden forventer det af os.

Jeg mener også, at det vil være rigtig godt for EU at vise resultater med hensyn til håndteringen af finanskrisen. Selv om vi nu ser nogle positive tegn, må vi ikke glemme, at vi skal have de nye tilsynsorganer på plads, så vi fremover er bedre rustede til at forhindre lignende kriser og i god tid kan identificere dem. Jeg håber derfor, at overvågningssystemet og makrotilsynsorganet snarest muligt bliver oprettet.

De institutionelle spørgsmål er uhyre vigtige. Det er vigtigt, at EU kan tage beslutninger, og at det sker på demokratisk og effektiv vis. I den forbindelse er Lissabontraktaten et vigtigt instrument. Samtidig kan EU aldrig vinde borgernes tillid, hvis vi ikke leverer resultater i konkrete spørgsmål. Håndteringen af den økonomiske krise og miljøspørgsmål er det, der bekymrer folk i hele verden, ikke mindst i EU. Hvis vi kan komme videre og opnå et resultat på topmødet og senere på efteråret, tror jeg, at det vil skabe rigtig gode forudsætninger for øget legitimitet og tillid til de europæiske institutioner.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Jeg synes, at formanden for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), hr. Daul, og fru Harms har stillet nogle meget relevante spørgsmål.

Hvordan kan vi sikre et vellykket resultat i København, især når andre parter ikke gør den samme indsats? Det er virkelig vanskeligt, for en del af de udviklede lande har helt klart ikke ambitioner om konkret at forpligte sig til at begrænse emissionerne. De største økonomier i udviklingslandene er heller ikke villige til at indskrive deres nationale risikobegrænsningsplaner i den globale aftale, og der er i øjeblikket ikke nogen troværdig økonomisk plan.

Så hvad skal vi gøre?

For det første mener jeg ikke, at det er det rette tidspunkt for Europa at sænke sine ambitioner. Det vil kun give de negative kræfter en undskyldning for ikke at gøre nogen indsats. Det er derfor vores opgave fortsat at udvise engagement og lederskab, men samtidig, og her svarer jeg konkret hr. Daul, skal vi sige, at vores tilbud, særligt det finansielle, er et betinget tilbud. Vi er villige til at hjælpe de lande, som gør en reel indsats for at begrænse emissionerne. Det er derfor vigtigt at fremsætte et betinget finansielt tilbud, men det ville være en fejl at begrænse vores ambitioner.

Jeg mener, at det stadig er muligt at få et positivt resultat i København. Der er også positive aspekter. USA er gået ind i forhandlingerne igen. Vi skal ikke glemme, at USA for nogle år siden ikke rigtig deltog i processen, men de er nu engageret i forhandlingerne. Vi skal heller ikke glemme, at Australien og Japan har annonceret ambitiøse målsætninger, som ganske vist ikke er bindende endnu, men på et politisk plan. Selv Kina, Mexico, Brasilien og Sydkorea har offentliggjort ambitiøse nationale planer, men de har endnu ikke accepteret at indskrive dem i en global aftale.

Lad os derfor satse på disse positive aspekter og skabe en dynamik, og jeg håber, at Det Europæiske Råd i slutningen af måneden ikke tjener skeptikerne og ulykkesprofeterne, som allerede siger, at vi har brug for en plan B. Jeg har allerede sagt, at der ikke er nogen plan B, for der er ikke nogen planet B. Det, vi må gøre, er at koncentrere os og ikke forpasse denne historiske chance, som København giver os.

EN–(EN) Hr. formand! Til sidst vil jeg give udtryk for min overraskelse. Jeg havde aldrig forventet, at et britisk parlamentsmedlem ville sætte spørgsmålstejn ved den fornemme institution, som det britiske parlament er. Et af Det Forenede Kongeriges største bidrag til civilisationen var og er det britiske parlament.

(Bifald)

Lad os få tingene på det rene. Den britiske regering har forhandlet traktaten på plads. Den britiske regering har underskrevet traktaten. Det britiske parlament – Underhuset og Overhuset – har godkendt traktaten. Hendes Majestæt Dronningen har ratificeret traktaten. Det Forenede Kongeriges ratificeringsinstrumenter er deponeret i Rom.

Så Det Forenede Kongerige har ratificeret Lissabontraktaten, og jeg håber, at alle, især de britiske parlamentsmedlemmer, respekterer det britiske demokratiske system.

(Bifald)

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Farage er nu ved at gå. Jeg håber ikke, at der er nogen her i forsamlingen, som føler et had i forhold til det, han har antydnet om os. Had går imod den europæiske ånd, og egoisme, protektionisme og nationalisme er EU's største fjender.

For det andet håber jeg ikke, at der er nogen her i forsamlingen, som spiller det parlamentariske demokrati ud imod borgerne, og som ser en skillelinje mellem os og vores job som borgernes repræsentanter, sådan som han antydgede.

Vi har alle oplevet gnisterne fyge forud for topmødet, og vi håber på en endelig og befriende afgørelse fra forfatningsdomstolen. Vi forventer, at Rådet lever op til sit ansvar over for Europa og ikke lader sig tage som

gidsel af en enkelt person, og at det tager de nødvendige beslutninger vedrørende personale, institutioner, tidsplan, indhold og finanser.

Jeg opfordrer dog også regeringerne til ikke at søge den laveste fællesnævner, når de skal udvælge og udnævne kommissærerne, men i stedet finde den bedste løsning for fællesskabet, som vi alle er en del af. Jeg opfordrer regeringerne til ikke at spille det sædvanlige gamle partipolitiske spil, når de skal vælge kommissærerne, men i stedet sætte det fælles europæiske ansvar i centrum for udvælgelsesproceduren. Jeg opfordrer Kommissionens formand til at fremsætte en række ambitiøse krav til kommissærerne og medlemsstaterne.

Mit næste punkt handler om overvågning af finansmarkederne. Jeg hilser forslagene om makrotilsyn velkommen, men de går slet ikke langt nok. Vi har også brug for mikrotilsyn, og efter min opfattelse udgør Kommissionens forslag den laveste fællesnævner, et minimum. Vi skal gå længere endnu. Vi skal oprette et overvågningsorgan for de europæiske finansmarkeder, der har beføjelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger på linje med Den Europæiske Centralbank.

(Formanden afbrød taleren)

Jo Leinen (S&D). – *(DE)* Hr. formand! Kravet fra Václav Klaus om et tillæg til charteret om grundlæggende rettigheder er både tilfældigt og overflødigt. Det er dog let at modsætte sig kravet, for charteret henviser kun til EU-lovgivningen og gælder kun i fremtiden. Om nødvendigt kan Rådet derfor afgive en politisk erklæring. Om nogle få uger skulle ratificeringen af traktaten så gerne finde sted, hvilket vi har ventet på i ni år.

Det Europæiske Råd må foretage de nødvendige forberedelser, men må ikke drage nogen forhastede konklusioner. Det gælder også Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Det er den høje repræsentant, der har ansvaret for at udforme et koncept for tjenesten, ikke Rådets bureaukrati. Jeg vil derfor gerne anmode formandskabet om at sikre, at tjenesten ikke får en marginal position, men at den indpasses i fællesskabssystemet, sådan som hr. Barroso har sagt.

Denne traktat giver os retsgrundlaget for en fælles energipolitik og en fælles klimabeskyttelsespolitik. Jeg kan kun håbe på, at tågen letter før København, for vi må ikke lade disse spørgsmål stå åbne indtil konferencen. Miljøudvalget har fremsat klare krav, også med hensyn til finansiering. Jeg håber, at man når frem til enighed om et finansieringskoncept på næste uges topmøde. Derudover har vi brug for en intern byrdefordeling i EU. Tyskland og andre lande må give efter, da vi både har brug for en retfærdig aftale i EU og mellem EU og udviklingslandene i hele verden.

Marielle De Sarnez (ALDE). – *(FR)* Hr. formand! Jeg vil gerne stille tre spørgsmål.

For det første er der spørgsmålet om klimaændringer. Alle kan se, at EU har en særlig pligt til at lede verdens nationer i København. For at det kan lade sig gøre, skal vi være krævende og ambitiøse med hensyn til målsætningerne, men vi må også erkende, at vi står i gæld til udviklingslandene. Hvert land må acceptere at gøre en passende økonomisk indsats. Hvis vi ikke kan udvise solidaritet, vil det ikke kunne lykkes.

Mit andet punkt vedrører migrationsspørgsmålet. Det er naturligvis udmærket at forbedre Frontex-operationerne, men hvis vi virkelig vil hjælpe landene i Sydeuropa, skal vi gå i retning af at harmonisere asylretten, revidere Dublinkonventionen og frem for alt endelig formulere en reel indvandringspolitik. Jeg tror, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan behandle dette spørgsmål på rolig og ansvarlig vis.

Endelig handler det tredje spørgsmål om udenrigspolitik. Rådet går videre med spørgsmålet om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Så meget desto bedre! Vi får sandsynligvis en høj repræsentant. Så meget desto bedre! Det ville dog være endnu bedre, hvis vi kunne tale med én stemme, i det mindste når det gælder konflikter, der berører hele verden. Jeg tænker her især på Afghanistan, hvor jeg gerne vil bemærke, at der næsten er lige så mange udsendte europæiske soldater som amerikanske soldater.

Der bliver afholdt et topmøde mellem EU og USA den 3. november, og europæerne har et særligt ansvar. De må foreslå en strategi, der ikke udelukkende er militærpræget. Hvis ikke vi gør det, er der ingen andre, der gør det.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer! Lissabontraktaten befinder sig på opløbsstrækningen, og det er nu tid til at se fremad. Vi skal gøre Europa mere socialt, mere miljøvenligt og mere demokratisk. Der er meget at indhente, især på disse områder.

Jeg vil gerne se et Europa, hvor borgerne ikke kun opfatter sig selv som tilskuere eller som objekt for Det Europæiske Fællesskab, men som subjekt. Jeg vil gerne se et Europa, som befolkningen føler, er et borgernes Europa, men vi må gøre en stor indsats for at opnå det.

Jeg sagde, at Lissabontraktaten befinder sig på opløbsstrækningen, men det er netop her, at den nemt kan blive slået ud af kurs.

Jeg er frustreret over, at vi kort før afslutningen af ratificeringsprocessen oplever et stigende antal åbenbare krænkelse af den europæiske ånd og lovgivning. En enkelt præsident i Europa forsøger at holde sit folk, sit land og hele Europa som gidsel. Nu erklærer han pludselig, at charteret om grundlæggende rettigheder ikke bør gælde i hans land. Hvis det, jeg fandt ud af i går, er rigtigt, skulle han endda have fået forsikringer om det. Det ville virkelig være skandaløst, og jeg vil gerne bede om at få denne situation afklaret og få en klar udmelding om, at sådanne forsikringer ikke er blevet afgivet. Ellers er vi vist på vej tilbage til middelalderen, hvor despotiske herskere kun gav deres undersåtter de rettigheder, som de var parate til at tillade. Vi befinder os dog ikke i middelalderen, men i Europa, og Europa er et fællesskab baseret på lovgivning og demokrati.

Det tjekkiske parlament og senat har allerede stemt for denne traktat uden at stille denne form for krav. De har naturligvis gjort det med god grund, for de ønsker, at charteret om grundlæggende rettigheder gælder i Den Tjekkiske Republik. Det udgør hjertet i denne traktat, og vi bør ikke acceptere, at hjertet uden videre rives ud af traktaten.

De grundlæggende rettigheder er alle borgeres umistelige ret og skal ikke kun være forbeholdt nogle få. Europa er et fællesskab baseret på lovgivning, et demokrati. Det er ikke et tag-selv-bord. Det betyder, at vi skal forhindre, at der indgås sådanne frygtelige aftaler om charteret om grundlæggende rettigheder, og vi skal under ingen omstændigheder tillade, at det indskrænkes eller drages i tvivl. Vi skal ikke tillade, at der forhandles om sådanne ting, og at Europa gøres til et tag-selv-bord.

Disse begivenheder viser, hvor vigtigt det er, at vi styrker demokratiet i Europa.

(Formanden afbrød taleren)

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Hr. formand, fru minister, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne reagere på den foregående tale. Det er helt klart, at det næste møde i Det Europæiske Råd vil være domineret af institutionelle spørgsmål og ratificeringen af Lissabontraktaten. I drøftelserne om, hvilken retning EU fremover skal tage, bør vi efter min mening opføre os over for hinanden med en passende portion ydmyghed og samtidig stille og roligt respektere de suveræne beslutningstagningsmekanismer, der gælder for de forskellige medlemsstater og konstitutionelle aktører.

Jeg vil gerne vende tilbage til mit eget punkt. Jeg opfatter personligt den makroregionale strategi som et lige så vigtigt diskussionspunkt på Rådets dagsorden. Det blev allerede i den forrige valgperiode vedtaget, at Østersøregionen var egnet til et pilotprojekt, der sigter mod at få gennemført en intern EU-strategi for makroregionen, og det glæder mig derfor, at denne rådsafgørelse højst sandsynligt vil blive ratificeret.

Samtidig mener jeg, at tiden nu er inde til at begynde at overveje, hvordan dette pilotprojekt kan gentages. Hvis vi i den forbindelse kaster et blik på Europakortet, kan vi se, at de største økonomiske, sociale og kulturelle forskelle stadig findes langs grænserne mellem den forhenværende socialistiske blok og de vesteuropæiske kapitalistiske stater. Disse forskelle er også synlige her i Parlamentet. Tyve år efter Berlinmurens fald taler vi stadig om de gamle og de nye medlemsstater. Tyve år efter fløjlsrevolutionen anvender vi stadig undtagelser fra den frie bevægelighed for personer, når vi gør brug af overgangsperioder for arbejdskraftens frie bevægelighed. Det er helt tydelige hindringer, som systematisk bør afskaffes ...

(Formanden afbrød taleren)

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Rådets og Kommissionens udtalelser om det kommende topmøde i Det Europæiske Råd signalerer en optrapning af EU's og de nationale regeringers antigræsrods politik med et nyt omfattende angreb på arbejderklassen. Det vigtigste for EU og de nationale regeringer, både de venstre- og højreorienterede, er at sikre monopolernes fortsatte rentabilitet ved at lægge byrden for den kapitalistiske økonomiske krise over på arbejderklassen i hele EU.

Mens EU har støttet monopolgiganterne med en pakke på flere hundrede milliarder euro, og en ny støtterunde ikke kan afvises, er det i denne nye fase en fremskyndelse af de kapitalistiske strukturuomlægningsplaner, som inden for rammerne af Lissabontraktaten får støtte. Kernen i det arbejderfjendske angreb er afskaffelsen af den ottetimers arbejdsdag og kollektive aftaler og den generelle anvendelse af flexicurity og midlertidige og

dårligt betalte job ved at fremme brugen af lokale beskæftigelsesaftaler og praktikantophold. Socialsikrings-, sundheds-, velfærds- og uddannelsessystemerne bliver lagt på en prokrustesseng, og der gennemføres gennemgribende ændringer på bekostning af arbejderne, hvilket yderligere baner vejen for etableringen af monopolkoncerner i disse kapitalistiske rigdomsskabende sektorer. Samtidig har masseafskedigelse, over 5½ mio. sidste år, tyranniske arbejdsgivere og et øget arbejdspress skabt middelalderlige forhold på arbejdspladsen. Et typisk eksempel er den langvarige forbrydelse, der begås mod arbejdstagerne i France Telecom, hvor 25 arbejdstagere har begået selvmord som følge af uacceptable arbejdsforhold og en intensivering af slaveriet.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Det store problem for medlemsstaterne er, som hr. Bisky sagde tidligere, beskæftigelseskrisen. Ungdomsarbejdsløsheden ligger på 24 % i Frankrig, 25 % i Italien og 39 % i Spanien.

Vi kan dog være sikre på, at Det Europæiske Råds møde vil være gennemsyret af en enorm triumffølelse med hensyn til massearbejdsløshed. Denne triumffølelse er upassende og smagløs, og den er der, fordi eliten formoder, at de har fået deres Lissabontraktat igennem.

Alle de hidtidige skridt hen imod Deres europæiske superstat er blevet taget med list og manipulation, og i tilfældet med Lissabontraktaten har manipulationen været så skamløs og åbenlys, at traktaten ikke har nogen demokratisk legitimitet. Det vil få konsekvenser. Lige nu fester de, men meget snart kommer tømmermændene.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Hr. formand, fru Malmström, mine damer og herrer! Enhver debat om underskrivelsen af Lissabontraktaten er overflødig, så længe vi ikke har fået afklaret med hinanden, hvilke grundlæggende værdier vi har. Lad mig give Dem et par eksempler fra det største udstødte mindretal i Europa, som er den ungarske befolkningsgruppe, der lever uden for Karpaterbækkenet. Er De f.eks. klar over, at den territoriale selvbestemmelse for den 2 mio. store ungarske befolkningsgruppe i en af EU's medlemsstater stadig ikke er på dagsordenen den dag i dag, selv om vi alle ved, at territorielt selvstyre er en europæisk retlig institution?

Er De klar over, at der i det samme land, Rumænien, er titusinder af Csango-ungarere, som selv i dag ikke må dyrke deres tro og blive undervist på deres modersmål? Så har vi en stat, der er yngre end mig, Slovakiet, med sin slovakiske sproglov, som vi med rette kan sige bringer skam over Europa. Oven i det hele er der foragtelige politikere, som anvender de umenneskelige Beneš-dekreter som grundlag for forhandlinger. Hvad er det for et diktatorisk og racistisk Europa, vi lever i, når Beneš-dekreterne kan betragtes som forhandlingsgrundlag? Vi har fået nok af at få påduttet diktaturer forklædt som demokratier.

Vi parlamentsmedlemmer fra partiet Jobbik vil gerne leve i et Europa uden Beneš-dekreter, uden en slovakisk sproglov og uden Lissabontraktaten, og hvor ikke en eneste ungare forfølges på grund af etnisk oprindelse eller modersmål. Jeg vil derfor gerne spørge hr. Swoboda om, hvornår ofre fik erstatning, hvis det, som han sagde, er korrekt, at Beneš-dekreterne ikke er gyldige.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Der er visse talere her i Parlamentet, der uanset emnet på dagsordenen taler om det samme emne og ikke altid på passende vis.

Den første prioritet på Det Europæiske Råds møde må naturligvis være at finde en løsning, så Den Tjekkiske Republik kan få afsluttet procedurerne for ratificeringen af Lissabontraktaten. Denne løsning skal dog være retfærdig for alle de andre medlemsstater.

Samtidig må vi ikke glemme den nuværende økonomiske krise, som vi stadig står over for, og som vi også skal finde en hurtig løsning på. Den økonomiske og finansielle krise og de særlige finansielle foranstaltninger, vi vedtog sidste år, har i foruroligende grad destabiliseret de offentlige finanser i de fleste EU-medlemsstater. Indtil videre holder Kommissionen øje med 17 af de 27 medlemsstater, der har et for stort underskud, og det skønnes, at endnu tre medlemsstater snart vil havne i samme situation.

Uanset deres økonomiske styrke har medlemsstaterne overskredet de beløb, som de har forpligtet sig til, da krisen har forårsaget et skarpt fald i budgetindtægter og vækst ud over de allerede planlagte offentlige udgifter. Der er faktisk klare forudsætninger for en genopretning i nær fremtid, og derfor kan vi indlede forhandlingerne om at begrænse de finansielle incitamenter på visse områder.

Vi må dog tage højde for den specifikke situation i de enkelte medlemsstater, og de europæiske institutioner må erkende, at vi endnu ikke er nået til et punkt, hvor vi kan se helt bort fra den offentlige støtte til alle økonomiske sektorer. Medlemsstaterne må enes om at fortsætte genopretningsstrategien og de hensigtsmæssige instrumenter til støtte herfor, herunder fremskynde de strukturreformer, som på mellemlang

sigt kan begrænse underskuddet på de offentlige finanser og naturligt bidrage til den økonomiske genopretning.

Hvis ikke tiden efter genopretningen forvaltes ordentligt af medlemsstaterne, kan det destabilisere EU's indre marked. Derfor bør beslutningen for og tilladelsen til fortsat at yde offentlig støtte tages ud fra de specifikke forhold i de enkelte lande.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Hr. formand! Jeg er enig med hr. Marinescu om, at der på det kommende rådsmøde skal findes en løsning på to problemer. Det første er at afslutte ratificeringen af Lissabontraktaten, og det andet er at finde en ny kur mod den økonomiske og finansielle krise. Vi oplever i øjeblikket den dybeste krise i Europas økonomiske historie. Krisen kommer til at vende grundigt op og ned på folks muligheder, indkomster, pensioner og job, og det må vi være klar over.

Genopretningen i EU kom meget godt fra start. Det kan vi takke Kommissionen for. Kommissionen og Den Europæiske Centralbank handlede endda så hurtigt, at USA fulgte Europas eksempel. Men så begyndte tingene på temmelig forunderlig vis at gå langsommere, og folk begyndte at sige, at krisen var ovre. Krisen ligger dog faktisk forude, for en firebladet guillotine hænger over EU i form af stigende arbejdsløshed, gældsatte nationale økonomier, en aldrende befolkning og de store omstruktureringer, der kommer til at præge skovindustrien, bilindustrien osv.

Faktisk er den eneste gode ting ved denne økonomiske krise, at der er brug for politikker for at løse problemerne. Hvad angår den nye finansieringsstruktur, er Kommissionen ikke særlig ambitiøs. Forhåbentlig kan den arbejdsgruppe om finanskrisen, som Parlamentet har nedsat, være en ny inspirationskilde. Målet skal være at regulere finansmarkederne. Overregulering skal dog undgås, da dette kan være en hindring for vækst og beskæftigelse.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Hr. formand, fru Malmström, hr. Barroso, fru Wallström! Jeg kan forestille mig, at fru Malmström har så mange emner at drøfte, at hun hellere ville have haft to uger end to dage til topmødet i næste uge. Det er emner, som er virkelig vigtige for borgerne i Europa, såsom den økonomiske krise, og hvordan den kan løses, mulighederne for at skabe nye arbejdspladser og selvfølgelig Afghanistan. Det er ikke nye emner. Det nye er dog, at det denne gang er muligt at drøfte alt, eftersom EU nu virkelig kan fungere mere effektivt, og vi får en ny traktat.

Det er et spændende perspektiv, og derfor bør De nu handle hurtigt og gennemføre en fælles overvågningsstruktur for de europæiske finansmarkeder, indføre en fælles udenrigspolitik og forberede topmødet i København. De bør også hurtigt præcisere EU's fremtidige lederskabsstruktur og bringe denne selvvransagelse til ophør. Vi har brug for mindre navlebeskuelse og flere succeshistorier fra EU. Jeg ønsker Dem derfor held og lykke og al den autoritet, De har brug for.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne påpege, at jeg ikke kan holde min tale på catalansk, da det endnu ikke er et officielt sprog, selv om det er et sprog, der tales af mere end 10 mio. europæiske borgere. Derfor taler jeg i dag på italiensk.

Den finske regering anerkendte for nylig, at alle borgere har ret til at have en internetforbindelse via bredbånd som en universel tjeneste. Denne tjeneste udgør faktisk et led i den økonomiske udvikling, sociale retfærdighed og territoriale balance, da den garanterer adgang til oplysninger og dermed udjævner den digitale kløft. Samtidig er adgangen til billige bredbåndstjenester afgørende, når det gælder opbygningen af det videnbaserede samfund som fastsat i Lissabonmålene.

Agter man på det næste møde i Det Europæiske Råd at vedtage foranstaltninger, der skal sikre, at EU som sådan også på dette område er et eksempel for hele verden?

Martin Callanan (ECR). – (EN) Hr. formand! Mange vigtige emner vil blive drøftet på Det Europæiske Råds møde, men efter min mening er et af de vigtigste Lissabontraktatens fremtid.

Mange talere i disse forhandlinger har uden nogen synlig ironi talt om, at Lissabontraktaten vil føre til mere demokrati og ansvarlighed i EU-institutionerne, men de glemmer, at de med fuldt overlæg indtog den holdning, at selve traktatforløbet ikke skulle være præget af demokrati eller ansvarlighed. Der blev aktivt indgået hemmelige aftaler mellem regeringscheferne for at undgå, at der blev afholdt folkeafstemninger om traktaten, for det tilfælde at borgerne skulle være så besværlige at sige, at de faktisk ikke ville have traktaten.

Jeg lyttede med stor interesse til hr. Barrosos bemærkninger tidligere. Lad mig forklare over for ham, hvorfor befolkningen i Det Forenede Kongerige er så vrede over dette. Ved parlamentsvalget i 2005 i Det Forenede

Kongerige forpligtede alle de tre største politiske partier sig i deres manifest til at afholde en folkeafstemning om den europæiske forfatning, som det dengang var. Det blev siden til Lissabontraktaten, men det er i virkeligheden det samme dokument. Ved afstemningen i Underhuset løb to af partierne så fra deres løfter og nægtede befolkningen en folkeafstemning, så det er et spørgsmål om grundlæggende tillid og ansvarlighed i politik. Befolkningen vil have den folkeafstemning, som den blev lovet. Hvis den ikke havde fået lovning på det, havde hr. Barrosos bemærkninger været korrekte, og der ville have været en normal parlamentarisk ratificeringsproces i Det Forenede Kongerige.

Jeg støttede hr. Barrosos genvalg, men vi har ikke brug for hans belæringer om tillid og ansvarlighed i politik, når han samtidig søger at støtte dem, der nægter borgerne en folkeafstemning. Så det er kort og godt derfor, at befolkningen i Det Forenede Kongerige er så interesseret i denne folkeafstemning. De retter blikket mod Irland og ser, at den irske befolkning er blevet spurgt om at stemme to gange om denne tekst, mens vi er blevet nægtet muligheden for at stemme bare én enkelt gang. De kan ikke på den ene side sige, at traktaten vil føre til mere demokrati og ansvarlighed i EU og samtidig nægte EU-vælgerne mulighed for at give deres besyv med om denne tekst.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne komme med et par punkter, som bør behandles i lyset af den mulige ikrafttrædelse af Lissabontraktaten og frem for alt også i lyset af den tyske forfatningsdomstols nylige afgørelse om Lissabontraktaten, der har haft stor betydning.

Jeg vil gerne især fokusere på problemet med den manglende demokratiske legitimitet som følge af to aspekter, nemlig de folkerigeste landes utilstrækkelige repræsentation i Parlamentet og også i de forskellige europæiske institutioner og det manglende hensyn til de nationale parlamenter med hensyn til udøvelsen af suveræne beføjelser på EU-niveau.

Jeg vil gerne nævne en anden, efter min mening, vigtig mangel ved Lissabontraktaten, nemlig at de regionale parlamenters rolle i det store og hele ignoreres. Mens der tages en smule hensyn til de nationale parlamenter, vil jeg mene, at subsidiaritetsprincippet har fået en slags dødsstød i Lissabontraktaten, som den er i dag.

Afgørelsen fra den tyske forfatningsdomstol burde, netop på grund af dens autoritet og styrke, have rejst og stadig rejse en bred retslig og politisk debat i denne forsamling om de farer og risici, der kan opstå som følge af den føderalisering af EU, som denne traktat lægger op til.

Jeg vil også gerne nævne de statsløse nationers rettigheder, fra Padania til Bretagne og Korsika til Valle d'Aosta. Der er snesevis af statsløse nationer, som bør nævnes, når man tænker på, at Fællesskabets fædre ønskede at opbygge et Europa af nationer og ikke et føderalt Europa eller et Europa for de største interesser.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Hvad angår spørgsmålet om illegal indvandring i EU, vil jeg gerne påpege, at der i det sidste års tid har været en markant og meget alvorlig stigning. Ifølge Kommissionen er antallet af registrerede illegale indvandrere steget med omkring 63 %.

I 2008 blev der registreret 62 000 sæt fingeraftryk fra arresterede illegale indvandrere i Eurodak-databasen. Vi kan kun gisne om det antal indvandrere, der ikke blev pågrebet.

Den geografiske situation i Østrig, som jeg kommer fra, gør det til et særligt populært rejsemål, og det har fået katastrofale konsekvenser. F.eks. forsvandt 58 af de 64 kurdere, der for nylig blev arresteret, ind på asylcenteret og indgav straks ansøgninger om asyl, hvilket involverer en langtrukken procedure.

Byrden af den konstant stigende mængde af illegale indvandrere – jeg vil gerne her understrege ordet "illegale" – er ved at være uudholdelig for EU's borgere. Hvis vi ikke straks løser dette problem, bør vi ikke blive overraskede over den stigende skepsis over for EU og følelsen af resignation blandt borgerne. Jeg anmoder derfor Det Europæiske Råd om at overveje dette problem den 29. og 30. oktober.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand, fru Wallström, fru Malmström, mine damer og herrer! Lissabontraktaten må nu træde i kraft og hurtigst muligt gennemføres. Over ti års forhandlinger i institutionerne må være nok. Nu kan vi endelig bruge disse instrumenter til at hjælpe borgerne i Europa. Vi må især i forbindelse med den økonomiske krise gøre noget for borgerne i kampen mod arbejdsløshed og lignende problemer. Derfor bør vi hurtigt afslutte disse forhandlinger.

Derfor anmoder jeg præsident Klaus om at bane vejen for traktaten, som er blevet ratificeret i alle 27 medlemsstater. I Den Tjekkiske Republik har forfatningsdomstolen sagt ja til traktaten ved to lejligheder, og den vil gøre det igen for tredje gang. Det er også fuldstændig klart, at charteret om grundlæggende rettigheder kun gælder i forbindelse med den europæiske lovgivning. Fysisk planlægning er udelukkende et nationalt anliggende. Den lovgivning, der er gældende forud for fællesskabslovgivningen, bliver ikke gjort ugyldig af fællesskabslovgivningen. Disse tre sikkerhedsforanstaltninger er på plads, så han har ingen grund til bekymring. Det Europæiske Råd kan om nødvendigt præcisere det igen ved at afgive en erklæring.

I den forbindelse vil jeg gerne komme med en anden bemærkning. Gennemførelsen af traktaten skal afspejle de tre principper i forfatningsudkastet og forfatningskonventet, nemlig effektivitet, gennemsigtighed og demokrati. Her vil jeg gerne især nævne Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, da vi skal drøfte det punkt igen her i eftermiddag. Der må ikke gives afkald på gennemsigtighed, demokrati og navnlig fællesskabsprincippet for at opnå effektivitet. De nødvendige sikkerhedsforanstaltninger skal være på plads. Man kan sige, at en del af Kommissionen har en egenartet karakter, men det er muligt at drøfte alt muligt her. Derfor vil jeg gerne bede Dem, fru Malmström, om at droppe Deres regerings nuværende planer og ikke udarbejde retningslinjer for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil på Det Europæiske Råds møde i næste uge, hvilket ville give et begrænset spillerum til forhandlinger, men i stedet nå til en endelig beslutning om emnet med den nye høje repræsentant, så vi har et fælles og retfærdigt forhandlingsgrundlag.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! De nævnte 10 års forhandlinger om Lissabontraktaten, hr. Brok. Er det faldet Dem ind, at De og Deres kolleger i disse 10 år med forhandlinger simpelt hen ikke har formået at overbevise tilstrækkeligt mange borgere, og at det er derfor, at De og Deres kolleger har været nødt til at ty til den åbenlyse manipulation, som jeg henviste til tidligere, for at få traktaten igennem?

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til min kollega, at de institutionelle ændringer som følge af Nicetraktaten, forfatningstraktaten og Lissabontraktaten altid har fundet bred opbakning hos borgerne i EU og i de fleste medlemsstater. Der har altid været enkelte stater, som har truffet nogle andre beslutninger, til dels med indenrigspolitiske formål for øje. Beslutningen er nu truffet i parlamenterne i 27 stater – og parlamenter er jo ikke nogen andenrangs form for demokrati – eller ved folkeafstemninger som i Irland. Som følge heraf går et meget stort flertal nu ind for Lissabontraktaten, bl.a. flertallet i min kollegas hjemland.

Libor Rouček (S&D). – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne komme med nogle få kommentarer inden rådsmødet vedrørende ratifikationen af Lissabontraktaten i mit hjemland, Den Tjekkiske Republik. Den tjekkiske befolkning har sagt klart ja til Lissabontraktaten via de folkevalgte repræsentanter i begge kamre i parlamentet. Alle meningsmålinger tyder på, at man gerne vil have præsident Klaus til hurtigt at undertegne traktaten. Den tjekkiske befolkning vil også gerne sikres de samme menneske- og borgerrettigheder samt sociale rettigheder i EU som andre EU-borgere. De har derfor også sagt klart ja til chartret om grundlæggende rettigheder. Præsident Klaus er kendt for sin langvarige modstand mod chartret, og navnlig afsnittene om sociale rettigheder. Og nu forsøger han under påskud af den såkaldte sudetertyske trussel og under tidspres at forhandle en såkaldt undtagelse på plads for Den Tjekkiske Republik.

EU skal ikke være medspiller i dette lidet glørværdige spil. En flertal af tjekkerne vil gerne have chartret i sin helhed, herunder afsnittede om sociale rettigheder. Det er trist, beklageligt og nedværdigende for den tjekkiske præsident, at han trækker sudetertyskerne ind i dette spil 65 år efter afslutningen på Anden Verdenskrig. Både tjekkerne og sudetertyskerne har været udsat for rigelig med rædsler og lidelser som følge af krig og fordrivelse. Jeg mener bestemt, at både tjekkerne og sudetertyskerne har lært af disse tragiske erfaringer, og at tjekkerne, tyskerne og sudetertyskerne ønsker at leve i samdrægtighed og sammen opbygge et nyt forenet Europa i fred og samarbejde.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det svenske formandskab og Kommissionen henviser begge til, hvor vigtigt det er for udviklingslandene, at der indgås en aftale i EU om finansieringen af tiltag som følge af klimaforandringerne. Jeg er helt enig. Men det tilbud, der er fremsat af Kommissionen, er et illusorisk forslag, som udviklingslandene har al mulig grund til at gøre indsigelse mod.

Hr. Barroso sagde lige før, at CO₂-markedet i de nye vækstlande vil dække det meste af den skønnede årlige udgift på 100 mia. EUR til modvirkning af og tilpasning til klimaforandringerne.

Men der er ingen vished for, at det internationale CO₂-marked vil give en pengestrøm på 38 mia. EUR om året til udviklingslandene. Vi har set, hvor ustabil CO₂-prisen har været i EU's ETS-system, og hvor lang tid det tager, inden der bliver etableret et ordentligt CO₂-marked.

Endvidere er det en alvorlig fejl at gå ud fra, at udviklingslandene og de nye vækstlande vil være særlig villige til at finansiere deres egne foranstaltninger vedrørende energieffektivitet. Det giver slet ingen mening. Det, der blokerer for energieffektiviteten i vores egne medlemsstater, er de manglende mekanismer til forhåndsfinansiering, men alligevel går ud fra, at udviklingslandene kan skaffe deres egne midler. Vi er nødt til at have nogle ekstra midler.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne komme med tre kommentarer vedrørende det kommende rådsmøde. For det første er det irske ja ved folkeafstemningen efter min mening primært et resultat af finanskrisen, hvor bankerne for et år siden blev reddet ved hjælp af skatteydernes penge. Nu vil bankcheferne endnu en gang få rekordhøje lønninger. EU vil afgjort blive vurderet ud fra, i hvilket omfang man kan få sat en stopper for, at milliarder af skatteydernes euro forsvinder ned i dette sorte hul.

For det andet dukker der som følge af Lissabontraktaten nye ansigter op i topstillingerne i EU. Deres faglige kvalifikationer er helt klart for ringe, idet de fleste kandidater er fallerede politikere, som er blevet sat uden for magtens cirkler i deres hjemlande. Hvem skal repræsentere EU fremover? Formanden for Rådet, den højtstående repræsentant eller formanden for Kommissionen? Der bliver helt bestemt kaos.

Min tredje kommentar er følgende. Hvis præsident Václav Klaus i Den Tjekkiske Republik undertegner Lissabontraktaten på den betingelse, at der indføres en fodnote, som sikrer, at Beneš-dekreterne fortsat er gældende, dvs. dekretet, som er i strid med folkeretten og menneskerettighederne, vil der være to typer af grundlæggende rettigheder, nemlig for tyskere, for sudetertyskere og for alle andre. Det må ikke få lov at ske!

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Hr. formand! Med den kommende Lissabontraktat forventer vi, at der på rådsmødet i oktober sker fremskridt vedrørende et af de højt prioriterede emner – Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten). Europa-Parlamentet har konsekvent opfordret til, at der blev oprettet en ægte fælles EU-udenrigstjeneste. EU-Udenrigstjenesten har potentiale til at sikre, at EU optræder enigt og sammenhængende udadtil, hvilket der er hårdt brug for, hvis EU skal optræde med én stemme og effektivt kunne imødegå udefrakommende udfordringer som f.eks. vedrørende energisikkerheden.

For at kunne gribe den mulighed, oprettelsen af EU-Udenrigstjenesten giver, forventer vi, at Rådet tager højde for Parlamentets holdning som vedtaget i denne uge i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender og navnlig følgende punkter. For at kunne føre en handlekraftig udenrigspolitik må vi udstyre den nye leder af den europæiske udenrigstjeneste med passende instrumenter for at sætte vedkommende i stand til at styrke vores udenrigspolitik. EU-Udenrigstjenesten bør hvile på fællesskabsmetoden med klar inddragelse af Kommissionen og Parlamentet. Den højtstående repræsentants kompetenceområde skal være stort og involvere FUSP-relaterede politikker som udvidelse, naboskab, handel og udvikling.

Betingelsen for en handlekraftig, sammenhængende udenrigspolitik er demokratisk legitimitet, som kun kan tilvejebringes ved markant inddragelse af Parlamentet. Denne inddragelse skal ske i to faser, nemlig via ex ante-høringer af Parlamentet under processen med oprettelse af tjenesten og ex ante-høringer af Parlamentet ved fastsættelse af de udenrigspolitiske mål. Når den højtstående repræsentant og tjenesten er på plads bør Parlamentet have et stærkt mandat til at spille en aktiv rolle ved kontrol med EU's udenrigspolitik og tjenesten.

I gennemførelsesfasen må vi hindre, at de udenrigspolitiske bestemmelser i Lissabontraktaten bliver udvandet. Den nye tjenestes demokratiske legitimitet afhænger også af, hvordan tjenesten er sammensat. Der skal tages hensyn til den geografiske ligevægt i EU. Det er et centralt princip, at alle medlemsstater er retfærdigt repræsenteret i EU-institutionerne, og EU-Udenrigstjenesten skal ikke være nogen undtagelse herfra.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Hr. formand, fru formand for Rådet! Mere end fire måneder efter valget til Parlamentet træder Rådet sammen på et tidspunkt, hvor EU er præget af ubeslutsomhed, og hvor Kommissionen stadig er der til at kunne håndtere rutinesager.

Hvis vi ikke vil drive borgerne i EU til vanvid, kan Rådet efter min mening sende to signaler. For det første må man ét år efter den solidaritet, som alle europæiske stater udviste over for bankerne, indlede en debat i EU om afgifter på finansielle transaktioner eller om det bidrag, som bankerne må yde til medlemsstaterne for at sikre solidaritet den anden vej.

På vegne af Kommissionen fortalte kommissionsformanden i går, at han bakkede op om budgettet som fremsat i dag, og at der et år efter genopretningsplanen ikke ville blive taget noget nyt med. Men i løbet af det sidste år er beskæftigelses- og gældsætningssituationen blevet markant værre. Det budget, vi har fået forelagt i dag, er et budget, der end ikke vil kunne finansiere den anden del af genopretningsplanen, som man udarbejdede for et år siden. Så Rådet skal handle ud fra følgende retningslinjer: beskatning af finansielle

transaktioner, solidaritet fra bankernes side vedrørende medlemsstaternes budgetter og en reel genopretningsplan, sådan som den blev iværksat for et år siden, selv om vi dengang kritiserede den for ikke at være vidtgående nok.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! For det første glæder det mig at se min tidligere kollega Cecilia Malmström her, navnlig på baggrund af det overbevisende ja til Lissabontraktaten i Irland efterfulgt af den demokratisk valgte polske præsidents undertegnelse. Disse to yderligere godkendelser vil forhåbentlig gøre det lettere for det svenske formandskab at gennemføre fuld ratifikation af Lissabontraktaten.

De fleste europæiske borgere er imidlertid langt mere bekymret over, hvad EU gør ved den aktuelle økonomiske krise frem for detaljerne i Lissabontraktaten. Så jeg siger til mine EU-skeptiske venner, at de nu må se at komme videre. Inden det irske ja ved folkeafstemningen havde 27 mio. EU-borgere stemt ja, og 24 mio. havde stemt nej. Det er da demokratisk legitimitet.

Så lad os forholde os til realiteterne. I den forbindelse vil jeg gerne tale om mikrofinansieringsfaciliteten Progress, der vil give de arbejdsløse mulighed for at starte på en frisk og bane vejen for iværksætterinitiativer. Denne facilitet vil tilvejebringe 100 mio. EUR, og der vil kunne fremskaffes yderligere 500 mio. EUR i mikrokreditter. Men jeg vil gerne sige til Kommissionen og Rådet, at dette slet ikke er nok. Dette er en reel mulighed, EU har for at udvise respons på borgernes reelle behov, men der skal flere økonomiske midler til.

Wim van de Camp (PPE). – (NL) Hr. formand! Det er godt, at EU nyder det vellykkede udfald af den irske folkeafstemning i et stykke tid. Vi skal også se lyst på tingene, idet vi har taget et stort skridt i retning af at få gennemført Lissabontraktaten. Vi er naturligvis alle sammen bekymret over Den Tjekkiske Republik. Vi må respektfuldt afvente domstolsafgørelsen, men vi skal huske at være tålmodige og fornuftige, når vi har med hr. Klaus at gøre. Hvis vi slår ud efter ham, kan det meget vel virke stik imod hensigten.

Den vellykkede konference i København er en kilde til håb, ikke alene for Europa, men for hele verden. Bæredygtighed er en kilde til teknologisk udvikling. Vigtige teknologiske fremskridt i Europa, f.eks. CO₂-oplagring, kan også bidrage til at bekæmpe den økonomiske krise.

Dette bringer mig frem til mit tredje punkt, nemlig den økonomiske krise. Vi ønsker et borgernes Europa. Der skal rettes yderligere opmærksomhed mod beskæftigelsessituationen, og Rådets planer desangående er gode. Disse planer virker dog stadig meget fjerne for mange borgere, som i vid udstrækning slet ikke kender til dem. Finansielt tilsyn med bankinstitutioner er også særdeles vigtigt, og i næste uge vil man forhåbentlig også kunne gøre fremskridt på dette punkt.

Endelig er der tilgangen til asylspørgsmålet. Jeg bakker kraftigt op om det svenske formandskabs hensigter, men håndgribelige resultater, herunder som følge af Rådets overvejelser, har vi endnu til gode. På mødet i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender i sidste uge beklagede man sig over, at Kommissionen, Rådet og Parlamentet stadig ikke kan fremvise tilstrækkelige håndgribelige resultater.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror, tidspunktet er kommet, hvor Parlamentet kan indstille de evindelige forhandlinger om Lissabontraktaten, som jo er fortsat her i dag.

Jeg mener, vi skal respektere ønsket i Parlamentet, de store europæiske lande, de 27 lande og de 26 lande, der har ratificeret denne traktat i forskellige former, men på demokratisk vis, og dermed må vi også afvise krænkelserne af traktaten og dens demokratiske indhold. Jeg tror også, at rådsmødet ved månedens udgang vil blive en vigtig lejlighed til at genbekræfte behovet for at genoplive idéen om "Europa efter gennemførelse af Lissabontraktaten" og at genoplive økonomien samt at sikre, at Europa ikke trækker i land med hensyn til den vigtige problemstilling vedrørende klimaforandringerne. Set i det perspektiv tror jeg ikke, at det, vi på det seneste har hørt fra rådsformanden, men som vi også har hørt i dag, er tilstrækkeligt.

I oplægget "Europa efter gennemførelse af Lissabontraktaten" fortolker man ikke det stærke indhold i den nye traktat og efterkommer ikke bestemmelserne i Lissabondagsordenen. Hvis vi 500 mio. EU-borgere fortsat ønsker at være verdens største økonomiske magt, en magt, der forbereder sig på at blive en væsentlig aktør på den internationale politiske scene, opfordrer jeg derfor kraftigt Kommissionen til fuldt ud at gennemføre dens mandat med hensyn til at foreslå europæisk lovgivning om væsentlige emner vedrørende økonomien, det økonomiske opsving og genopretningen af arbejdsmarkedet, og jeg opfordrer kraftigt Rådet til at omsætte den lange liste med overskrifter i politisk praksis for at medvirke til at løse de økonomiske problemer.

Det er efter min mening det, vi mangler. Vi mangler en større økonomisk genopretningsplan, vi mangler at få væsentlige områder på plads såsom genoplivning af infrastrukturpolitikken ved hjælp af euroobligationer,

og vi mangler en højprofileret europæisk tilgang. Dette er vores forventninger til mødet i Rådet ved månedens udgang.

Johannes Cornelis van Baalen (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det er særdeles vigtigt at bekæmpe den økonomiske krise, og det indebærer også hjælp til de små og mellemstore virksomheder. Vi skal forpligte os i forhold til de resultater, Stoiber-udvalget nåede frem til, og jeg vil gerne høre fra både Kommissionen og Rådet, om de er engageret i denne proces, og hvad vi skal gøre, fordi vi bliver nødt til at skære ned på bureaukratiet.

Et andet punkt, jeg gerne vil drøfte, er Ankaraprotokollen. Den tyrkiske udenrigsminister sagde under et offentligt interview i Haag, at Tyrkiet ikke vil ratificere eller gennemføre Ankaraprotokollen. Dette stod i et godkendt interview i de Volkskrant den 7. oktober 2009. Hvad skal vi gøre ved det? Vi kan ikke, som kommissær Rehn sagde i Udenrigsudvalget, bare igen bede dem om at gøre det. Fristen er den 1. november. Hvad er vores modtræk?

Gunnar Hökmark (PPE). – (SV) Hr. formand, fru minister, fru kommissær! Det er dejligt at se Dem her. Jeg vil gerne nævne to ting forud for mødet i Rådet. Det første punkt, jeg gerne vil nævne, vedrører klimaet. Jeg tror, det er vigtigt at gå ind i forhandlingerne med det mål, at den bedste løsning på problemet er en løsning, der inddrager alle, som så indgår en fælles forpligtelse. Jeg nævner dette, fordi vi i forhandlingerne nogle gange taler, som om det var et spørgsmål om at formulere den bedste løsning her i Europa eller i et bestemt land. Men det slår ikke til, hvis vi ikke kan få Kina, Indien og en lang række andre lande, som på nuværende tidspunkt ikke er inddraget i den fælles klimamæssige forpligtelse, med på vognen. Dette indebærer, at pragmatisme og resultater skal have forrang. Denne type løsning skal også bygge på, at samtlige lande er rede til at indgå en forpligtelse. Det skal ikke være sådan, at forpligtelser og politikker i andre dele af verden bygger på fortsatte investeringer fra Europas side. De skal i stedet bygge på en sund økonomi, sund vækst og sund udvikling af nye muligheder – med hjælp fra Europa og andre velstående lande.

Mit andet punkt drejer sig om finansmarkederne. Jeg mener, det frem for alt er vigtigt at understrege, at stabilitet på finansmarkederne kræver det, vi kalder en stabil makroøkonomi, dvs. stabile statsfinanser. Dette betyder, at forhandlingerne om at komme af med de store budgetunderskud er meget vigtigere, end hvordan individuelle bestemmelser for det finansielle marked skal se ud. Det forholder sig dog også sådan, at stabile finansmarkeder kræver, at vi har stabil vækst og stabile investeringer samt skaber nye arbejdspladser. Vi skal ved lovgivningen vedrørende finansmarkederne med andre ord sørge for bedre tilsyn, foranstaltninger på tværs af grænserne og gennemsigtighed, men der skal ikke være så mange bestemmelser, at investeringerne og væksten finder sted i andre lande. Det ville være en trussel mod vores egen økonomis og vores egne finansmarkeds stabilitet.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Det positive resultat af den irske folkeafstemning gør det mere sandsynligt og nært forestående end nogensinde før, at Lissabontraktaten træder i kraft. Dette er en god nyhed, da det betyder, at vi endelig får nogle handlekraftige institutioner. De vil først og fremmest kunne bidrage til, at vi kommer ud af krisen og kan tage fat på den sociale dimension deraf, dvs. skabe beskæftigelse. Ud over dette bør spørgsmålene om klimaforandringer, energi og reglerne for fair trade også være med på dagsordenen.

Topmødet giver også mulighed for at tilvejebringe den indledende, afgørende fremdrift, der er nødvendig for at få sammensat Kommissionen i den nye periode, og vi har allerede hørt formanden, hr. Barroso, sige noget om, hvordan udvælgelseskriterierne bliver.

Jeg vil gerne fremhæve to ting, som er vigtige. For det første mener jeg som medlem af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, at udvælgelsen af medlemmer i Kommissionen skal ske på en velafvejnet måde. S&D-Gruppen har nævnt, hvor væsentligt det ville være, at den højtstående repræsentant er medlem af denne politiske familie, men det er så sandelig også vigtigt at sikre kønsmæssig ligevægt.

På den anden side nævnte man fra gruppens side også fordelingen af porteføljer og henviste til en portefølje, der er væsentlig for mig som jurist med speciel interesse for frihedsrettigheder og som formand for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, og som er forbundet med underopdelingen af Generaldirektoratet for Retlige og Indre anliggender (RIA) i et generaldirektorat med ansvar for anliggender vedrørende retslige og grundlæggende rettigheder og et andet direktorat med ansvar for sikkerhedsanliggender.

Jeg mener ikke, dette er den rigtige løsning. Den rigtige løsning indebærer ikke, at området vedrørende retslige anliggender er underlagt det sikkerhedsmæssige område, eller at de to områder stilles op over for

hinanden, men snarere, at der etableres et generaldirektorat for retslige og grundlæggende rettigheder, et andet generaldirektorat for interne anliggender og et tredje direktorat, som ikke forbinder sikkerhed med indvandring, men i stedet adskiller dem, hvorved der etableres et generaldirektorat for sikkerhed og et andet for indvandring, asyl og flygtninge, som så omfatter området vedrørende grundlæggende rettigheder.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Hr. formand! I vores forhandlinger om disse topmøder kan man, hvis man går over 10 år tilbage, konstatere, at der er kommet mange idéer, mange tilsvarende planer eller forslag fra medlemmerne af Parlamentet, fra medlemmerne af Rådet og også fra medlemmerne af Kommissionen, og det sidste år har om noget vist mig én ting, nemlig at EU, når man i solidaritet optræder sammen og har store planer og store ambitioner, kan udrette noget på verdensplan. Og nu er tiden måske inde til større planer og større ambitioner med hensyn til, hvordan vi kommer videre.

Mange har talt om arbejdsløsheden, der er en sand plage, og som har ramt så mange mennesker i de seneste måneder, og har nævnt, at det nu er på tide at gøre noget alvorligt og få fjernet overflødige bestemmelser og komme af med de overflødige hindringer, som står i vejen for virksomhederne og iværksætterne.

Apropos solidaritet vil jeg gerne sige, at det ikke er et spørgsmål om de store mod de små, og jeg kunne godt frygte, at det nye G20-forum kan få negativ betydning for de små og mellemstore fremadstormende lande på disse nye markeder.

Endelig vil jeg gerne bede rådsformanden om også at sætte spørgsmålet om en forlængelse af ophavsretsbeskyttelsen på dagsordenen for Rådets møde under det svenske formandskab.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Med Lissabontraktaten, der snart træder i kraft, er dette et historisk øjeblik, hvor vi først og fremmest skal fokusere på Europas fælles fremtid og fælles gode. Jeg er bange for, det ikke er nogen god idé at bruge disse sidste øjeblikke til at fremme nationale interesser og sætte de øvrige partners nerver på højkant.

De globale udfordringer, EU står over for, kan ikke løses uden effektive fælles institutioner og fælles politikker. EU i dag har dog mere end nogensinde brug for langsigtede løsninger, moralske forpligtelser og forståelse for de fælles europæiske værdier, som inspirerede EU's grundlæggere til at bryde historiens og den nationale egoismes onde cirkel. For at sikre EU's udvikling og troværdighed i verden har vi derfor ikke nødvendigvis brug for gode administratorer, men sande statsmænd, stærke demokratiske ledere med visioner og myndighed for at kunne gennemføre en ændring også i Europa.

Vi har derfor brug for en klar forpligtelse til og praktisk gennemførelse af europæiske fælles institutioner. Vi har ikke alene brug for en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik med en ekstern tjeneste, men også en fælles energipolitik. Rådet vil også vedtage Østersøstrategien. Jeg vil gerne endnu en gang takke Kommissionen og det svenske formandskab for at have taget dette punkt med. Rådets opgave er nu at gennemføre strategien uden at miste tid. Forhåbentlig får Østersøstrategien den opmærksomhed, den fortjener, også fra det spanske og belgiske formandskab. Jeg støtter idéen fra minister Malmström om, at Østersøstrategien kan betragtes som et pilotprojekt for andre makroregioner i EU. Ingen EU-strategi vil dog blive taget alvorligt, uden at der er afsat tilstrækkelige ressourcer til gennemførelsen deraf. Den allerede eksisterende budgetpost skal suppleres med yderligere midler og tillægges en vis troværdighed.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne kort nævne to punkter. Det første punkt drejer sig om Lissabontraktaten. Efter at Irland har stemt ja til den, og Polens præsident har undertegnet den, forventes det, at forfatningsdomstolen i Den Tjekkiske Republik vil afsige sin dom, og præsident Klaus vil gøre det, han skal, og undertegne traktaten. Rådet kan ikke give efter for afpresning fra præsidenten for Den Tjekkiske Republik. Lissabontraktaten er helt afgørende for, at EU's institutioner kan fungere bedre, og giver desuden andre fordele såsom styrkelse af Parlamentets beføjelser og borgernes rettigheder. Det er derfor bydende nødvendigt, at Lissabontraktaten snart træder i kraft. Rådet og Kommissionen bør give præsident Klaus en frist til, at han skal begynde at opføre sig som en præsident i et demokratisk land, der er medlem af EU. Vi kan ikke et eneste øjeblik udholde den tanke, at en statsleders luner kan veje tungere end flertallets vilje.

Mit andet punkt drejer sig om konferencen i København. Verden har brug for en global aftale om at bekæmpe klimaforandringerne. Både de udviklede lande og udviklingslandene bliver nødt til at standse den globale opvarmning, og man skal således gøre en samlet indsats og nå frem til en dristig beslutning. København er vores store mulighed for at undgå en katastrofe, sådan som fageksperterne siger. Der er intet hold i argumentet om, at finanskrisen skulle være nogen begrundelse for at forhale eller nedtone planerne for København, og forsøg herpå skal ikke tages alvorligt. Vi skal være ambitiøse, hvis vi vil redde jorden.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! I løbet af en generation vil befolkningen i EU udgøre ca. 6 % af verdens befolkning. Vi er ikke så langt fra dette tal allerede nu, og vi er derfor ganske enkelt nødt til at afskaffe systemet med, at formandskabet i Rådet roterer hvert halve år, og at vi har op til fem forskellige personer, der taler om udenrigspolitiske anliggender på EU's vegne. Men i løbet af denne generation vil befolkningstallet i verden ligeledes være steget med ca. to mia. mennesker. 90 % af denne stigning vil ske i det, der nu er udviklingslandene, hvor op mod 11 mio. børn dør hvert eneste år – ca. fem mio. af dem af mangel på lægemidler, som har været rådighed i det, vi kalder den vestlige verden, i over 30 år.

I den sammenhæng er det ikke alene væsentligt, at vi er velorganiseret med hensyn til den interne drift af EU. Det er også væsentligt, at vi er rustet til at håndtere situationer som denne i udviklingslandene, og jeg vil derfor gerne slå til lyd for en stærk, uafhængig, separat kommissær for udviklingsbistand, der vil få sit eget afgrænsede budget og kompetenceområde, og som vil stå til ansvar over for Parlamentet via Udviklingsudvalget.

Der er yderst vigtigt, at den højtstående repræsentant, ministeren for udenrigsanliggender eller hvilken titel, man nu ønsker at tildele personen, vil have nok at gå i gang med, dvs. mange arbejdsopgaver, men der er et enkelt punkt, som kræver og skal kræve vores særlige opmærksomhed. Jeg går meget ind for, at vi ikke alene fortsat skal have en stilling som udviklingskommissær, men at denne portefølje gives til en person, der kan magte opgaven, og som er besluttet på at sikre, at disse lande, vores naboer, der kun ligger en kort rejse væk fra EU, behandles med respekt – og dette af både selviske og uselviske grunde.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Det vigtigste punkt på det kommende rådsmøde vil være at få afsluttet ratifikationen af Lissabontraktaten og puste liv i traktaten.

Den proces, der indvarsles med Lissabontraktaten, vil styrke EU både internt og globalt. En styrkelse af EU's position er nøje forbundet med en styrkelse af samarbejdet på det område, som udgør den nuværende tredje søjle. EU vil blive mere åben, mere effektiv og mere demokratisk. Den vigtigste udfordring med høj prioritet er at sikre de grundlæggende rettigheder og frihedsrettighederne samt integriteten og sikkerheden i Europa. Disse målsætninger kan nås ved fuld støtte til, effektiv gennemførelse af og tilstrækkelig respekt for allerede eksisterende love og instrumenter vedrørende beskyttelse af menneskerettighederne og de borgerlige frihedsrettigheder.

I Stockholmprogrammet understreges håndhævelsen af disse rettigheder, navnlig med hensyn til retfærdighed og sikkerhed. Vi må lade mekanismer, der fremmer borgernes adgang til domstolene, få forrang, således at borgernes rettigheder og lovformelige interesser kan håndhæves i hele EU. Det må også være vores strategi at styrke politisamarbejdet og rettighedshåndhævelsen samt forbedre sikkerheden i Europa. Den interne sikkerhedsstrategi skal udvikles for at bekæmpe stigende ekstremisme i medlemsstaterne, hvorved man kan borteliminere de anspændte forhold, uansvarlige politikere anstifter, og dette skal ske via konkrete løsninger på så omtålelige områder som f.eks. indvandring, asylpolitik eller spørgsmålet om romaerne og de nationale minoriteter på en sådan måde, at disse problemområder ikke udnyttes af højreorienterede ekstremister.

Veltilrettelagt migration kan gavne alle involverede parter. Europa vil få brug for en fleksibel indvandringspolitik som respons på samfundets og arbejdsmarkedets behov i de forskellige EU-medlemsstater.

Med hensyn til at sikre en troværdig indvandrings- og asylpolitik, der er holdbar på lang sigt, må vi dog være yderst opmærksomme på problemet med illegal migration, der giver anledning til stor bekymring hos EU's borgere.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vis mod, vis mod, vis mod. Det er den henstilling, jeg har lyst til at komme med inden rådsmødet, og når det drejer sig om drøftelserne om indstillingen af kandidater til Kommissionen i den nye periode og til posten som ny EU-udenrigsminister og formand for Rådet – dvs. de personer, der sammen med formanden, hr. Barroso, og de øvrige medlemmer af Kommissionen vil være ansvarlige for EU's politik i den nærmeste fremtid – er den eneste metode til beslutningstagen, der skal anvendes, derfor den metode, hvor man bedst muligt varetager EU-borgernes interesser.

De personer, der bør vælges, skal derfor have dybde som politiker og menneske og skal i deres nationale og europæiske politiske indsats have udmærket sig ved at være fokuseret på det fælles bedste. Disse personer udgør det grundlag, hvorpå vi fortsat skal finde løsninger på de vigtigste spørgsmål som f.eks. klimaforandringer, evt. yderligere undersøgelse af de forskellige økonomiers behov og den økonomiske krise, hvilket kan ske ved hjælp af dristige initiativer såsom euroobligationerne, som også skal sættes på dagsordenen for det næste rådsmøde.

Afslutningsvis vil jeg gerne citere noget, som pave Benedikt 16. sagde forleden – hvilket jeg ville være begejstret for også at se håndhævet blot en enkelt gang i Det Europæiske Råd i den kommende periode – fordi disse ord er en passende reminder om det fælles ansvar, som samtlige borgere og samtlige politiske repræsentanter har, nemlig at opfylde de behov, vi søger i fællesskab, og i den fælles søgen efter sandheden – dette afgørende incitament – at vi bliver nødt til at begynde at opbygge noget betydningsfuldt for os selv og for de kommende generationer.

Udvikling og civilisation udspringer af fællesskab, og Europa oplevede sin storhedstid, da man viderebragte disse grundlæggende værdier, som stammer fra den kristne tro, og omdannede dem til nationernes kulturarv og identitet. Jeg mener derfor, det er klart, hvilken vej vi skal gå for at kunne imødekomme den altafgørende udfordring med at genetablere Europa som en global magt.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand! Lissabontraktaten er et centralt anliggende. Retspraksis i den tjekkiske forfatningsdomstol er konsekvent, og jeg tror ikke, domstolen i næste uge vil afgøre, at traktaten er uforenelig med den tjekkiske forfatning. Jeg tvivler imidlertid på, at præsidenten vil holde op med at spænde ben. Den Tjekkiske Republik har imidlertid ikke præsidentstyre, og regeringen kan anlægge sag mod en sådan præsident for overtrædelse af vedkommendes beføjelser. Det er kendt, at Václav Klaus i årevis nægtede at udnævne en bestemt jurist til dommer, blot fordi han havde tabt en sag til ham i retten, og han respekterer heller ikke den øverste forvaltningsdomstols afgørelser. Sammen med denne jurist er 500 mio. EU-borgere blevet taget som gidsel på grund af vores præsidents luner. Den påførte skade er ikke ubetydelig. I disse krisetider trækker udnævnelsen af Kommissionen i langdrag. Parlamentet mangler beføjelser til at løse budgetsituationen, de nationale parlamenter kan i den mellemliggende periode ikke udstede gule eller røde kort, og vi gør ikke brug af nye beføjelser med henblik på at bekæmpe epidemier, energikriser, terrorisme og organiseret kriminalitet eller de nye principper vedrørende civilbeskyttelse og humanitær bistand.

Det er muligt, at chartret bliver forkastet blot på grund af fortidens Beneš-dekreter. Dette er ganske enkelt absurd, ikke alene på grund af timingen, men også fordi der ikke er nogen juridiske grunde til det. I Lissabontraktatens art. 345 står der sågar udtrykkeligt, at traktaten ikke gælder ejendomsretslige ordninger i medlemsstaterne. Chartret giver ikke nye juridiske muligheder ud over det, der i forvejen gælder for ejendomsretslige uoverensstemmelser i Den Tjekkiske Republik. Desuden gælder forordning nr. 44 om anerkendelse af domme ikke for ejendomsretslige spørgsmål, der går 50 år tilbage i tiden. Det bobler og syder ikke desto mindre i de tjekkiske medier på grund af skepsis og tvivl. Hvad sker der i virkeligheden i Den Tjekkiske Republik? Det er klart, at det næste præsidentvalg i Den Tjekkiske Republik vil blive en hård kamp, og Václav Klaus forsøger med denne teatertorden at pleje sit image som stærk leder, der ene mand kan lægge arm med hele EU og forfægte tjekernes ejendomsret over for udenlandske borgere. Det glæder mig, at EU ikke pressede Den Tjekkiske Republik på nogen som helst måde, og jeg vil gerne opfordre til tålmodighed, indtil det demokratiske underskud som følge af vores præsident finder sin løsning i mit hjemland et godt stykke tid inden valget i Det Forenede Kongerige. Afslutningsvis vil jeg gerne igen opfordre Rådet til at bistå Den Tjekkiske Republik i modstanden mod Canadas ensidige indførelse af visumkrav over for tjekkiske borgere og træffe beslutning om fælles sanktioner.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil fokusere på tre punkter i mit indlæg. Det første punkt er den økonomiske krise. Krisen ramte samtlige økonomiske systemer i flæng – både de stærke og de mindre stærke. Hvis vi fortolker ti års erfaringer med Den Økonomiske og Monetære Union i lyset af den økonomiske krise, er det tydeligt, at den økonomiske politik skal europæiseres yderligere. Det er også tydeligt, at den økonomiske risiko skal europæiseres. Tillid er godt, men kontrol er endnu bedre.

Det andet punkt er klimaforandringerne. EU er helt med rette i førerfeltet med hensyn til globalt miljødiplomati. Jeg er helt og aldeles enig med formanden for Kommissionen, hr. Barroso, i, at der i opløbet til topmødet i København ikke er nogen plan B. Den miljømæssige gæld er en byrde for alle uden undtagelse. Jeg støtter idéen om at etablere en global klimabank, der vil få midler fra "emissionsbanken" til at finansiere udviklingslandenes indsats for at etablere miljøvenlige udviklingsstandarder.

Mit tredje punkt er indvandring. Det er helt åbenlyst, at vi er nødt til at komme op i omdrejninger med hensyn til at vedtage en fælles indvandringspolitik. Men der er også udenrigspolitiske aspekter i forbindelse med indvandring. Vi må hurtigst muligt få oprettet effektive udenrigspolitiske forbindelser med tredjelande, fordi der er ganske stort pres på visse lande, især i Sydeuropa. Jeg vil gerne helt klart sige, at Tyrkiets holdning er provokerende. Jeg var glad for at høre, at det svenske formandskab præciserede dette. EU's budskab til Tyrkiet – og til andre lande – skal være højlydt, klart og effektivt. Disse rammer udgør en del af den gældende fællesskabsret, og alle skal respektere disse rammer.

Peter Liese (PPE). – (DE) Hr. formand! Fru Malmström og hr. Barroso har omtalt klimaforandringerne og forberedelserne til topmødet i København. Jeg er enig med alle dem, der siger, at Rådet skal drage nogle ambitiøse konklusioner. Jeg vil dog fraråde, at man kun ser på den erhvervssektor, som har været omfattet af emissionshandelssystemet siden 2005, når man ser på både finansieringen og spørgsmålet om hvem, der skal stå for reduktionen.

Det er nødvendigt, at flere erhvervssektorer bærer byrden. Mere end 50 % af emissionerne er endnu ikke omfattet af emissionshandelssystemet. Flere erhvervssektorer skal påtage sig et ansvar for at opnå vores mål og sikre finansieringen. Jeg tænker her på luft- og søfartsbranchen. Jeg har været skuffet over de hidtidige tiltag fra Rådets og Kommissionens side. Under forberedelserne til mødet i Pittsburgh indgik dette emne ikke i Rådets konklusioner.

Hvis vi gerne vil have succes på konferencen i København, er det uhyre vigtigt, at vi fremskynder vores aktiviteter. Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevaresikkerhed gjorde dette i mandags. Jeg vil gerne anmode Rådet og Kommissionen om at kigge nærmere på at dette.

For det andet vil jeg gerne sige, at jeg ved, at drøftelserne vil blive meget uformelle, men Rådet skal også drøfte Kommissionens sammensætning. I al beskedenhed vil jeg gerne komme med et forslag. Af historiske grunde er lovgivning om lægemidler kommet ind under Generaldirektoratet for Erhvervspolitik og kommissæren for erhvervsliv. Lovgivning om lægemidler er naturligvis et erhvervsmæssigt anliggende, men det er også et sundhedsmæssigt anliggende. I alle medlemsstaterne, i Europa-Parlamentet og selv i USA udgør dette område en del af sundhedspolitikken. Det er derfor muligvis nu på tide at forsøge at ændre på dette. Kommissionens formand bedes venligst se nærmere på dette.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Hr. formand! Kommissionens formand, hr. Barroso, nævnte her i går i sit pæne svar til hr. Farage, at vi i EU skal have en formand for Rådet, som er en sand europæer. Jeg er sikker på, at mange her deler denne opfattelse. Har vi også brug for en person på denne post, som vil være en sand "Gazprom-mand" som Gerhard Schröder, Paavo Lipponen osv.? Eller mener man måske, at disse egenskaber udmærket kan forenes, således at en god "Gazprom-mand", navnlig hvis de stemte for venskabelige og bestikkelsesbaserede forbindelser, er den bedste europæer. I så fald kunne vi fremskynde den aktuelle udvikling, hvor EU bevæger sig hen imod at blive til "GU" – "Gazprom-Unionen" – og dermed kunne man undgå den situation, hvor Rusland totalt ser bort fra EU og samtidig udelukkende arbejder på at splitte EU. Hvad mener parlamentsmedlemmerne om at få en "Gazprom-mand" som formand?

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Lissabontraktaten er endnu ikke blevet ratificeret og er stadig kun et udkast til et politisk dokument. Vi er i EU med andre ord fortsat bundet af princippet om enstemmighed. Hvert land har ret til tage sine forbehold. Præsidenten for Den Tjekkiske Republik, Václav Klaus, handler inden for rammerne af de fastsatte regler. Ved at lægge pres på præsidenten påvirker man faktisk ikke kun ham personligt, men også de mange millioner borgere i EU, som i stor grad har taget forbehold vedrørende dette dokument. På det kommende møde i Rådet bør lederne i EU-medlemsstaterne tænke alvorligt over det tilrådelige i og konsekvenserne ved bevidst at forbigå ønskerne hos de borgere, de repræsenterer.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Rådet opfordres til at vedtage strategien vedrørende Østersøregionen. Jeg mener, at denne strategi udgør en god model for EU's kommende strategi i Donauregionen.

Donauregionen omfatter 10 stater, hvoraf seks er EU-medlemsstater, og har et befolkningstal på 200 mio. Dette tal omfatter 75 mio. mennesker, som bor i områder, der grænser op til Donau. Jeg mener derfor, det er vigtigt, at denne model ligeledes bliver anvendt på Donaustrategien, hvor der er brug for en handlingsplan og et handlingsprogram for de kommende år.

Et yderligere punkt til Rådets program er også, at det efter min mening er overordentlig vigtigt for os, at vi på EU-plan indfører de finansielle instrumenter, der er nødvendige af hensyn til udviklingen af en "miljøeffektiv" økonomi. Jeg taler konkret navnlig om bygningers energieffektivitet og bæredygtig transport.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand, fru minister, fru næstformand i Kommissionen! Mit spørgsmål drejer sig om anvendelse af Lissabontraktaten, navnlig det løfte, der er afgivet til det irske folk, om, at hvert land skal have en kommissær.

I december 2008 blev det besluttet, at Rådet ville iværksætte de hensigtsmæssige juridiske foranstaltninger for at sikre, at hvert land får en kommissær. Jeg vil gerne spørge fru Malmström om, hvad disse juridiske

foranstaltninger består i. Det forlyder, at der vil komme en ændring af Lissabontraktaten, når Kroatien kommer med i EU, eller er der andre hensigtsmæssige juridiske tiltag? Kunne fru Malmström give os disse oplysninger? Og hvordan tager man højde for, at antallet af parlamentsmedlemmer stiger med 18, eftersom der med Lissabontraktaten vil være 18 ekstra parlamentsmedlemmer i næste parlamentsperiode?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Ved det kommende rådsmøde skal det have absolut topprioritet at ændre de liberale politikker, der har ført til den alvorlige økonomiske og sociale krise. Det må være på tide at indse, at ca. 80 mio. borgere i EU lever i fattigdom, herunder mere end 30 mio. arbejdstagere, hvis lønninger er så lave, at de og deres familier blot overlever, og de kan ikke slippe ud af deres fattigdomstilstand. Det må være på tide at forpligte sig til at gøre noget ved den alvorlige arbejdsløshed, der fortsat stiger, og som kan nå op på 30 mio. inden for det næste år, hvis vi ikke straks træffer de fornødne foranstaltninger.

Den største udfordring ved dette rådsmøde er således at bryde med de neoliberale politikker i Lissabonstrategien og stabilitetspagten. Disse politikker skal udskiftes med et reelt program, der sikrer fremskridt og social udvikling, og som fremmer højqualitative offentlige tjenester, støtter produktions- og mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, giver påskønnelse til dem, der arbejder, og skaber mere beskæftigelse med tilhørende rettigheder, herunder arbejdspladser til kvinder og de unge.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Ifølge nogle rygter, jeg har hørt, verserer der en idé om, hvordan man evt. kan få præsident Klaus i Den Tjekkiske Republik med på vognen, hvilket kunne ske ved på en eller anden måde at indarbejde Beneš-dekreterne i Lissabontraktaten bagefter. Jeg vil af tre årsager gerne forskåne os for denne form for juridisk hokuspokus og nonsens. For det første mener jeg, vi ville skabe en farlig præcedens, hvorved enhver forfatningsekspert ville tro, at de kunne omfortolke en kontrakt retrospektivt, og dette er jo farligt, fordi den slovakiske regering allerede har meddelt, at hvis Klaus kan slippe af sted med det, vil de ligeledes selv gerne gøre det. Jeg mener derfor, at dette ville danne en farlig præcedens.

For det andet er det forkert at fremhæve irerne som et eksempel. Det, irerne bad om, indgik også oprindeligt i Lissabontraktaten, og de protesterede ikke mod noget, der ikke var med i traktaten. Der lå altså ikke nogen juridiske hindringer i vejen for deres anmodning. For det tredje betød indholdet i 13 ud af de 143 Beneš-dekreter, at ungarene og tyskerne blev frataget deres stemmeret. Jeg mener ikke, at EU kan tillade, at der henvises til sådanne dokumenter.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne fortsætte med argumentet fra mit indlæg i går om forberedelserne til topmødet i København og derefter nævne gårsdagens møde i Økofin-Rådet, der ikke var nogen stor succes.

Jeg stillede spørgsmål stegn ved det ansvar, vi som industrialiserede lande har med hensyn til at opføre os på en sådan måde, at udviklingslandene kan følge os i vores indsats for at bekæmpe klimaforandringerne.

På topmødet i København kan vi ikke agere, som om vi alle formår det samme – dette ville betyde, at vi alle havde samme udgangspunkt, og vi ville i sidste ende ikke komme nogen vegne. For at kunne overbevise vores partnere, som står midt i en udviklingsfase, om at følge trop med os, bliver vi derfor helt klart nødt til at tage fat på spørgsmålet om den hjælp, de skal have, og ikke afvente resultaterne fra topmødet i København.

På det næste rådsmøde og på baggrund af den vigtige problemstilling med klimaforandringerne må de 27 ledere være helt enige om, hvad EU mener om støtte til udviklingslandene.

Som sagt lykkedes det på mødet i Økofin-Rådet i går ikke at nå frem til en fælles holdning til dette problemområde. Imidlertid ved vi, at denne problemstilling er helt central. Kommissionen har allerede udarbejdet sit forslag, og jeg håber inderligt, at vi kan tage initiativet og få vores partnere med os med henblik på at opnå den globale solidaritet, der er påkrævet for at få løst problemet med klimaforandringerne.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Hr. formand! Mit spørgsmål er rettet til rådsformanden. Som bekendt er det centrale spørgsmål vedrørende den fremtidige formand for Rådet, om vedkommende foretrækker fællesskabsmetoden under alle omstændigheder. Mener rådsformanden, at dette kriterium skal være en forudsætning ved udnævnelse af den kommende formand for Rådet?

I den seneste tid har vi med regelmæssige mellemrum været vidne til den såkaldte tendens til mellemstatsligt samarbejde. Jeg mener, det er på tide at afslutte denne periode og vende tilbage til udgangspunktet for den europæiske integrationsproces og være tro over for arven fra Robert Schuman og Jean Monnet.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi taler altid om "økonomi- og finanskrisen" i anførselstegn. Hvorfor refererer vi ikke til en strukturel krise? Alt dette begyndte med en ægte bankkrise, der omfattede investeringsbankerne. Dette er blot én branche, men hele den internationale økonomi blev ramt som følge deraf.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Hr. formand, mine damer og herrer! Konferencen i København står for døren, og alligevel har vi kun taget nogle små skridt i den rigtige retning siden konferencen sidste år. Vi burde have opnået en hel del mere og handlet med større beslutsomhed. Vi tumler med store problemer ikke alene med hensyn til finansieringen, men tillige med hensyn til at forpligte os vedrørende de enkelte landes mål for reduktion af emissionerne.

De industrialiserede lande skal spille en mere synlig rolle på dette område, og vi er nødt til at sende et klart signal til USA. Helt konkret er det problematisk, at USA jo ikke engang vil have vedtaget den nødvendige nationale lovgivning, når vi når frem til december. Jeg mener, vi tydeligt skal tilkendegive, at vi forventer, at præsident Obama lever op til et af sine vigtigste valgløfter, nemlig at USA vil spille en proaktiv rolle i forbindelse med bekæmpelse af klimaforandringerne. Vi skal ligeledes tydeligt tilkendegive, at vi forventer, at præsident Obama benytter sig af sin personlige tilstedeværelse til at få konferencen til at blive en succes.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand, fru formand for Rådet, fru kommissær, mine damer og herrer! Rådet er helt klart en vigtig institution, og det skal derfor kunne løse grundlæggende problemer. Den allervigtigste problemstilling er, at der skal skabes arbejdspladser, som kan sikre folk en anstændig levestandard. Jeg er overrasket over den strøm af meningsløse indlæg, der afslører en manglende viden, og hvor man på tåbelig vis laver en mærkværdig gullasch af revanchistiske krav og ekstreme liberale metoder. Rådet bør slet og ret afvise disse røster og samtidig give et klart signal om, at dets primære mål er at få erhvervslivet i gang igen og at løse den kritiske situation i landbruget. Hvis man i stedet indvilliger i nedskæringer på det sociale område, samtidig med at der gives støtte til bankerne og de mest velstående, kan der ikke forventes noget positivt, især hvis man insisterer på abstrakte kriterier om finansiel stabilitet. Til sidst vil jeg gerne sige til alle dem, der desperat har kæmpet mod, at Lissabontraktaten skulle ratificeres ved folkeafstemning, at de skulle få styr på deres egne ting, og hvis man ikke kan forklare borgerne i sit hjemland, hvad der er godt ved denne traktat, skal man ikke belære andre.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne nævne de udfordringer, vi skal imødegå og overvinde med hensyn til frihed, sikkerhed og retfærdighed, nemlig fastsættelse af en rimelig, fælles migrations- og asylopolitik, effektiv kontrol af vores ydre grænser, en effektiv integrations- og hjemsendelsespolitik, et troværdigt og pålideligt Eurojust-organ, et Europol-organ i samfundets tjeneste og under Parlamentets kontrol, fremskridt vedrørende harmonisering i forhold til civilret og strafferet, effektive transatlantiske forbindelser, især med USA, baseret på tillid og ligeværdighed, en retfærdig løsning på spørgsmålet om SWIFT-data, en effektiv databeskyttelsespolitik, bedre beskyttelse af euroen mod forfalskning og aktiv fremme af chartret om grundlæggende rettigheder.

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Hr. formand! Mit spørgsmål er ganske enkelt. Vi har for nylig fået udnævnt formanden for Kommissionen i den nye periode, men hvornår vil selve Kommissionen være på plads? I disse vanskelige tider er det umuligt at arbejde med Kommissionen, når halvdelen af medlemmerne allerede er ved at pakke deres ting. Vi har brug for ny fremdrift i Europa – vi har brug for snart at få Kommissionen på plads.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Noget af det, man kan lære af den nylige folkeafstemning i Irland, er, at en god reklamekampagne gør en stor forskel. I juni 2008 stemte det irske folk imod Lissabontraktaten. Knap et år senere stemte de med et flertal på 2/3 for traktaten. Havde EU haft meget større indflydelse på deres liv i mellemtiden? Nej. Men ja-tilhængerne fik EU-budskabet solgt meget bedre i den anden kampagne.

Navnlig nu, hvor Lissabontraktaten træder i kraft, er det med de nye kompetenceområder efter min mening vigtigt, at der bliver udført et godt stykke arbejde. Kommissionen skal imidlertid også anlægge en ordentlig reklamestrategi for at overbevise borgerne om, at der bliver udført et godt stykke arbejde. Så jeg vil spørge Kommissionen om, hvad den agter at gøre i den henseende, således at fremtidige folkeafstemninger bliver mindre problematiske end hidtil.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Mit navn er Luhan, ikke Luman. Jeg ser meget positivt på, at de politiske grupper støtter, at ratifikationsprocessen fremmes. For at sikre, at EU kan fungere effektivt, har vi brug for Lissabontraktaten, og vi har brug for, at den træder i kraft hurtigst muligt.

Den Tjekkiske Republik er i øjeblikket den eneste medlemsstat, som endnu ikke har ratificeret traktaten. Som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) allerede har nævnt, opfordrer vi præsident Klaus til at udvise en ansvarlig holdning og ratificere traktaten inden rådsmødet i slutningen af oktober. Ellers kommer vi til at hænge fast i disse institutionelle forhandlinger, og vi kan ikke fokusere på de reelle problemer, som almindelige borgere står over for såsom økonomi- og finanskrisen, arbejdsløshed og social inddragelse, og vi vil heller ikke kunne forstærke billedet af EU som en ægte global medspiller.

Jeg mener, vi har drøftet fordelene ved denne traktat så meget, at det ikke nytter noget at tage fat på denne debat igen. Det, vi er interesseret i nu, er, at vi på det næste rådsmøde kan bekræfte, at ratifikationsprocessen er blevet afsluttet i alle medlemsstater, således at vi kan komme videre til næste fase vedrørende sammensætningen af kommissærkollegiet.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg takker for spørgsmålene og bemærkningerne. Vi taler ofte om borgernes Europa, og derefter fortolker vi dette begreb, så det passer til vores egne politiske formål. Der er ret beset ikke noget forkert i det, men hvis vi spørger borgerne om, hvad de ønsker, EU skal gøre, vil borgerne i samtlige EU-medlemsstater sige, at de ønsker et samarbejde i Europa, der er baseret på en række værdier, og som løser vores fælles problemer – den økonomiske krise, arbejdsløsheden, klimaproblemerne, den internationale kriminalitet, migrationsproblemerne osv.

Det er altså disse ting, vi skal gøre noget ved. Mange af disse emner vil blive drøftet på topmødet om ti dage. Vi vil naturligvis ikke kunne løse dem alle, men forhåbentlig vil vi kunne tage nogle vigtige skridt i den rigtige retning og derved etablere en større grad af borgernes Europa. Vi skal træffe disse beslutninger på en måde, der er demokratisk og åben og giver mulighed for gennemsigthed.

Vi ser jo nok forskelligt på Lissabontraktaten. Den holdning, som det svenske formandskab og Rådet samt formodentlig et flertal i Parlamentet har, er, at Lissabontraktaten vil bringe Europa tættere på borgerne. Vi vil træffe beslutninger på en mere effektiv og demokratisk måde, og vi vil også lægge større vægt på EU's rolle i vores globale forbindelser. Det er således vigtigt at få traktaten på plads, og jeg kan garantere, at vi vil gøre vores yderste for at sikre, at dette sker hurtigst muligt.

Der er stadig ingen løsning, for så vidt angår den tjekkiske præsident. Jeg har hørt, at der er en masse spekulationer, men ikke desto mindre er der stadig ingen løsning. Vi forhandler intenst med vores venner i Prag, og vi håber meget, at vi i løbet af kort tid vil kunne fremlægge et forslag til løsning af denne problemstilling. Jeg vil gerne påpege, at vi naturligvis må afvente den tjekkiske forfatningsdomstols afgørelse, inden vi kan komme videre.

I mellemtiden fortsætter forberedelserne, for så vidt angår den fælles beslutningsprocedure med Parlamentet og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som vil blive drøftet i eftermiddag. Jeg vil komme tilbage til mange af de synspunkter, der er blevet givet udtryk for, og de øvrige spørgsmål i forbindelse med Lissabontraktaten. Vi har haft et meget konstruktivt samarbejde med Parlamentets formand, hr. Buzek, og hans kolleger med henblik på, hvordan Parlamentet, Rådet og Kommissionen kan samarbejde, når de nye regler er på plads.

Der er blevet stillet nogle få spørgsmål om Afghanistan. Jeg kan over for fru de Sarnez bekræfte, at vi håber på at kunne gøre fremskridt i drøftelserne om en mere ensartet europæisk holdning vedrørende Afghanistan, baseret både på den militære tilstedeværelse, som EU har i landet, og på øget støtte til civilsamfundet og de demokratiske, statsopbyggende processer. Der afholdes lige nu intense drøftelser om, hvordan vi kan støtte det valg, der finder sted den 7. november. Det er jo meget snart. Det er vanskeligt at få EU-valgobservatører på plads med så kort varsel, men vi vil naturligvis gøre vores bedste for at nå det.

EU's langsigtede mål, som vi støtter, er at få en fælles asyl- og migrationspolitik. Vi vil ikke kunne nå dette inden årets udgang, til dels fordi Lissabontraktaten først skal træde i kraft. Jeg er dog enig i, at det er et vigtigt område. I mellemtiden arbejder vi på Stockholmprogrammet, og en af de ting, vi drøfter i den forbindelse, er migrationsrelaterede spørgsmål. Det er naturligvis meget komplicerede spørgsmål og vedrører samarbejdet med tredjelande, handel, støtte og muligheden for indførelse af rammebestemmelser, således at der også kan være lovlig indvandring til Europa. Det er også et spørgsmål om solidaritet og modtagelsesordninger. Kommissionen vil gøre status over de fremskridt, der gøres i den henseende. Vi vil efterfølgende træffe yderligere beslutninger i december.

Til hr. van Baalen vil jeg sige, at spørgsmålet om Ankaraprotokollen er vigtigt. Vi siger ofte til vores tyrkiske venner, at de skal ratificere og gennemføre Ankaraprotokollen. Dette emne vil ikke blive drøftet på det kommende topmøde, men vi vil drøfte spørgsmålet om udvidelse senere på efteråret, idet der evt. vil blive truffet afgørelse i december. Jeg vil således helt sikkert vende tilbage til emnet.

Vedrørende antallet af medlemmer af Kommissionen har Rådet jo truffet afgørelse om, at hver enkelt stat skal have en kommissær. Ifølge den nuværende traktat ville dette kunne ændres i 2014. Så snart traktaten er på plads, vil der være tid til at gennemgå de eventuelle juridiske ændringer, som måtte være nødvendige for at sikre, at hver stat kan bevare sin kommissær, og dette skal vi nok sørge for. Vi ligger i forhandlinger med de forskellige juridiske organer for at få overblik over, om det er nødvendigt med yderligere ændringer af traktaten, eller om det er tilstrækkeligt, at Rådet enstemmigt træffer en afgørelse.

Det samme gælder, for så vidt angår de 18 ekstra parlamentsmedlemmer. Så snart traktaten er på plads, vil vi indlede forberedelserne på dette område. En række stater har allerede gjort forberedelser for hurtigt at kunne sende de pågældende medlemmer af sted. Til hr. Audy vil jeg sige, at de nationale afstemningssystemer er noget mere kompliceret i nogle stater. Det kan derfor godt tage et stykke tid. Jeg håber, at forberedelserne kommer i gang hurtigst muligt. Det glæder mig meget, at Parlamentet har givet disse medlemmer lov til at være observatører, selv om de godt nok formelt afventer at blive parlamentsmedlemmer. Sammen med det kommende spanske formandskab vil vi gøre vores bedste for at sikre, at dette sker så hurtigt og smertefrit som muligt.

Endelig vil jeg gerne sige tak, ikke alene for denne forhandling, men også for den særdeles store opbakning, Parlamentet giver formandskabet vedrørende klimaspørgsmålet. Vi vil gøre vores yderste for at gøre det muligt at træffe beslutninger om EU-midler på Rådets møde, baseret både på det europæiske bidrag og på vores bidrag i relation til udviklingslandene, hvorved vi får mulighed for at sende et stærkt signal og sætte skub i de internationale forhandlinger i København for at gøre dem til så stor en succes som muligt. Det er den alvorligste og vigtigste opgave for vores generation, at vi træffer passende, konkrete foranstaltninger for at bekæmpe den globale opvarmning og få en global orden på plads. Jeg er meget taknemmelig for Parlamentets opbakning og engagement på dette område.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige mange tak for denne livlige og interessante debat. At det er presserende at få gennemført Lissabontraktaten, kommer helt tydeligt til udtryk her i Parlamentet og i forbindelse med denne forhandling. Og Kommissionen venter jo ligesom Parlamentet utålmodigt på, at den nye traktat skal træde i kraft.

Vi ved alle, at den politiske godkendelsesproces nu er blevet afsluttet i alle medlemsstater. Det er naturligvis op til hver enkelt medlemsstat at få ratifikationsprocessen helt afsluttet, og i den forbindelse må de respektere de interne procedurer, men det er også klart, at ingen individuel medlemsstat kan lade som om, man er Palle alene i verden. Beslutninger eller forsinkelser i de pågældende lande vil have en indvirkning på os alle.

Vi håber naturligvis, at Den Tjekkiske Republik i løbet af kort tid vil kunne ratificere traktaten. Jeg vil også gerne minde alle om, at loyalt samarbejde er et af principperne og hovedtrækkene i EU. Det er efter min mening af afgørende betydning, at medlemsstaterne kan stole på hinanden med hensyn til indgåede forpligtelser.

Jeg vil også gerne knytte en kommentar til, at mange af medlemmerne af Parlamentet her har valgt at skelne eller sondre mellem virkeligheden – med arbejdsløshed og en økonomisk krise – på den ene side og ordlyden i Lissabontraktaten på den anden side, men det er naturligvis hele idéen med ordlyden i Lissabontraktaten, at vi skal kunne reagere i forhold til virkeligheden, og at vi vil være bedre rustet til at træffe effektive beslutninger vedrørende indvandring eller asylpolitik samt vedrørende energisikkerhed osv. Dette er hele idéen, og vi skal forbinde tingene i stedet for at adskille dem, men i løbet af kort tid kan vi forhåbentlig indstille disse evindelige forhandlinger om institutionelle spørgsmål og tage de nye effektive instrumenter i brug.

Kommissionen arbejder nu aktivt på at forberede gennemførelsen, når traktaten træder i kraft. Jeg ved, at forhandlingerne i Parlamentet i eftermiddag specifikt vedrører Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Dette er således ikke det rette tidspunkt til at gå ind i en nærmere drøftelse af dette punkt. Men efter min mening står vi her over for en virkelig udfordring.

Det er en udfordring at samle de forskellige aktører, der har med udenrigsrelationer at gøre, og det overordnede mål skal være at opnå en diplomatisk synergieffekt. Det er nødvendigt med en vis grad af kreativ tænkning, samtidig med at man respekterer den interinstitutionelle ligevægt.

Tjenesten skal også stå til fuldt ansvar over for Parlamentet. Det er min faste overbevisning, at oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil kan blive en succes, hvis Rådet, Parlamentet og Kommissionen arbejder tæt sammen. Vi skal desuden respektere, at det er op til den højtstående repræsentant/næstformanden i Kommissionen at stille et forslag efter aftale med Kommissionen.

Med hensyn til et andet vigtigt spørgsmål, det europæiske borgerinitiativ, agter Kommissionen at udsende en grønbog midt i november. Det er vores hensigt at holde en bred høring blandt borgerne, i civilsamfundet og blandt alle interesseparter med henblik på at fremlægge lovforslagene meget kort tid efter, at Lissabontraktaten er trådt i kraft.

Følgerne af økonomi- og finanskrisen vil blive højt prioriteret på Rådets dagsorden. Dette specifikke emne blev berørt ofte under forhandlingen. Jeg er enig med dem, som sagde, at der ikke er plads til selvtilfredshed. Ganske vist begynder politikkerne som reaktion på krisen til en vis grad at bære frugt – finansmarkederne er så småt ved at konsolidere sig, og tilliden er for opadgående – men vi har langt fra fået økonomien helt genoprettet, og konsekvenserne i form af arbejdsløshed er – og vil fortsat være – meget alvorlige. Og med vores politiske indsats skal vi også fortsat støtte aktive arbejdsmarkedspolitikker.

Kommissionen står naturligvis – og jeg siger dette på baggrund af nogle af de spørgsmål, der blev stillet under forhandlingen – ved sit budgetforslag. Vi håber, Parlamentet også vil bekræfte vores ambitioner, når der skal stemmes om budgettet. Som Kommissionens formand, hr. Barroso, nævnte i går i spørgetiden, er det ikke tilstrækkeligt med det, der hidtil er gjort.

Beskæftigelsessituationen er således, at vi alle skal gøre mere på europæisk, men også på nationalt plan. Arbejdsløsheden er det problem, der bekymrer os mest i dag, og vi kan forhåbentlig regne med Parlamentet i forbindelse med vores fortsatte arbejde på dette område og også lægge pres på Rådet samt på nationalt plan få vedtaget vores forslag om at forenkle forvaltningen af strukturfondene, fordi det helt sikkert ville kunne hjælpe.

Et andet emne, der blev berørt, drejede sig om de administrative byrder. Kommissionen vil på torsdag vedtage en meget vidtrækkende meddelelse om begrænsning af de administrative byrder. I denne meddelelse vil der stå, hvad der er blevet opnået indtil videre, og hvad der stadig udestår. Meddelelsen ligger også i forlængelse af det vigtige arbejde, som Stoiber-gruppen har stået for. Ifølge denne særlige rapport ser det meget positivt ud, og forslaget om, hvordan man kan reducere de administrative byrder, er på forhandlingsbordet. De fleste af disse forslag afventer desværre behandling i Rådet, så igen håber vi på, at Parlamentet vil være med til, at vi kan lægge pres på medlemsstaterne, så der ret faktisk sker fremskridt på dette område.

Jeg vil også gerne sige noget om finansiel markedskontrol, som naturligvis jævnlig har været med på Kommissionens dagsorden i de seneste måneder. Der skal etableres en helt ny tilsynsordning på EU-plan, og vi noterer med glæde, at der er sket visse fremskridt. Der er bred enighed i Rådet om Kommissionens forslag om Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici vedrørende makroprudentielt tilsyn. Vi håber, Parlamentet vil bakke op om dette. Der er brug for en meget større indsats, når det drejer sig om tilsynsmyndighederne for mikroprudentielt tilsyn, og igen regner vi med, at både Rådet og Parlamentet er villige til hurtigst muligt at nå frem til en ambitiøs og effektiv løsning.

Lad mig til slut sige noget om det emne, som også står øverst på det svenske formandskabs dagsorden, nemlig klimaforandringerne, idet konferencen i København jo finder sted om et par uger. Jeg tror, flere af parlamentsmedlemmerne har berørt det, der bliver de centrale spørgsmål, som kommer til at afgøre, om konferencen bliver en succes eller fiasko. Jeg ville kalde det klimaretfærdighed, fordi det handler om relationerne mellem udviklingslandene og de udviklede lande og viljen til at fremlægge et troværdigt forslag til finansiering af både afbødende og tilpasningsmæssige foranstaltninger samt den måde, hvorpå vi også viser vores vilje til at føre an.

Kommissionen har – som det eneste organ – forelagt et finansieringsforslag. Det er af mange blevet kritiseret for at være utilstrækkeligt. Jeg er sikker på, at det ikke vil være tilstrækkeligt, men det er det første skridt, og det får forhåbentlig også de andre til at komme med deres egne forslag til indsats, som vi så vil kunne forhandle om i København. Vi vil naturligvis fortsat være fuldt aktive og ikke sænke vores ambitionsniveau, men i stedet tilskynde alle andre parter og partnere – herunder for første gang USA – til at deltage helt og fuldt og sætte sig til forhandlingsbordet således at vi kan reagere på alle de bekymringer, borgerne har.

Jeg kan forsikre om, at vi ikke agter at slække på vores ambitioner, men i stedet vil sikre, at vi arbejder proaktivt for at opnå en god aftale i København.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Gerard Batten (EFD), skriftlig. – (EN) Der spekuleres voldsomt i, hvorvidt Tony Blair bliver udnævnt som den første faste formand for EU i henhold til Lissabontraktaten/den europæiske forfatning. Næsten 38 000

mennesker har støttet en underskriftsindsamling i hele Europa om at forpurre, at han bliver fast formand. Det er let at forstå hvorfor. Som premierminister i Storbritannien har hr. Blair vist sig at være en løgner og en fantast. Med en relativt beskeden premierministerløn er det på mystisk vist lykkedes ham at blive mangemillionær. I den skandale, der ruller i Storbritannien vedrørende underhusmedlemmernes udgifter, er der kun ét medlems udgiftsbilag, som af uforklarlige grunde er blevet væk. Og det er hr. Blairs bilag. Jeg deler den afsky, som modstanderne af hr. Blairs udnævnelse nærer. Men hvem ville så være en bedre kandidat til denne post end hr. Blair i denne union, der jo bygger på bedrag, løgne og korruption? Hr. Blair bragte Storbritannien på randen af undergang. Han kunne gøre det samme for EU. EU og Tony Blair fortjener hinanden.

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Vi går ud fra, at dagsordenen for det kommende møde i Rådet også omfatter den økonomiske krise, navnlig situationen for Opel. Overtagelsen af Opel og den massive nationale statsstøtte, der blev lovet i denne forbindelse, er mere end blot en principiel sag for EU. Det drejer sig nemlig om troværdigheden for Kommissionen, som skal påse, at der ikke ydes ulovlig statsstøtte. Det er uacceptabelt, at sunde, overskudsgivende fabrikker bliver lukket, fordi den medlemsstat, hvori de ligger, ikke kan give så meget i statsstøtte, som en anden – større og mere betydningsfuld – medlemsstat kan.

Vi skal desuden tage ved lære af sagen om Opel, idet det endnu ikke er for sent at iværksætte en samordnet europæisk strategi for automobilbranchen. CARS 21 var – og er fortsat – en rosværdig plan, men den er langt fra tilstrækkelig. Man bør fra europæisk side udarbejde en robust plan for fremtiden, hvor man dramatisk fremskynder udviklingen hen mod bæredygtige elektriske biler. Vi skal til det formål have samlet de europæiske bilproducenter om forhandlingsbordet og øremærke ressourcer fra det syvende rammeprogram til dette område. Det er på tide at træde ud af vores defensive rolle og sende alle arbejdstagerne i den største erhvervssektor i Europa et positivt signal.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Et af de primære formål med det næste rådsmøde vil være at sikre, at FN-konferencen om klimaforandring, der finder sted i december i København, bliver en succes.

Rådets konklusioner om EU's holdning på konferencen i København er grundlæggende med henblik på at sikre, at EU taler med én stemme. Det er vigtigt at fastholde en ambitiøs forhandlingsposition. EU må vise, at unionen er forenet og kan foregå som et eksempel på lederskab, navnlig ved at hjælpe udviklingslandene, der vil stå over for omkostninger på ca. 100 mia. EUR om året fra 2020 for at kunne tilpasse sig til virkningerne af klimaforandringerne og reducere deres emissioner.

Det er af altafgørende betydning, at der bliver etableret en ramme for et finansieringssystem for udviklingslandene, især de mindst udviklede lande, samtidig med at kilderne til og størrelsen af denne finansiering skal udstikkes for at sikre en aftale i København.

Denne aftale vil gøre det muligt, at der kan træde en protokol i kraft, som fra den 1. januar 2013 erstatter Kyotoprotokollen, og sikre en effektiv reduktion af emissionerne af drivhusgasser, samtidig med at europæisk erhvervsliv fortsat kan være konkurrencedygtigt på de globale markeder.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Vi håber, at de sidste hindringer for, at Lissabontraktaten kan træde i kraft, senest vil være ryddet af vejen inden mødet i Rådet i slutningen af oktober. Denne aftale kan i mange henseender inspirere EU til at få en mere effektiv beslutningsproces. Jeg vil gerne fremhæve et eksempel, nemlig energisikkerhed. Det er et tegn på fremskridt, at energipolitik i modsætning til hidtil nu har fået et separat afsnit i en EF-traktat. På baggrund af begivenhederne i de sidste par år mener jeg, at man med det nye kapitel vil have retningslinjerne for EU's energipolitik. De målsætninger, der skal støttes, omfatter forbedring af energieffektiviteten, støtte til anvendelse af vedvarende energikilder og sammenkobling af netværk. Som parlamentsmedlem fra en ny medlemsstat er jeg overordentlig glad for, at begrebet solidaritet også optræder i det nye kapitel om energi. Lissabontraktaten giver os dog, i hvert fald når det drejer sig om energipolitik, på ingen måde færdigsyede løsninger. Indføjelser af det nye kapitel fungerer meget mere som en advarsel – dvs. at EU straks skal træffe foranstaltninger for at reducere sin afhængighed og fremme sine miljømæssige synspunkter.

Lissabontraktaten giver i sig selv absolut ingen garanti, men blot nogle muligheder. Dette er en mulighed for, at medlemsstaterne kan konsolidere grundlaget for en fælles EU-energi politik, samtidig med at man kan blive bevidst om sine egne interesser. Planer om udvikling af alternative forsyningsveje, sammenkobling af netværk eller endda tilvejebringelse af beskyttelse mod opkøb udefra kan fremover ikke realiseres uden en passende grad af politisk beslutsomhed og samarbejde mellem medlemsstaterne.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Resultatet af Irlands godkendelse af Lissabontraktaten sætter sine spor over hele det europæiske kontinent. Formålet med denne traktat er selvsagt at forenkle beslutningsprocessen efter EU's udvidelse mod øst. I den forbindelse er det signal, der sendes fra vores partnere i Irland, en støtte til solidariteten blandt EU's borgere. Vi taler også om et af de sidste rådsmøder, der skal afholdes under EU's ordning med roterende formandskab. Dette er i den grad af stor betydning i og med, at man skal vælge, hvem der skal sidde på de vigtigste poster i de kommende år. Dette er et spørgsmål, som har givet anledning til livlige drøftelser, der indebærer tallose politiske ømtålelige emner. Det er efter min mening vores opgave at behandle dette spørgsmål således, at klare principper har forrang frem for eventuelle følelser af stolthed her og nu. Det er vores pligt at tilføre EU sammenhæng, effektivitet, langsigtede fremtidsløsninger og en velafvejet udvikling for alle regioner, således at EU kan leve op til udfordringerne på den globale politiske scene, det være sig den økonomiske krise, klimaforandringerne, vores fælles identitet osv. EU vil faktisk først opnå den styrke, det fortjener, når vi er på samme bølgelængde på globalt plan, og når vi kan identificeres som en enhed, der handler i samlet flok.

(Mødet blev udsat i nogle minutter)

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

3. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

3.1. Informationsfrihed i Italien og andre EU-medlemsstater (afstemning)

– før afstemningen:

Edite Estrela (S&D). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne bede om ordet i henhold til forretningsordenens artikel 157, stk. 1, for at tale om det andet ændringsforslag, forelagt af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), til det fælles beslutningsforslag om informationsfrihed i Italien og andre EU-medlemsstater.

Dette ændringsforslag bringer skam over Parlamentet, og det bør i sandhedens navn ikke drøftes – og langt mindre komme til afstemning. Præmisserne for forslaget er falske og bygger på en ren misforståelse, som er udtænkt af politiske partier i Portugal under valgkampen. Disse politikere modtog en passende dom fra de portugisiske vælgere.

Det er imidlertid ubestrideligt (og jeg står her med bevismaterialet), at det parlamentsmedlem, der har stillet dette ændringsforslag, i går udviste sin intolerance og inkvisitoriske tankegang på sit websted ved at opfordre forfatteren José Saramago, nobelprismodtageren i litteratur, til at frasige sig sit portugisiske statsborgerskab. Det er vist ret åbenlyst, hvem det er, der angriber meningsfriheden.

– Før afstemningen om det fælles beslutningsforslag RC-B7-0090/2009:

David-Maria Sassoli, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand! I overensstemmelse med forretningsordenens artikel 147 vil jeg gerne minde om, at Parlamentet i forhandlingerne om menneskerettigheder i verden i 2007 besluttede ikke at gøre, som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) foreslog, og henvise til personer, som repræsenterer høje civile eller religiøse institutioner, med det formål at styrke politiske argumenter.

Vi anmoder derfor om, at man gør det samme med hensyn til de ændringsforslag til vores beslutning, som PPE-gruppen har stillet, hvor der udtrykkelig henvises til præsidenten for Den Italienske Republik, Giorgio Napolitano.

Formanden. – Hr. Sassoli stillede spørgsmålet om afvisning i henhold til forretningsordenens artikel 147. Formandskabet, dvs. formand Buzek, har derfor, som man kan forestille sig, undersøgt denne sag grundigt. Han har baseret sin analyse på følgende principper. Først og fremmest er de ændringsforslag, der henvises til, dvs. ændringsforslag 7, 8 og 9, direkte relateret til den tekst, det er hensigten at ændre. For det andet er

formålet ikke at udelade eller erstatte hele teksten. Der ændres endvidere ikke i de forskellige afsnit i teksten, og man kan heller ikke hævde, at ændringsforslagene ikke vedrører samtlige sprogversioner.

Ifølge en streng fortolkning af bestemmelserne i artikel 147 er formanden derfor af den opfattelse, at de opfylder alle relevante kriterier for behandling. Formanden har således truffet afgørelse om, at de kan antages.

Med hensyn til henvisningen til præsident Napolitano, som er en tidligere, højt værdsat kollega, er der skabt præcedens for, at navne på personer, på politikere, kan medtages i vores tekster.

Hvis hr. Sassoli ønsker at gå videre med sin anmodning, er der naturligvis ifølge forretningsordenen andre fremgangsmåder, han kan benytte, som f.eks. et mundtligt ændringsforslag eller naturligvis stemmeafgivning mod ovennævnte ændringsforslag.

Mario Mauro, for PPE-gruppen. – (IT) Hr. formand! Jeg er helt enig med formandskabets fortolkning vedrørende ændringsforslagene. Jeg har et mundtligt ændringsforslag, og derfor vil vi holde fast i alle ændringsforslagene og foreslå, at vi ganske enkelt udelader for- og efternavnet på præsidenten for Den Italienske Republik.

I overensstemmelse med vores standardpraksis er min forslag derfor, at vi ikke tager henvisningen til enkeltpersoner med og udelader "Giorgio Napolitano", idet ændringsforslagene ikke ændres, og man har mulighed for at stemme om disse ændringsforslag. Jeg mener, at dette på en vis måde sætter os i stand til at udvise den respekt, vi har for præsidenten for Den Italienske Republik, der helt klart sagde det, han nu sagde, og som under forhandlingerne blev citeret af samtlige talere fra alle de politiske grupper.

Niccolò Rinaldi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand! Efter at have noteret mig formandskabets beslutning om, at disse ændringsforslag kan antages, vil jeg blot bede forslagsstillerne om at trække dem tilbage, da dette politisk er mest hensigtsmæssigt.

Jeg tror ikke, det vil ændre synderligt, hvis man undlader at nævne for- og efternavnet på præsidenten for Den Italienske Republik, eftersom det er præsidenten for Den Italienske Republik, der er emnet for disse ændringsforslag. Jeg mener, dette er noget af et ritual, for så vidt angår vores arbejde. Jeg har aldrig set parlamentsmedlemmer fra andre lande citere Dronningen af England eller den tyske præsident i vores beslutninger for eventuel egen politisk vindings skyld. Jeg vil derfor blot anmode om, at ændringsforslag 7, 8 og 9 til beslutningen trækkes tilbage.

Formanden. – Ønsker hr. Sassoli, eftersom han stillede dette spørgsmål, og hr. Mauro har stillet et forslag som reaktion herpå, at få ordet for at svare?

David-Maria Sassoli, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand! Vi går ind for at slette den italienske præsidents for- og efternavn. Vi vil naturligvis stemme imod disse ændringsforslag.

Formanden. – I så fald vil vi fjerne den italienske statschefs for- og efternavn.

– Før afstemningen om punkt 3:

Nuno Melo (PPE). – (PT) Hr. formand! Mit mundtlige ændringsforslag er som følger: "beklager den indflydelse, den portugisiske socialdemokratiske regering har øvet, og som har ført til beslutningen om at standse programmet Jornal Nacional på den portugisiske fjernsynskanal TV1, og noterer, at denne beslutning nu undersøges af de portugisiske tilsynsmyndigheder".

(Parlamentet forkastede det mundtlige ændringsforslag)

– efter afstemningen om betragtning D:

József Szájer (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at vi ikke skal acceptere beslutninger, der er præget af dobbeltmoral. Jeg kommer derfor med et eksempel fra mit hjemland – Ungarn – hvor finansministeren anlagde straffesag mod en journalist, fordi han ikke brød sig om det, der blev skrevet om ham.

Det er baggrunden for, at man ved at nævne den italienske premierminister i sin tekst og anlægge retssager mod italienske og europæiske dagblade og ikke nævne denne sag – jeg mener, at det, der skete i Ungarn, er mere alvorligt – er dobbeltmoralisk. Så jeg vil opfordre vores kolleger på venstrefløjen her til ikke at stemme imod dette ændringsforslag, fordi det ganske enkelt ville vise og blotlægge, at venstrefløjens initiativ ikke er andet end spilfægteri – et spilfægteri med henblik på at tryne premierministeren i et land, hvor der ikke er nogen venstrefløj.

(Bifald)

Regeringen har en anden politisk observans, men man accepterer jo ikke de samme standarder, når regeringen er socialdemokratisk. Så ændringsforslaget er helt i sin orden.

(Bifald)

"der henviser til, at Parlamentet ikke skal acceptere dobbeltmoral, der henviser til at statsadministrationen i Ungarn for at lægge politisk pres på journalister, som afslører korruptionssager med relation til højtstående embedsmænd og regeringspolitikere, for nylig har iværksat foranstaltninger med henblik på at anlægge straffesager mod sådanne medierepræsentanter," – nemlig Tamás Pindroch, journalisten fra Magyar Hírlap – "der specielt henviser til, at der blev anlagt en straffesag mod den journalist, som undersøgte skandalerne omkring et højtstående tidligere medlem af regeringen og en af kommissærkandidaterne, der henviser til, at dette har resulteret i en atmosfære, hvor journalisterne er udsat for politisk pres i Ungarn".

Jeg anmoder om støtte til dette ændringsforslag med henblik på at opretholde medlemmernes troværdighed. Det ville gøre det klart, at man ikke vil tryne en bestemt person, som man ikke kan lide, og som ikke deler ens politiske anskuelser, men at man virkelig støtter pressefriheden i Europa.

(Parlamentet forkastede det mundtlige ændringsforslag)

Formanden. – Afstemningstiden er afsluttet.

***

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand! Jeg har taget ordet for at informere om en meget alvorlig hændelse, der intet har med denne afstemning at gøre, og som jeg beder formandskabet for Parlamentet om hurtigst muligt at indhente oplysninger om, således at vi kan træffe forholdsregler og forsvare vores beføjelser og immunitet.

Her til morgen tiltvang betjente fra det italienske politi sig adgang til en privat bopæl tilhørende et medlem af vores delegation, samtidig med at han var her i Strasbourg. Han måtte derfor i hast forlade Strasbourg og tage tilbage til sin bopæl efter ordre fra de italienske domstole, som havde beordret en undersøgelse af et parlamentsmedlem, dvs. en ransagelse af et parlamentsmedlems private bopæl, hvilket er en klar overtrædelse af vores grundlæggende beføjelser og immunitet.

Jeg beder blot Parlamentet og formandskabet om at bekræfte, hvorvidt initiativet fra domstolene og det italienske politis side vedrørende hr. Mastella udgør en respektløs handling og en voldsom krænkelse af vores immunitet.

Formanden. – Formandskabet tager sig af dette anliggende med henblik på utvetydigt at forsvare vores privilegier og immunitet.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg håber, at en tidligere uheldig afstemning om en litauisk lov, som endnu ikke er trådt i kraft, har hjulpet mange kolleger med at forstå den fare, der er – og som skal afværges – for, at EU udvikler sig til at være som Sovjetunionen.

4. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Informationsfrihed i Italien og andre EU-medlemsstater

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg håber, at hr. Berlusconi vil blive retsforfulgt af domstolsmyndighederne for de forbrydelser, han har begået, og at hans dominans af pressen vil få en ende. Visse parlamentsmedlemmer, som ikke stemte for, at han skulle idømmes en straf, må holde op med at vende det blinde øje til, da det, der sker i Italien med hensyn til frihedsrettigheder, er en meget alvorlig sag. Den påvirker og vedrører alle europæere, uanset afstemningsresultatet i dag.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! Jeg stemte for den beslutning, der sammen med andre grupper er udarbejdet af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, fordi vi skal sikre informationsfrihed, ytringsfrihed og meningsmangfoldighed i alle EU's medlemsstater. Informationsfriheden er grundlaget for et frit demokratisk samfund, og i chartret om grundlæggende

rettigheder fastlægges det, at enhver har ret til ytringsfrihed, og denne ret omfatter retten til have sin egen overbevisning og til at opnå og sprede oplysninger og idéer uden statsinstitutioners indblanding. Vi må derfor som medlemmer af Parlamentet støtte udviklingen af uafhængige medier og retfærdige konkurrenceforhold på nationalt plan. For at sikre reel pressefrihed skal statsinstitutioner være rede til at forsvare ytringsfriheden og fremme udviklingen deraf, hvilket er det vigtigste, når man vil sikre de grundlæggende værdier og rettigheder i EU.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Hr. formand! "Det, der for en sommerfuglelarve er verdens ende, er for hele verden en sommerfugl". Disse tanker, der stammer fra en kinesisk filosof, er af relevans i forbindelse med denne forhandling, hvis vi tænker på, at præsident Obama vandt Nobels fredspris til trods for angreb på den fjendtligt indstillede fjernsynsdækning, der var, og vi drøfter her beskyldninger om manglende frihedsrettigheder, der kun er motiveret af en ting, nemlig hadkulturen mod hr. Berlusconi.

Hadkulturen, som fremgik af fotomontagen af premierministeren bag tremmer ved de gadedemonstrationer for pressefrihed, hvor man så masser af røde flag og alle mulige krænkende slagord. Hadkulturen, som Parlamentet må påtage sig ansvar for, hvis man vil forhindre det skammelige antidemokratiske angreb fra Jacobiner-venstrefløjen.

Det kan godt være, at Europa, der altid har haft svært ved at affinde sig med et stærkt og beslutsomt Italien, lader som om, man ikke er klar over alt dette for at bagatellisere Italiens magt. Det italienske folk vil ikke tillade dette. De vil ikke lade uhæderlige europæiske statsmagter forsøge at lave om på Italien på grund af hadkulturen hos personer i Italien, der blot ønsker at vælte centrum-højre-regeringen, som jo har vundet et demokratisk valg.

Ud af dagbladene med det højeste antal læsere i Italien er de 18 imod eller er ikke knyttet til regeringen, og kun fem kan beskrives at være centrum-højre-orienteret, og vi hører alle former for krænkende udsagn. Dette er sandheden, og af hensyn til demokratiet er det på tide, at man her i Parlamentet taler om den italienske venstrefløj, som er antidemokratisk og besat af hadkulturen.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Lad os sende et signal til de løgnere i Ungarn, som påstår, at der ikke er og ikke skal være plads til Jobbik i Europa-Parlamentet, ved at sige, at stemmerne fra de tre medlemmer af den ungarske Jobbik-delegation afgjorde, at Italien ikke blev udsat for fordømmelse her i dag fra de tilstedeværende uretfærdige, diskriminerende kræfter. Dette er det første, jeg gerne vil sige. For det andet gjorde vi ikke dette på baggrund af politisk gruppedisciplin, men som følge af den referenceværdi, som retfærdighed udgør. Vi tog først og fremmest også højde for, at man forsøgte sig med dobbeltmoral. Jeg beklagede mig faktisk i går over for hr. Barroso, fordi den socialliberale regering i Ungarn har overtrådt meningsfriheden, ikke ved at koncentrere magten over pressen eller medierne, men ved at skyde folk i øjnene, sætte dem i fængsel, torture dem i fængslerne og føre en række skinretssager. Hr. Barroso sagde som reaktion herpå, at det var et indre anliggende. Hvordan kan dette være et indre anliggende, når spørgsmålet i Italien ikke er et indre anliggende? Jobbik vil ikke tillade, at man anvender denne form for dobbeltmoral i Parlamentet.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Hr. formand! Man har i Europa også bemærket, at den italienske opposition har feberfantasier og er begyndt at se syner.

Det vækker naturligvis ikke jubel hos os, fordi vi her i Parlamentet ville have foretrukket at tale om de reelle problemer, som folk beder os om at løse, men vi kan trøste os med, at EU i hvert fald har afsagt en dom, som end ikke Antonio Di Pietro vil kunne anfægte. Dette skete faktisk allerede i 2004, hvor den centrale figur igen var hr. Di Pietro støttet af andre medlemmer, og nu har han sendt de andre herhen for at gøre det samme, men der har ikke været nogen form for jubel, for så vidt angår denne bevægelse.

De italienske vælgere ønskede desuden at fjerne kommunisterne fra Parlamentet, og de er ikke længere at finde her i salen. Pressefrihed i Italien er intet andet end et forsøg fra forlagsvirksomheders, dommeres og politikeres side på at fratage premierministeren og hans regering legitimitet. Dette giver imidlertid anledning til en sand menneskejagt, hvor man som besat kun jagter én eneste mand, og til en borgerkrig, der med ammunition fra visse venstrefløjskræfter kan få meget alvorlige konsekvenser.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand! Der er adskillige måder, hvorpå man kan ødelægge mediepluralisme og fodre befolkningen med subjektive informationer og forhindre meningsmangfoldighed. Det kan f.eks. ske ved at monopolisere medierne økonomisk gennem direkte ejerskab, men dette er ikke den eneste mulighed. Man kan f.eks. opnå informationsmonopol ved, at man besætter stillinger i de vigtigste offentlige medietilsynsorganer med medlemmer fra et bestemt parti – dvs. med medlemmer fra det regerende parti –

og ved at blokere for andre holdninger. Der er andre eksempler, og her i Parlamentet har vi hørt om dem i forbindelse med drøftelserne om dette emne. Der var formentlig tale om faktiske forhold.

Alt dette er bevis på, at hvis Europa ønsker at være demokratisk, har vi brug for nogle regler, og vi har brug for direktiver for at kunne etablere mediepluralisme. Jeg støttede derfor beslutningen fra ALDE, Socialdemokraterne og De Grønne, hvor der stilles forslag af nøjagtig denne type.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne korrigere min første og anden stemmeafgivning – jeg ville undlade at stemme, men jeg kom til at begå en fejl, fordi jeg var lidt for hurtig og trykkede på den forkerte knap. Jeg undlod således at stemme i de to første stemmeafgivelser i dag.

Jeg vil gerne nævne, at man har forsynet sig alvorligt i det forslag, der har ført til forhandlingen i dag, og det er en forsyndelse, som allerede er blevet påpeget af præsidenten for Den Italienske Republik. Oven i denne forsyndelse har man så meget opportunt valgt den italienske premierministers søgsmål mod visse dagblade – en retssag, der helt klart er i fuld overensstemmelse med retsstatsprincippet – som et middel, hvormed man kan angribe ham.

Vi har således ikke stemt for forslaget fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, fra Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre osv., men vi har heller ikke stemt for forslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), fordi man i dette forslag, selv om det fortjener anerkendelse i det omfang, at det sikrer Italiens værdighed, totalt overser det problem i form af den ligevægt mellem medierne og de øvrige statslige magtfaktorer, der er i Europa, og som også er et alvorligt problem i Italien. Dette vedrører ikke blot den italienske premierministers interessekonflikt i denne sag, men drejer sig også om andre problemområder.

På den anden side stiller mit parti, UDC, på nationalt plan til stadighed spørgsmål til flertallet vedrørende dette område. Jeg mener, at vi også skal sende et signal om støtte ved at undlade at stemme.

Carlo Fidanza (PPE). – (IT) Hr. formand! Denne forhandling har vist os, hvordan den italienske venstrefløj i stadig større grad befinder sig fjernt fra de folkelige strømninger. Der har ikke været nogen opstand blandt italienerne, men eliten inden for retsvæsenet, forlagsverdenen og det politiske liv har foretaget en politisk manøvre for at omstøde en dom, som folket retmæssigt afgav for nogle få måneder siden.

De røster her i Parlamentet, der i de sidste par dage har hævdet, at italienerne er bekymret over, at pressefriheden er truet af hr. Berlusconi, lyver, og det ved de godt. Alle ærlige italienerne erkender, at der i Italien er dagblade, radiostationer og tv-kanaler, som fungerer frit, at mange af disse dagblade har en redaktionel politik, der går imod den italienske premierministers politik, at hvis der er manglende pluralisme, er det inden for den eneste – og jeg gentager, den eneste – fagforening, der anerkendes af italienske journalister, og som er skamløst venstreorienteret, samt at programproducenter, kommentatorer og komikere, hvis synspunkter er i modstrid med den italienske premierministers holdninger, let kan finde beskæftigelse og arbejde i statsdrevne fjernsynskanaler eller i fjernsynskanaler, der ejes af den italienske premierminister, uden at deres frihed er truet.

Hvis italienerne nærer nogen bekymring og frygt, så handler det ligesom hos alle europæere om krisen, ulovlig indvandring, jobsituationen og pension, men bestemt ikke om informationsfriheden, der aldrig har været truet, og som tværtimod er under dagligt angreb som følge af venstrefløjens ensidige synspunkter.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil citere John Stuart Mill og derefter vil jeg fortsætte på svensk. "Hvis hele menneskeheden undtagen en havde et synspunkt, og den ene tænkte modsat, ville menneskeheden have lige så lidt ret til at censurere mod den ene, som han, hvis han havde magt, ville have ret til at censurere mod menneskeheden."

– (SV) Italien udgør en del af demokratiets vugge i Europa. Det er derfor beklageligt, at de italienske medier befinder sig i den situation, de gør i dag. Respekt for grundlæggende menneskerettigheder i alle lande i Europa er hjerteblod i EU-samarbejdet. Det er fuldstændig forkert at påstå, sådan som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) gør, at dette ikke er tilfældet. PPE-gruppen gemmer sig bag disse argumenter, og ved at gøre dette gavner man Silvio Berlusconis sag.

Mangfoldighed i medierne involverer mange forskellige aktører, der har mulighed for at fungere uden statslig indblanding i deres indhold. For at vi kan have en livlig demokratisk debat i Europa har vi brug for uafhængige medier i alle medlemsstater. Hvordan man opnår dette, er ikke EU's sag. På den anden side er det faktisk en sag, der skal håndteres på EU-plan, når man vil sikre pressefriheden. Jeg beklager derfor resultatet af dagens afstemning om beslutningen om mediernes frihed i Italien.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Jeg er ikke imponeret over hr. Berlusconis politiske og moralske lederskab og desværre ligger Italien ikke øverst på listen over lande, når det drejer sig om pressefrihed. Informations- og pressefrihed er dog først og fremmest en sag for Italien selv. Italienerne selv skal gribe ind på dette område. Og heldigvis gør de faktisk dette ved f.eks. at ophæve den italienske premierministers immunitet. Desuden viser den nylige lancering af dagbladet *Il Fatto Quotidiano*, at der er en kritisk presse i Italien, og at den har manøvre frihed.

Jeg opfordrer derfor italienerne selv til fortsat at være på vagt over for ethvert angreb på pressefriheden i deres land. Jeg håber ikke, det er nødvendigt, at bureaukratiet i Bruxelles skal blande sig i dette. Vi ønsker immervæk ikke "mere Europa", men snarere et Europa, hvor man fokuserer på kerneområderne. Kun på denne måde kan Europa vinde vælgerne tillid.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Informationsfrihed er et særdeles vigtigt emne, og personligt stemte jeg for beslutningen. Vi må dog huske på, at frihed også medfører ansvar, og at vi i Europa har brug for kritiske og gennemsigtige kommunikationsmidler. Vi skal sikre, at dette også er tilfældet fremover. Den europæiske historie viser, hvilke rædsler der har været resultatet, når medierne har været sat udenfor, og informationerne ikke har kunnet strømme frit.

Jeg tror, at vi i Parlamentet på dette område skal se på hele Europa og ikke blot på en enkelt medlemsstat. Vi er derfor nødt til at se på spørgsmålet i et bredere perspektiv og fastsætte nogle principper, vi holder fast i, uanset om det er socialdemokrater, liberale eller højrefløjen, som er ved magten. De samme regler skal finde anvendelse i alle situationer, og vi skal træffe forholdsregler for at sikre, at informationsfriheden bliver bevaret. Det er en af de grundlæggende frihedsrettigheder, som EU forhåbentlig også vil bevare i de kommende år. Jeg håber også, at alle vil blive behandlet ifølge de samme standarder.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! EU hævder at favne fine principper om frihed og demokrati, og de gentages og forstærkes alle i Lissabontraktaten, men igen og igen vender vi det blinde øje til, at der finder åbenlyse overtrædelser sted i den ene eller anden medlemsstat. Vi peger ikke fingre ad dem, der undlader at bakke op om de principper, EU bygger på. Vi vil helst ikke lave ballade, men vi havde i dag mulighed for at stå fast og sige, at den italienske premierministers kontrol over pressen er et klart overgreb.

Der er problemer i andre medlemsstater, men det står værst til i Italien. Takket være stemmerne fra UK Independence Party og det britiske Konservative Parti tabte vi i dag med én stemme. Det var altså et spørgsmål om en enkelt stemme. Det Konservative Parti i Storbritannien siger, de ønsker at føre social- og beskæftigelsespolitikken væk fra EU og tilbage til Storbritannien. De siger ikke, at de også gerne vil hindre EU i at spille nogen som helst rolle med hensyn til at stå fast på de grundlæggende frihedsrettigheder, som understøtter demokratiet i hele Europa.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg er også meget glad for, at beslutningen er blevet stemt ned, da det er uacceptabelt, at Parlamentet skal misbruges til at føre en politisk heksejagt på en bestemt politiker. Det er ligeledes uacceptabelt, at Parlamentet udpeger sig selv til en form for europæisk Big Brother på dette område, en storinkvisitor, der direkte blander sig i et spørgsmål, som helt og aldeles er en sag for de enkelte medlemsstater.

De medlemmer, der her langer ud efter en formodet trussel mod informationsfriheden i Italien, en trussel, der er det rene opspind, er de første til varmt at gå ind for mundkurvslove, der helt og aldeles er rettet mod politisk udryddelse af anderledestænkende. Dette hykleri på venstrefløjen er afskyeligt. Faktisk ville vi, hvis der var blot halvt så meget informationsfrihed i Belgien, som der er i Italien, allerede være kommet et langt skridt videre.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Det tjener ikke til Parlamentets ære, at hele vores dagsorden i dag, ja hele vores afstemning, har drejet sig om en sag, der slet ikke burde være blevet behandlet. Sagen ligger uden for Parlamentets ansvarsområde og hører hjemme inden for medlemsstaternes beføjelser.

Det er ikke min specielle opgave at gå i brechen for Silvio Berlusconi. Det glæder mig, at de britiske konservative medlemmer ikke længere sidder sammen med hans partikolleger i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti, men jeg kan ikke have været alene om at nære modvilje mod den farisæiske selvretfærdighed, vi har været vidne til fra den anden side under denne forhandling. De beklagede sig over, at hr. Berlusconi fik immunitet mod strafferetslig forfølgelse uden at nævne, at de som parlamentsmedlemmer har en tilsvarende immunitet. De klager over, at han dominerer medierne, uden at nævne de mange millioner euro af skatteyderne penge, som Parlamentet bruger på at promovere sig selv.

Denne beslutning – og den kendsgerning, at den overhovedet blev behandlet i dag – tjener ingen til ære. Det er ikke ærefuldt for italienerne, der tyede til Parlamentet her med en strid, de havde tabt i deres egen nationalstat, og det er ikke ærefuldt for resten af os, som dristede os til at involvere os. Disse spørgsmål bør rettelig afgøres via de nationale demokratiske mekanismer og procedurer i Den Italienske Republik. Lad mig gentage min anmodning om, at Lissabontraktaten sendes til folkeafstemning. Pactio Olisipiensis censenda est!

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg tror, vi alle her i Parlamentet tager spørgsmålet om mediepluralisme alvorligt. Vi vil alle gerne se større mediepluralisme i hele EU. Jeg nærer bekymring vedrørende mediepluralismen i en række medlemsstater. Jeg nærer bekymring vedrørende mediepluralismen i en række lande uden for EU, men for disse landes vedkommende, f.eks. Cuba og Nordkorea, rejser Socialdemokraterne ofte aldrig spørgsmålet. Socialdemokraterne holder temmelig lav profil vedrørende mediepluralismen i disse lande.

Men der er et særdeles vigtigt princip her. The Rolling Stones sang en gang "You can't always get what you want", og når man ikke kan få det, man gerne vil have, må man henholde sig til den demokratiske proces i sit land for at få overtalt vælgerne til at fjerne den regering, man ikke kan lide. Man beslutter sig ikke for at gå til Europa-Parlamentet og forsøge at få demokratiske beslutninger omstødt der. Dette er et princip, som De Konservative sætter højt, og jeg er derfor stolt over den rolle, som De Europæiske Konservative og Reformister spillede med hensyn til at nedstemme denne afskyelige beslutning.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand! Jeg synes, den demokratiske afstemning her i Parlamentet så absolut har vist det, som alle ved, nemlig at der er informationsfrihed i Italien.

Venstrefløjens forsøgte jo at finde punkter, man kunne gøre indvendinger imod – men hvorfor? Fordi de, som jeg allerede nævnte i Bruxelles, har så mange dagblade i Italien, men de ved ikke, hvad de skal skrive, og det eneste, de så kunne finde på var – samtidig med at de undervejs har forsinket Parlamentets arbejde i en måned – at bakke op om den forestilling, at der ikke er informationsfrihed i Italien.

I deres mange dagblade kan de ikke skrive, at regeringen i Italien har flyttet jordskælvssofrene i Aquila ud af teltlejrene og tilbage til ordentlige huse på blot fire måneder. I deres dagblade kan de ikke skrive, at en ny regering under Berlusconis ledelse på tre måneder har fået fjernet det affald fra Napolis gader, som de havde ladet hobe sig op i årevis. De kan ikke skrive, at Italien ifølge OECD er det land, hvor der til trods for den økonomiske krise er mistet færrest arbejdspladser. De kan ikke skrive i deres dagblade, at ingen banker i Italien er kollapsede og ingen sparere har mistet deres penge – til trods for den økonomiske krise. De kan ikke skrive det, for ingen læser aviserne, ingen tror på dem, og de skyder skylden på den påståede manglende informationsfrihed.

Ved De, hvad vi siger i Italien? Vi siger, at de er ligesom dem, der har åbnet arenaen, ladet tyrene undslippe og leder efter hornene. Men de har mistet tyrene, stemmerne, i massevis i Italien. De forsøgte – jeg skal nok gøre mig færdig – at få dem tilbage i EU-sammenhæng, hvor de også havde flertal, men hvor de nu har mistet det flertal.

Med al respekt for de personer i Europa, som gerne ville vise, at det modsatte var tilfældet, har demokratiet atter vist, at informationsfriheden er i live og har det godt i Italien.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig meget over resultatet af dagens beslutning, fordi Italien er en medlemsstat i EU, og det at inkludere landet specifikt i et forslag i Parlamentet ville forekomme temmelig overflødigt. Jeg håber dog, at vi fremover får mulighed for at drøfte spørgsmålet om informationsfrihed, pressefrihed og individuelle journalisters frihed til – inden for de organer, hvor de arbejder – at udtrykke deres holdninger. Og vi bør påse, at dette gælder i hele EU, idet vi ikke kun bør drøfte forholdene i et bestemt land. Resultatet i dag betyder, at det var en god dag for EU og en god dag for demokratiet.

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Hr. formand! Som sædvanlig er vi i gang med i Parlamentet – og således ikke i Deputeretkammeret eller Senatet i Italien – at drøfte og stemme om emner, der udelukkende er af national interesse og relevans.

Efter de indvandringsrelaterede beskyldninger mod den italienske regering her i Parlamentet fra de medlemmer, der er i opposition – ikke på grund af en mærkelig konspiration, som de ser sig selv som ofre for, men på grund af folkets suveræne vilje – er der atter gjort et opportunistisk, latterligt og egennyttigt forsøg på at fordreje den virkelige situation i Italien med det eneste formål at nedgøre regeringen og vores land i person af vores premierminister, hr. Berlusconi.

Mindretalspartier har forsøgt at vinde valget med en ensidig reklamekampagne, idet de ville kompensere for fraværet af ideologi og indhold i deres politiske programmer med en kampagne, der var udviklet til at volde systematisk skade på vores land i Europa. De parlamentsmedlemmer, der har støttet den italienske opposition, bør fokusere på emner, som helt og aldeles vedrører deres egne lande, uden at se på situationen i Italien gennem hos mine landsmænds vildledte og vildledende øjne. De tilhører et parti, som gennem årene har udmærket sig ved at have en politik, der blot består af en ting, nemlig et systematisk og målrettet overgreb mod den italienske premierminister, der er leder af en koalition, som blev demokratisk valgt af 17 mio. italienerne.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Informationsfrihed i Italien og andre EU-medlemsstater

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for beslutningen fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet om informationsfrihed, fordi jeg mener, at pressefrihed er en af søjlerne i det frie og demokratiske samfund, jeg går ind for, og uanset hvornår den sættes på spil, som vi ser det i Italien i øjeblikket, skal vi være parate til at værne om den. Det er indlysende, at ytringsfriheden og pressefriheden er sat alvorligt på spil i Italien.

Den kendsgerning, at premierministeren kontrollerer, det være sig direkte eller indirekte, et meget stort imperium af forlagsvirksomheder, dag- og ugeblade og tre fjernsynskanaler, er helt klart uforenelig med det politiske embede, hr. Berlusconi bestrider, og med kravene i en demokratisk stat og et EU-medlemsland. Hertil kommer forsøgene på at presse og manipulere de statslige tv-stationer. Vi må ikke glemme, at den aktuelle økonomiske krise har svækket medierne yderligere, hvilket gør dem mere sårbare over for pres fra annoncører eller statsinstitutioner. Det er bydende nødvendigt, at Kommissionen omsider udarbejder et forslag til direktiv om pluralisme og mediekoncentration, hvor man præciserer de regler, der skal følges i alle medlemsstater på dette område, der har så vital betydning for demokratiet.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for at ændre titlen på forslaget til beslutning om informationsfrihed i Italien ifølge Kommissionens redegørelse af den 8. oktober 2009 med henblik på at udelade ordet "Italien". Selv om situationen i Italien er særdeles foruroligende på grund af en fortsat interessestrid vedrørende ejerskabsforholdene og/eller kontrollen over de statslige eller private medier samt visse politiske beføjelser, er jeg af samme opfattelse som mange af mine kolleger, nemlig at Parlamentet ikke skal pege fingre ad den ene eller anden medlemsstat.

Liam Aylward, Brian Crowley og Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig*. – (EN) Vi stemte i dag om en række beslutninger og ændringsforslag. Vi blev faktisk præsenteret for forslag, der fordømte mediesituationen i Tyskland, Portugal, Ungarn og Italien.

Som medlemmer af det toneangivende parti i den irske regering har vi hele tiden været imod forslag her i Parlamentet, der fordømmer de interne tiltag, som de respektive regeringer og lande i EU iværksætter.

Vi har konsekvent, lige siden vi kom med i EU, været imod politiske strategier, hvor Parlamentet anmodes om at fælde dom vedrørende politiske skel og meningsudvekslinger, som finder sted internt i de forskellige lande i EU.

Det har været vores politiske holdning indtil nu, og det er stadig vores politiske holdning. Vi har altid været konsekvente.

Vi vil altid håndhæve ytringsfriheden, som er en grundlæggende rettighed for alle borgere i Europa.

Ivo Belet (PPE), *skriftlig*. – (NL) Det overraskende resultat af denne afstemning vil forhåbentlig skabe plads til reelle forhandlinger, nemlig forhandlinger om substansen vedrørende de problemer, der truer mediepluralismen i Europa. Vi støtter helhjertet sådanne forhandlinger. Vi ved alle, at frihedsrettighederne i medierne er under pres i flere medlemsstater (jf. den seneste opgørelse over pressefriheden, der blev offentliggjort i går af Journalister uden Grænser).

Det er dog afgørende, at vi anlægger en grundlæggende synsvinkel på disse problemer og udvikler et instrument til forbedring af situationen i hele EU, således at journalister kan udføre deres arbejde uden pres fra private eller politiske interessepartier. Nogle af medlemmerne i Parlamentet foretrak at spille det nationale kort og få ordnet nogle indenrigspolitiske mellemværender, men det er godt, at den strategi slog fejl, eftersom det havde indebåret en risiko for at kvæle forhandlingerne, inden de var kommet i gang. Vi skal nu én gang for

alle se at komme væk fra disse nationale spillfægterier og bruge vores energi på strukturelle løsninger på et problem, der på længere sigt udgør en reel trussel mod vores retsstatsprincipper og demokratiet i Europa.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Forestillingen om, at der finder nogen som helst form for overtrædelse af retten til informationsfrihed sted i Italien, er en vildfarelse. For det første skal Parlamentet ikke bruges som forum til at drøfte forhold, der bør forblive inden for det interne kompetenceområde for de indenlandske domstole og parlamenterne i medlemsstaterne. Det er desuden klart, at den nylige kritik af Italien kun blev iværksat som et forsøg på at angribe den italienske premierminister Silvio Berlusconi. Jeg har således stemt imod beslutningsforslaget.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Forholdet mellem politisk magt og journalistik er et kompliceret og ømtåleligt område, men det er efter min opfattelse tydeligt, at ingen skal være berettiget til at gennemtvinge sin egen "sandhed", udøve holdningscensur, forfølge journalister eller begrænse ytrings- og informationsfriheden. Informations- og ytringsfriheden er et af de grundlæggende principper, som EU bygger på, og det er uhyre vigtig i ethvert demokrati. Dette betyder også, at vi ikke skal banalisere denne forhandling eller bruge den for egen politisk vindings skyld.

Ved at fremlægge en beslutning om informationsfrihed i Italien kommer Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet til at forveksle Europa-Parlamentet med det italienske parlament. De viser deres dobbeltmoral, når de forkaster forslaget om at inkludere sager fra andre lande som f.eks. Tyskland, Ungarn eller Portugal, hvor den uberettigede indstilling af udsendelsen *Jornal Nacional* på TV1 blev nævnt. De er ikke interesseret i informationsfrihed i Europa, men kun i Italien... Interessant nok erfarer vi netop i dag, at Portugal scorer 14 point mindre i opgørelsen over pressefrihed, der er offentliggjort af Journalister uden Grænser.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Pressefriheden er helt afgørende i et demokratisk samfund. Ergo mener jeg, at behovet for at have et afbalanceret mediemarked skal finde støtte hos samtlige medlemsstater, der både individuelt og i fællesskab skal forpligte sig til at give borgerne i EU mulighed for at få så korrekte oplysninger som muligt. Jeg mener, det er strengt nødvendigt, at alle borgere i EU udøver deres rettigheder og forpligtelser aktivt, således at de besidder korrekte informationer, men også kan forstå og kritisere den måde, hvorpå de modtager oplysninger fra EU's institutioner samt fra hver enkelt medlemsstat.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig*. – (FR) Som tidligere journalist undlod jeg at deltage i afstemningen om samtlige forslag og ændringsforslag, der denne onsdag skulle stemmes om. Jeg vil dermed gerne udtrykke min kraftige kritik af, at man bruger en forhandling om så grundlæggende emner som pressefrihed til partipolitiske formål, idet der er tale om en grundlæggende rettighed, som faktisk under ingen omstændigheder bør bruges til politiske studehandler og kampe mellem venstre- og højrefløjen!

I Italien oplever man angreb på pressefriheden, og dette er totalt uacceptabelt. Men har vi også hørt fra bulgarske, rumænske eller franske journalister? Har vi nøje undersøgt den politiske eller økonomiske indblanding, der finder sted i andre EU-lande? Hvordan kan vi være sikre på, at politiske interessepartier i vores egne lande ikke blander sig i den redaktionelle linje og indholdet? Hvis vi havde udvidet vores undersøgelse med en ny rapport, kunne vi have understøttet vores beslutninger, således at de på den mest hensigtsmæssige måde ville være rettet mod deres reelle mål, nemlig pressefriheden i EU! Jeg mener, at arbejdet med disse grundlæggende rettigheder kræver en større indsats, end det, der fremgår af teksterne – idet ingen af teksterne har fat i det centrale.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne beslutning, hvor der opfordres til et direktiv om mediekoncentration og beskyttelse af mediepluralisme. Desværre er EU's regelsæt om mediepluralisme og mediekoncentration stadig utilstrækkeligt. EU garanterer ytrings- og informationsfrihed i artikel 11 i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention. Faktisk står der i chartrets artikel 11 udtrykkeligt, at "mediefrihed og mediernes pluralisme respekteres". Mediefrihed og -pluralisme er af grundlæggende betydning for et frit, sundt og demokratisk samfund. Den stigende mediekoncentration, som velhavende finansmænd står bag, virker helt klart undertrykkende på den åbne debat. Vi er nødt til at være meget på vagt over for pengestærke erhvervsinteresser, der kontrollerer informationsstrømmen og forsøger at fremme en egenlyst og markedsdrevet dagsorden præget af modstand mod regulering og ofte mod fagforeninger. Og af samme årsager, dvs. for at sikre objektiviteten, bør de statslige medier ligeledes drives selvstændigt og ikke være underlagt statsmagtens indblanding.

Frank Engel (PPE), *skriftlig*. – (FR) Parlamentet opfordres endnu en gang til at fremsætte en udtalelse om et nationalt anliggende, nemlig truslerne mod ytringsfriheden i Italien. De luxembourgske medlemmer af

PPE-gruppen er af den opfattelse, at Parlamentet rent principielt ikke skal blande sig i en interessekonflikt – reel eller ej – i en medlemsstat. Parlamentet skal ikke kræve europæiske lovgivningsmæssige foranstaltninger, hver gang en politisk eller juridisk problemstilling ikke kan løses til alle de berørte parter tilfredshed i en given medlemsstat. Det er baggrunden for, at vi har stemt imod ethvert forsøg på at lovgive på EU-plan om et problem angående modstridende interesser i en bestemt medlemsstat.

Med dette in mente går vi ind for en ægte europæisk debat om pressen og de problematiske fusioner, som kan forekomme inden for dette område. I denne debat bør vi ikke fokusere på en konkret medlemsstat, men tage emnet op på en objektiv og konsekvent måde for alle EU-lande, således at løsningerne på disse problemer kan bygge på gældende fællesskabslovgivning.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Den portugisiske socialdemokratiske delegation i Europa-Parlamentet tager afstand fra og fordømmer de initiativer, som visse portugisiske parlamentsmedlemmer fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har taget, for at forsøge at tilsvine Portugal og den portugisiske premierminister med den ubegrundede beskyldning om indblanding i medierne. Dette var led i en kampagne om at dække over de overgreb, som Silvio Berlusconi italienske regering foretager mod ytringsfriheden og medierne. Den socialdemokratiske delegation kan ikke andet end at beklage, at visse portugisiske parlamentsmedlemmer trækker denne debat, der blev sat i gang af visse partier i den seneste valgkamp, og som de portugisiske vælgere reagerede overbevisende på, ind i international politik.

I modsætning til dem, der står bag denne kampagne, beder Socialdemokraterne ikke nogen portugisiske borgere om at frasige sig deres statsborgerskab, men vi tager afstand fra dem, der angriber Portugals gode omdømme for at indfri eventuelle tilsagn over for Silvio Berlusconi.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissær Viviane Reding har opfordret os til, at vi, når vi i Parlamentet forhandler om dette, ikke bruger EU's institutioner til at løse problemer, som burde løses på nationalt plan, jf. vores traktater. Jeg kunne ikke være mere enig, og jeg beklager, at den europæiske venstrefløj, navnlig Socialdemokraterne, anvender en sådan taktik. Jeg kan huske, at de spanske socialdemokrater i den foregående periode forsøgte at manipulere Parlamentet ved at opnå støtte udefra – idet der ikke var megen støtte at hente på hjemmefronten – til en katastrofal antiterrorpolitik. Dette uheldige adfærdsmønster bliver ved. Som formanden for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har beklaget, bærer denne holdning i den grad præg af ond tro og bidrager bestemt ikke til at opbygge offentlighedens tillid til EU's institutioner.

Gad vide, om Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet ville være lige så ivrig for at føre tilsvarende forhandlinger om Portugal og den portugisiske regerings hyppige indblanding i medieforholdene, der inden for de seneste par måneder har ført til udskiftning af chefredaktøren på en kendt avis (O Público) og pludselig indstilling af et tv-nyhedsprogram (på TV1), hvilket allerede er blevet skarpt fordømt af medietilsynsmyndighederne.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte for beslutningen, der værner om informationsfriheden, fordi vi tror på værnet om ytrings- og informationsfrihed samt pluralisme i stedet for mediekoncentration. Vi er ikke desto mindre uenige i visse aspekter af denne beslutning, der er på grænsen af at være indblanding i det demokratiske liv i enkeltlande, og vi har meget store betænkeligheder ved et eventuelt direktiv på dette område, især set i lyset af Parlamentets nuværende sammensætning.

Vores kamp for informations- og ytringsfriheden, journalisternes og andre medieansattes rettigheder samt almen adgang til information og garanteret mediepluralisme kan ikke anvendes som skalkeskjul for partipolitiske intriger, hvis primære formål er, at Parlamentet skal blande sig i medlemslandenes indre anliggender ved, at man gør brug af dobbeltmoral, alt efter hvilken politisk gruppering, der har interesse i et specifikt spørgsmål.

Vi har derfor også undladt at stemme om forslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) om spørgsmål vedrørende TV1 i Portugal, selv om det portugisiske kommunistiske parti jo er kritisk over for situationen i Portugal.

Mathieu Grosch (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg anser forhandlingen om pressefriheden for at være særdeles vigtig. Situationen i Italien er foruroligende, men Parlamentet skal forhandle om spørgsmålet generelt eller for alle lande, hvor der er problemer på dette område.

Debatten bliver meget ensidig, når man kun nævner Italien, selv om der jo også er problemer i andre lande som Rumænien, Bulgarien, Portugal og Ungarn, og dette bidrager ikke til ytrings- og pressefriheden.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte i dag imod den fælles beslutning, der er fremsat af PPE, ECR og EFD, om informationsfriheden i Italien og andre medlemsstater samt imod de ændringsforslag, som var stillet af disse grupper, til den fælles beslutning, der er fremsat af venstrefløjen og den forenede centrumgruppe, da forslagene i bund og grund gik ud på at fratage den italienske premierminister hans forpligtelse til at overholde det princip om pluralisme, der er en grundlæggende værdi i vores demokratier. De angreb også ganske skandaløst præsidenten for Den Italienske Republik, Giorgio Napolitano. Jeg støttede kraftigt den fælles beslutning, som min gruppe var medunderskriver på, fordi jeg fundamentalt støtter ytringsfriheden og går ind for europæisk lovgivning om fusioner inden for medieverdenen til trods for den modstand på højrefløjen, som allerede har vist sig adskillige gange. Vi skal notere os bekymringerne i Italien efter det seneste pres fra Silvio Berlusconis side på de italienske og europæiske dagblade samt på Kommissionens ytringsfrihed vedrørende de italienske myndigheders omdirigering af tilsejlede migranter til Libyen, hvilket er en overtrædelse af non-refoulement-princippet.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte imod beslutningsforslaget, fordi det gør skade og ikke overholder EU-standarderne. For at pleje nogle bestemte interesser har venstrefløjen bl.a. overtrådt princippet om, at der skal anvendes ensartede standarder i alle medlemsstater. Det, at man forhindrede en afstemning om det mundtlige ændringsforslag fra hr. Szájer, er så rigeligt bevis på, at det reelle formål med beslutningen ikke var at udvise bekymring for mediernes frihed. Det reelle formål med beslutningen var ønsket om at angribe den italienske regering – og kun den italienske regering. Dette skyldes, at venstrefløjen ikke bryder sig om regeringen. Det står venstrefløjen frit for ikke at bryde sig om den italienske regering. Jeg ser dog ikke nogen som helst grund til at tilslutte sig dette forsøg på at behandle Parlamentet som et værktøj og med dette forsøg involvere os i en igangværende politisk kamp i en medlemsstat.

Mediernes frihed er også universel og vigtig, når den bliver truet af venstrefløjsregeringer. Jeg er meget glad for, at vi har forkastet udkastet, der kun kom på dagsordenen, for at venstrefløjen kunne angribe sine politiske modstandere i Italien.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Ytringsfriheden og uafhængige medier er hovedhjørnestenen i demokratiet, og disse rettigheder skal man sætte stor pris på og værne om. Ligesom mange andre her er jeg bekymret over de udviklingstendenser, vi har været vidne til i en række medlemsstater, herunder Italien og Ungarn. Hvis man i denne beslutning havde fokuseret generelt på kommunikation og de dermed forbundne problemer i hele EU, ville jeg også have bakket beslutningen kraftigt op. Men det kunne jeg ikke i den givne situation. Jeg støtter det princip, vores gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), fremførte, nemlig at EU ikke skal blande sig i nationale anliggender, hvor EU ikke har noget juridisk mandat. Jeg er således tilfreds med afstemningsresultatet vedrørende informationsfrihed i Italien og i, at alle ni beslutningsforslag blev forkastet i mødesalen i dag. Jeg deler min gruppes betænkeligheder ved, at Parlamentet ved at kræve lovgivning om mediepluralisme og ejerskabsforhold i hele Europa ville gøre mere skade end gavn for pressefriheden. Medlemsstaterne i EU har hver især deres egne passende institutioner til at finde en løsning på grundlæggende problemer, og dette problem i Italien skal også løses på nationalt plan. Dette betyder imidlertid ikke, at vi skal benægte, at problemet rent faktisk eksisterer.

Ved afstemningen fulgte jeg selv min gruppes holdning til det fælles beslutningsforslag fra Socialdemokraterne, De Liberale og De Grønne, undtagen på et område. I ændringsforslag 10 fra vores gruppe undervurderes – eller ret beset benægtes – problemerne vedrørende informationsfrihed i Italien, og jeg kunne således ikke støtte forslaget. Logikken forhindrede mig også i at støtte vores gruppes eget beslutningsforslag, da man her ligeledes havde givet efter for fristelsen til kun at fokusere på situationen i en enkelt medlemsstat, og for at finde en balance forsøgte man at undervurdere problemerne.

Jean-Marie Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Er det i Italien, at statschefen fremsætter trusler, anlægger søgsmål ved mindste kritik og bliver personligt involveret i en retssag for at få en politisk modstander ryddet af verden? Er det i Italien, at det magthavende parti betragter oplysninger, hvor man ikke lige snakker partiet helt efter munden, som "nederdrægtigheder", som en "absolut hidtil uset voldskampagne" og som et bevidst forsøg på at "spænde ben" for statschefen? Er det i Italien, at pressen kritiseres, når den spreder skandalenyheder om f.eks. nepotisme til fordel for statschefens barn? Er det kun i Italien, at magthaverne har særlige forbindelser til ledelsen i de store private fjernsynsstationer og udnævner lederne af de statslige tv-stationer? Er det i Italien, at vi ændrer loven om audiovisuel reklame til fordel for vores venner?

Er det i Italien, at en minister i et større tv-nyhedsprogram opfordres til at indrømme, at han har været involveret i sexturisme, der er en kriminel strafbar handling, undtagen lige for denne minister? Nej, det er i Frankrig! Det forbavser mig, at de franske socialdemokrater, kommunister og grønne her i Parlamentet ikke mener, det er værd at bruge denne forhandling til at tage afstand fra denne dubiose Sarkozy-adfærd!

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte imod beslutningen om informationsfriheden i Italien og i andre EU-medlemsstater – hovedsagelig fordi man i punkt D nævner den "kritiske situation i Rumænien og Bulgarien", idet man citerer en rapport fra Freedom House. Jeg har nærlæst den pågældende rapport, navnlig afsnittene om mit hjemland, og jeg kan således sige, at denne konklusion ikke er sand. I den citerede rapport står der tydeligt, at "Den rumænske forfatning beskytter pressefriheden, og regeringen respekterer i stadig større grad disse rettigheder".

Vedrørende den rumænske præsident, hr. Traian Băsescu, står der i rapporten, at "han har vist sig at være mindre kontrollerende og manipulerende over for medierne end sine forgængere". Et andet stærkt argument, der beviser ytringsfriheden i Rumænien, er, at "Rumænien anses for at være førende i regionen med hensyn til udbredelsen af højhastighedsbredbåndsforbindelser". Via internettet kan alle journalister udtrykke sig frit og komme i kontakt med offentligheden. Jeg tror derfor, at man omtalte Rumænien og Bulgarien uden at tage hensyn til den store sammenhæng.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg har stemt for beslutningen og bakker kraftigt op om opfordringer til at undgå mediemonopoler i Europa. Informationsfrihed er fantastisk vigtig, og set i lyset af de stærke følelser og det næsten uafgjorte afstemningsresultat er det forhåbentlig et emne, vi vender tilbage til. Jeg var skuffet over, at vi efter forkastelsen af ændringsforslagene ikke kunne få vedtaget den endelige beslutning.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jeg stemte imod beslutning RC7 0088/2009 fra højrefløjen og for den fælles beslutning RC7 0090/2009 fra Parlamentets øvrige grupper, fordi jeg værner om ytrings- og informationsfriheden samt mediepluralismen, og fordi jeg er bekymret over situationen i Italien, hvor der er en interessekonflikt mellem de politiske, økonomiske og mediemæssige interesser samt en foruroligende mediekoncentration, som involverer både statslige og privatejede medier. Situationen i Italien udgør et alvorligt angreb på mediepluralismen, og i den forbindelse har de tiltag, som den højreorienterede regering under hr. Berlusconi's ledelse har iværksat, været uacceptable. Det er efter min opfattelse på sin plads at råde bod på denne højst usædvanlige situation, der har alvorlige konsekvenser i hele EU, og træffe foranstaltninger for at sikre de statslige mediers uafhængighed og beskytte dem mod enhver form for regeringsindblanding. Jeg ville med min stemmeafgivning gerne udtrykkelig give til kende, at jeg tager afstand fra, at de italienske myndigheder lægger noget som helst pres på europæiske nationale dagblade eller intimiderer dem.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Afstemningerne i dag sker i forlængelse af en forhandling, der bliver vanskelig at slå med hensyn til politisk ensidighed. Den samlede venstrefløj har iværksat et angreb på Berlusconi og taget hævn over ham. Der er ganske vist en høj mediekoncentration i Italien, men truslerne mod ytringsfriheden og demokratiet er blevet overdrevet. Det er tydeligt, at de vil modsætte sig alt det, der ikke kommer fra venstrefløjen.

I det fælles beslutningsforslag har De Grønne, Socialdemokraterne, Kommunisterne og De Liberale anmodet om, at EU skulle have bemyndigelse til at føre tilsyn med mediepluralismen, som det med en eufemisme kaldes. Jeg tager skarpt afstand fra dette, fordi bemyndigelsen på dette område udelukkende skal ligge hos medlemsstaterne. Jeg blev simpelthen nødt til at tale disse partipolitiske forsøg på indblanding imod, og jeg blev nødt til at stemme imod venstrefløjens fælles beslutningsforslag, fordi mediernes frihed og ytringsfriheden for mig og for Frihedspartiet i Østrig er blandt de vigtigste aspekter ved demokratiet, og disse værdier skal der værnes om.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Ytringsfriheden er en af de værdier, der udgør demokratiets grundlag. EU's institutioner skal beskytte ytringsfriheden gennem forskellige initiativer samt ved på dette punkt at være en kilde til inspiration for hele verden. Parlamentet kan imidlertid ikke involvere sig som mægler eller pressionsudøvende faktor i medlemsstaternes indenrigspolitiske uoverensstemmelser, sådan som det er tilfældet med denne beslutning og også med beslutningen vedrørende "situationen" i Litauen, som vi stemte om ved det foregående møde. Set i lyset heraf stemte jeg imod beslutningsforslaget.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Der er ganske vist væsentlige mangler med hensyn til informationsfriheden i Italien, navnlig fordi den italienske premierminister, hr. Berlusconi, direkte eller indirekte har fået de fleste af fjernsynskanalerne ind under sin kontrol som følge af sin politiske position og sit medieimperium. Dette er imidlertid ikke et problem, der specielt gør sig gældende i Italien. I Frankrig har en forfatningsreform f.eks. ført til gennemførelse af bestemmelser, der gør det muligt for præsidenten for republikken at udnævne lederne af de statslige radio- og tv-selskaber (Groupe France Télévision, France 2-5). Dette har givet anledning til stor polemik i Frankrig. (Desuden har bestyrelsesformanden for den største privatejede fjernsynskanal, TF1, været forlover ved hr. Sarkozys bryllup og har således et meget tæt forhold til ham.) Det er muligt, at denne sag set fra EU's side mere er motiveret af partipolitik og af modstand mod

hr. Berlusconi end af at være en reel debat om mediernes frihed og informationsfriheden. Jeg har derfor stemt imod dette beslutningsforslag.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) På baggrund af, at organisationen Freedom House har placeret tre EU-medlemsstater (bl.a. Rumænien) på listen over lande, der har "deltvist frie" medier, er det min stærke overbevisning, at det er nødvendigt med et indgreb på EU-plan for at sikre, at et af de vigtigste principper i demokratiet, nemlig mediernes frihed, bliver overholdt.

Jeg mener, vi skal opfordre Kommissionen til at sikre mediepluralisme ved gennemførelse af fælles standarder på EU-plan. Jeg har stemt for EU-beslutningen, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at gentage behovet for at indføre et direktiv om informationsfriheden.

Judith Sargentini (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har sammen med S&D-Gruppen, ALDE og GUE fremlagt en fælles tekst. Indtil allersidste øjeblik viste alle disse grupper deres vilje til at tage hensyn til ønsker fra de øvrige politiske grupper her i Parlamentet, herunder forslag fra PPE om at inkludere betænkelighederne vedrørende pressefriheden i andre medlemsstater. Det viste sig, at disse forslag ikke var seriøse forsøg på at finde en konsensus. Den pris, der skulle betales for en sådan enighed, var, at enhver henvisning til Italien skulle slettes, samt at vi skulle frafalde vores opfordring til Kommissionen om at fremsætte et direktiv om mediekoncentration og -pluralisme i EU, hvilket er hele essensen i vores beslutning.

De ændringsforslag, der blev stillet af PPE, havde kun til formål at udvande teksten og var et forsøg på at splitte tilhængerne af teksten. De Grønne måtte derfor stemme imod, også selv om vi i hvert fald for nogle af forslagene vedkommende kunne have nået til enighed under forhandlingerne. Det er ikke nogen konstruktiv arbejdsmåde fra PPE's side. Vi beklager, at de højreorienterede grupper endnu en gang afviste at anmode om en europæisk reaktion på et europæisk problem.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) Pressefrihed er et absolut krav. En demokratisk lovgivningsmæssig institution som Europa-Parlamentet kan selvsagt ikke anfægte fordelene ved pressefrihed. Vi må under alle omstændigheder sørge for at beskytte og værne om informationsfriheden. Men det er alligevel ikke Parlamentets opgave at være en overstatslig domstol. Pluralisme og frihed for samtlige medier skal sikres i EU, men det sømmer sig ikke for os som parlamentsmedlemmer at dømme et land og dets ledere for, hvordan relationerne er mellem pressen og den politiske verden.

Det er ikke acceptabelt, at Parlamentet blander sig på dette område. Hvilken legitimitet har vi til at komme med nogen som helst udtalelse om forholdene for de italienske medier? Dette er en intern politisk debat i en medlemsstat, en debat, der skal føres og afklares inden for den pågældende stats grænser. Når det ændringsforslag, der skulle ændre overskriften på denne beslutning for at gøre den mere generel i forhold til hele EU, blev afvist, viser det, hvor formålsbestemt og rent politisk denne forhandling har været. Vi skal være varsomme med, at vi ikke forvandler Parlamentet til en domstol.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi afviste at deltage i den endelige afstemning om et beslutningsforslag, hvor man under påskud af at ville kontrollere Berlusconi i de italienske medier fremmer plutokratiets mere generelle interesser i at koncentrere mediemagten på nationalt plan og EU-plan. Man opfordrer til, at der skal indføres direktiver, som i bund og grund vil ændre retten til information og ytringsfrihed vedrørende forhold om det indre marked og konkurrence ved, at informationer skal ligge under for manipulationer fra store erhvervsinteresser, og at de statslige medietjenester skal tilpasse sig den private sektors kriterier og reglerne på det frie marked. Tilhængerne af EU's ensrettede tilgang på centrum-højre- og centrum-venstre-fløjen anbefaler og er forhippet på, at EU decideret skal gribe ind i et af EU-medlemsstaternes indre anliggender, støtter suveræniteten af de store erhvervsinteresser inden for informationsområdet og konkurrerer ved hjælp af utiltalende konfrontationer og skjulte hensigter om, hvem der kan vinde plutokratiets gunst, således at man bedst kan få plejet sine interesser. De store medievirksomheder forsøger på en plat måde at manipulere med arbejdernes samvittighed med henblik på at pådutte dem kapitalens antigræsrødspolitik, som centrum-højre- og centrum-venstre-regeringerne benytter sig af. Folket lader sig ikke narre af hanekampene i Parlamentet og forsøgene på at ophøje Parlamentet til at være overdommer, hvilket desuden er den grundlæggende understøttende ramme for kapitalens interesser.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi støtter det fælles beslutningsforslag, men vi ønsker ikke at have noget med beslutninger at gøre, hvor der henvises til et forslag til direktiv fra Kommissionen om mediekoncentration og beskyttelse af pluralisme, fordi vi mener, at dette kompetenceområde vedrørende en så alvorlig og afgørende sag skal forblive hos medlemsstaterne.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Ved at stemme for den fælles beslutning fra S&D, ALDE, De Grønne og GUE føler jeg, at jeg har vist min støtte til friheden for medierne i Italien. Som valgt parlamentsmedlem mener jeg, det er min rolle at støtte initiativer, der forhindrer, at medierne får for stor magt, ikke alene i Italien, men i alle EU's medlemsstater. Jeg mener, monopoldannelser i mediebranchen er farlige, og det er nødvendigt at presse på for større frihed i medierne i hele Europa. Borgerne i EU skal ikke udsættes for mediecensur og selektiv nyhedsdækning.

Iva Zanicchi (PPE), skriftlig. – (IT) For lidt over et år siden satte jeg mig for første gang på min plads her i Parlamentet, og jeg var utrolig bevæget i betragtning af den dybe respekt, jeg nærer for EU's institutioner og især for Parlamentet. Jeg beklager dybt, at Parlamentet nedværdiger sig til at skulle spille tid på målrettede angreb fra nogle politiske partier, som anvender og misbruger Parlamentet i egen national og regional interesse.

Det er præcis de begivenheder, der finder sted på det laveste provinsniveau i Italien, som er det største bevis for presse- og informationsfriheden. Tænk bare på alle de lokalaviser og aviser i både store og små byer, som folk læser hver dag, og se, hvem de taler om! Tænk på aviser som La Repubblica og hele den venstreorienterede presse. Parlamentet har i dag atter forpasset en mulighed for at føre en seriøs forhandling om mediernes frihed i EU, der bliver holdt som gidsel af de kræfter, som benytter Parlamentet til at angribe den italienske premierminister.

– Beslutningsforslag: RC-B7-0090/2009

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for denne beslutning med kritik af den stadig forværrede situation for pressen i Europa, navnlig i Italien, og hvori der således blev krævet lovgivning om mediefusioner. Jeg finder det derfor fuldkommen skandaløst, at den europæiske højrefløj – bl.a. parlamentsmedlemmerne fra UMP – har udtalt sig mod beskyttelse af ytringsfriheden, hvormed de sætter sig i bås med den yderste højrefløj og EU-modstanderne i Parlamentet. Ved denne afstemning har den europæiske højrefløj vist, at den pr. refleks ville beskytte den italienske premierminister, Silvio Berlusconi, der er medlem af PPE og står i spidsen for et medieimperium, der for en politisk personlighed er af et hidtil uset omfang. Hr. Berlusconi truer jævnligt journalister og folkevalgte politikere, der går imod hans tiltag. Det er ikke indblanding at sige, at den kendsgerning, at den italienske regeringsleder kontrollerer de transalpinske medier, er en hån mod den europæiske presses frihed. Demokratiet i Italien fortjener helt sikkert respekt ligesom alle andre demokratier i EU. Dets stedfortræder har imidlertid ikke vist sig selv værdig til respekt i dag. Det er af respekt for det italienske folk, at vi i dag har pligt til at vise ham vores mistillid.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for dette fælles forslag på grund af min dybe bekymring over ejerskabskoncentrationen i mediebranchen i Italien og i hele Europa. I Irland er der muligvis ved at udvikle sig en lignende situation, og jeg håber, Parlamentet vil undersøge dette område på ny. Disse spørgsmål skal undersøges til bunds, og Parlamentet skal holde et vågent øje med udviklingstendenserne vedrørende ejerskab af medierne i Irland og på EU-plan. Jeg må også med skuffelse notere mig, at Fianna Fáil-parlamentsmedlemmer stemte imod dette beskedne forslag om ejerskabsforholdene i mediebranchen i Italien.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Det spørgsmål, der var til afstemning, vedrører regulering af ejerskabsforholdene i mediebranchen. Der er mange, som snakker om det demokratiske underskud i EU, men på baggrund af ejerskabskoncentrationen i mediebranchen i hele Europa er den største trussel mod reelt demokrati verdens mediebaroner. Hvis folk tror, ejere ikke påvirker dagbladene, må de tro om igen. Rupert Murdoch ejer næsten 200 nyhedsplatforme i hele verden. Kun et mindretal af dem var imod krigen i Irak. Demokrati afhænger af, at offentligheden er informeret. Ejerskabskoncentrationen i mediebranchen betyder, at promovring af en mindre elites erhvervsinteresser kan camoufleres som en objektiv ledende avisartikel. Offentligheden skal altid have nogle valgmuligheder med hensyn til nyhedsformidling. I Irland har vi vores egne problemer med medieejerskab, som vi skal have afklaret. Parlamentet skal støtte ytringsfriheden og mediernes ytringsfrihed. Jeg beklager, at kolleger på højrefløjen havde en anden opfattelse.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) Efter afstemningen om den fælles beslutning om informationsfrihed i Italien og i EU som helhed er Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) godt tilfreds. Det var nødvendigt, at vi klart fik fastlagt, hvad Parlamentets rolle er, nemlig at vi er en lovgivende forsamling og ikke en domstol vedrørende medlemsstaternes indre anliggender. Det ville have været upassende, hvis dette skjulte personlige angreb havde vundet støtte i Parlamentet. Jeg er godt tilfreds med resultatet af afstemningen. Selv om det var på et hængende hår, har vi fået genetableret subsidiaritetsprincippet betydning i EU og dets institutioner.

5. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.05 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

6. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

7. Velkomstord

Formanden. – Det er mig en fornøjelse at kunne fortælle, at delegationen fra Sydafrikas parlament har taget plads på tilhørerpladserne. Jeg vil gerne byde hjertelig velkommen til den sydafrikanske delegation, der er her for at deltage i det 14. interparlamentariske møde mellem Europa-Parlamentet og det sydafrikanske parlament. Lederen af den afrikanske delegation, fru Joanmariae Louise Fubbs, formand for erhvervsudvalget i Sydafrikas nationalforsamling, ledsages af formanden for udvalget for internationale forbindelser og fem andre kolleger fra det sydafrikanske parlament.

Europa og Sydafrika har jo fælles værdier med hensyn til demokrati, menneskerettigheder og multilateralt samarbejde. Den Sydafrikanske Republik er ikke alene en regional magt, men også en opstigende global magt og en skattet partner, som vil være med til, at vi kan løse udfordringerne i forbindelse med den globale finans- og økonomikrise. Vi er fast overbevist om, at vi skal uddybe vores dialog og udvikle endnu tættere forbindelser og samarbejdsforhold. Vores to regioner skal handle i fællesskab, ikke alene via en indsats for at finde en vej ud af den aktuelle krise, men også via udvikling af en ny verdensorden, der vil være til varig gavn for os alle. Jeg vil gerne endnu en gang sige velkommen til fru Joanmariae Louise Fubbs og hendes kolleger fra det sydafrikanske parlament.

8. De institutionelle aspekter af oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil – Oprettelse af en tjeneste for EU's optræden udadtil: Status over forhandlingerne med medlemsstaterne (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om Elmar Broks betænkning om de institutionelle aspekter ved oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (2009/2133(INI) – (A7-0041/2009)) og redegørelsen fra Rådet og Kommissionen om oprettelse af en tjeneste for EU's optræden udadtil.

Elmar Brok, ordfører. – (DE) Hr. formand, fru Malmström, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi nærmer os det tidspunkt, hvor Lissabontraktaten endelig bliver ratificeret, og vi begynder nu at gøre os overvejelser om, hvordan traktaten skal gennemføres. Vi ved alle, at forfatningen skal udmøntes i realiteter, hvilket er lige så vigtigt som det skrevne ord i en forfatning eller i en primær lovgivning såsom traktaten.

Jeg vil derfor gerne endnu en gang minde om den oprindelige hensigt, fordi vores aktuelle drøftelser om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, den højtstående repræsentant og næstformanden i Kommissionen er udtryk for det resultat af forfatningskonventet, som man på regeringskonferencen om Lissabontraktaten overtog.

Hensigten var at gøre EU mere effektiv ved at bevæge sig i retning af, at Europa taler til verden med én stemme. Det er baggrunden for, at vi har brug for denne nye type højtstående repræsentant og næstformand, som må råde over en driftssikker tjeneste, således at den pågældende kan gøre fyldest i rollen.

Det andet princip i forbindelse med forfatningskonventet var gennemsigtighed, og det tredje var demokrati. Disse tre punkter var udgangspunktet, og det var klart for det parlamentariske flertal i forfatningskonventet, der navnlig bestod af nationale parlamentsmedlemmer, at EU altid er bedre på områder, hvor man anvender fællesskabsmetoden, og altid er relativt dårlig på områder, hvor man anvender den mellemstatslige metode.

I forlængelse af essensen af disse forberedelser må gennemførelse af traktaten ikke føre til en styrkelse af den mellemstatslige fremgangsmåde med det resultat, at fællesskabsmetoden, der er under demokratisk kontrol, giver større succes og er mere gennemsigtig, fortrænges.

Nogle gange forstår jeg derfor ikke, hvorfor medlemsstaterne primært er interesseret i organisationsdiagrammer, men ikke i, hvordan disse principper udmønter sig i praksis. Vi har den holdning, at vi ikke har brug for et nyt bureaukratisk lag mellem Rådet og Kommissionen, der på lang sigt ville kunne bestå af 6 000 til 8 000 personer, ville føre sit eget liv og ville blive et selvstændigt kongedømme uden for vores kontrol.

Lad os antage, at denne tjeneste vil stå til Kommissionens disposition som et administrativt organ, og lad os anerkende, at den må have *sui generis*-karakter. Det kan ikke være et normalt kommissionskontor, fordi beføjelserne inden for udenrigs- og sikkerhedspolitik er delt mellem Fællesskabet og Rådet. Vi må derfor sørge for, at der findes en sikkerhedsventil for Rådet, således at dets rettigheder kan blive udtrykt på en rimelig måde, og således at tilgangen er loyal.

Det er vigtigt at understrege, at de nationale eksperter i Kommissionen skal behandles anderledes, end man gjorde tidligere, dvs. at de skal tildeles lige rettigheder. Det skal gøres klart, at Parlamentets kontrol- og budgetrettigheder på ingen måde skal begrænses, men tværtom styrkes.

Jeg vil derfor gerne på dette tidspunkt i forhandlingerne minde Kommissionen om, at vi ikke alene har ret til at blive hørt, men at vi parlamentsmedlemmer også har tvunget Kommissionen til at give dens samtykke. Vi vil ikke udelade Kommissionen og den højtstående repræsentant af høringsproceduren. Vi skal sikre os, at Parlamentet ved ændringer i forbindelse med personalevedtægterne og de finansielle bestemmelser har ret til den fælles beslutningsprocedure på samme måde som ved budgetproceduren. Jeg vil derfor gerne opfordre de to institutioner til i deres erklæringer at beskrive den måde, hvorpå principperne om effektivitet, gennemsigtighed og demokrati kan kombineres med hinanden. Dette står ikke klart for mig ud fra de tidligere Coreper-dokumenter, jeg havde adgang til.

(Bifald)

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand, fru kommissær, hr. Brok, mine damer og herrer! Udviklingen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er et spørgsmål, som jeg ved, er af stor interesse her i Parlamentet. Jeg har med stor interesse og stort engagement læst den betænkning af hr. Brok, der i mandags blev vedtaget i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender. Formandskabet er naturligvis helt enig i, hvad hr. Brok skriver i sin betænkning om, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil faktisk er nøglen til vores fælles arbejde med at gøre EU's udenrigspolitik til et aktivt og mere sammenhængende instrument for at få EU's politik sat i et bedre lys rundt om i verden.

Det er tanken at slå bro over den kløft, der har været mellem Kommissionens og Rådets arbejde, således at EU's politikker går i samme retning. Dette er nødvendigt for at vi skal kunne være så effektive som muligt. Det er derfor vigtigt, at vi giver Tjenesten for EU's Optræden Udadtil en så god start som muligt. Dette er en af de største og vigtigste udfordringer i Lissabontraktaten. Der er mange brikker, som skal falde på plads i puslespillet, og der foregår derfor et omfattende forberedelsesarbejde i Rådet.

Målsætningen er, at man i Rådet skal kunne blive enig om en rapport, som den højtstående repræsentant, når den pågældende er blevet udpeget, vil kunne tage afsæt i, når vedkommende fremlægger sit forslag om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. I forbindelse med dette arbejde vil Parlamentet naturligvis blive hørt i forbindelse med, at den højtstående repræsentant fremlægger sit forslag. I tiden indtil da vil formandskabet sikre sig, at der er en regelmæssig dialog med Parlamentet. Vi har haft en sådan dialog indtil nu, og det vil vi også have i fremtiden. Det er vigtigt, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen har regelmæssig kontakt om disse spørgsmål, ikke bare på embedsmandsniveau, men også på politisk niveau.

Umiddelbart efter den irske folkeafstemning – og vi er meget glade for, at resultatet blev et ja – indledte medlemsstaterne og Kommissionen et meget intenst arbejde med at forberede Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Dette arbejde går fremad, og jeg er helt overbevist om, at vi for Rådet i næste uge vil kunne fremlægge en række anvendelige idéer vedrørende den fremtidige højtstående repræsentant. Eftersom det er den højtstående repræsentants opgave at fremlægge det endelige forslag, vil den pågældende naturligvis blive involveret i arbejdet, så snart vedkommende er blevet udnævnt. Dette er særdeles vigtigt, således at den pågældende kan være med til at udforme forslaget.

Formandskabet vil fremlægge en principaftale, som dækker fem større dele, nemlig omfanget af udenrigstjenestens virksomhed, den retslige stilling, personale spørgsmål, finansiering samt EU's delegationer. Vi er ikke færdige endnu, og drøftelserne pågår fortsat, men jeg kan give en idé om, hvor langt vi er kommet lige nu, og i den sammenhæng er der tilsyneladende en stor grad af enighed mellem Rådet og Kommissionen, og jeg håber, at vi efterhånden også opnår det med Parlamentet.

For så vidt angår udenrigstjenestens omfang, står det klart, at man bør oprette geografiske og temaopdelte afdelinger ("desks") med kollektivt ansvar for opgaver, som på nuværende tidspunkt håndteres af Kommissionen og Rådets sekretariat. Kommissionen vil fortsat have hovedansvaret for spørgsmål angående handel, bistand og udvidelse, selv om det stadig udestår at fastsætte nøjagtigt, hvor skillelinjen skal gå mellem Kommissionen og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil med hensyn til bistand.

Medlemsstaterne og Kommissionen er endvidere enige om, at udenrigstjenestens juridiske status bør afspejle og støtte den unikke rolle, *sui generis*, som udenrigstjenesten har i EU-systemet. Uanset hvilken juridisk løsning, man til slut finder, skal den opfylde principperne om god forvaltning og give mulighed for ansvarliggørelse.

Personalet skal rekrutteres via Kommissionen, Rådets sekretariat og medlemsstaterne. Dette fremgår tydeligt af Lissabontraktaten. Alle disse tre personalekategorier skal være berettiget til at blive ansat på lige vilkår. EU's delegationer vil blive placeret under den højtstående repræsentants myndighed, så snart Lissabontraktaten er trådt i kraft.

Et vigtigt spørgsmål ved oprettelse af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er kontakten med Parlamentet. Når den højtstående repræsentant er blevet udnævnt, vil vedkommende regelmæssigt høre Parlamentet om hovedlinjerne og de vigtige valg af retningen for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik samt den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. Jeg er sikker på, at der også vil blive udviklet tætte kontakter med Parlamentet på tjenestemandsniveau. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bør derfor have en funktion, som er ansvarlig for kontakten med Parlamentet.

Dette er omtrent så langt, vi er kommet i drøftelserne. Jeg kan ikke gå mere i detaljer, eftersom vi ikke er færdige med vores samtaler endnu, men vi vil gøre alt for fortsat at holde Parlamentet informeret om de fremskridt, der sker. Den højtstående repræsentant er jo endnu ikke blevet udnævnt, så disse tanker er stadig blot tanker – og ikke mere end det. I sidste ende er det den højtstående repræsentant, der fremlægger forslaget i overensstemmelse med traktatens bestemmelser.

Jeg vil hermed gerne takke for muligheden for at få ordet, og jeg ser frem til en konstruktiv drøftelse, hvor jeg naturligvis vil lytte meget nøje til Parlamentets synspunkter og efter bedste evne besvare alle spørgsmål.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi er forhåbentlig i gang med den allersidste runde vedrørende processen med at bringe Lissabontraktaten i kraft, idet vi færdiggør en proces, som har indebåret otte års drøftelser og forhandlinger. Efter det afgørende resultat af den irske folkeafstemning håber vi alle, at den tjekkiske ratifikation i løbet af kort tid endelig kan følge efter. Hvis vi når dette til 20-års-dagen for Europas genforening, vil det være en stor dag for EU og dets borgere – ikke mindst fordi vi vil kunne fokusere al vores opmærksomhed på de presserende udfordringer og politiske anliggender, der ligger foran os.

Efterhånden som vi når frem til de sidste faser, vil jeg gerne have lov til at lykønske Parlamentet – og navnlig Udvalget om Konstitutionelle Anliggender med Elmar Brok som ordfører – med fremlæggelsen af udtalelsen om det centrale element i Lissabontraktaten, dvs. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Oprettelsen af EU-Udenrigstjenesten giver EU og alle dets delinstitutioner mulighed for at opnå det, vi længe har håbet på, nemlig at tale med én stemme i verden og at styrke EU's indflydelse i verden.

Hr. Brok anerkender i sin betænkning dette store potentiale. Sammen med denne vigtige forhandling og mange andre høringer med Parlamentets repræsentanter er betænkningen et væsentligt input i vores arbejde med det svenske formandskab, men også med medlemsstaterne og Rådets sekretariat i de kommende måneder. Jeg er glad for at kunne bekræfte, at Kommissionen stærkt støtter Parlamentets overordnede tilgang. Jeg er enig i principperne om gennemsigtighed, demokrati og sammenhæng, som lige blev nævnt. Det er naturligvis vigtigt, at alle institutionerne arbejder sammen for at hjælpe den nyudnævnte højtstående repræsentant/næstformand med vedkommendes opgave med at udarbejde beslutningen vedrørende oprettelsen af EU-Udenrigstjenesten – hvilket jo er en beslutning, der kræver Kommissionens samtykke og høring af Parlamentet.

Lad mig for det første tale om status for EU-Udenrigstjenesten. Det vil helt klart blive en *sui generis*-status, eftersom der ikke er nogen model, man kan følge. Vi opbygger noget nyt. Det vil ikke blive nogen mellemstatslig model og heller ikke være baseret på fællesskabsmetoden, men vi må sikre os, at vi med det nye system har en virkelig europæisk tilgang, der er inspireret af og baseret på styrkerne i EU's politikker, sådan som det også blev nævnt. Det centrale spørgsmål for os alle er, hvilke resultater EU-Udenrigstjenesten bør kunne levere. Dette skal være vores målsætning. Ved at bringe de forskellige aktører inden for det

udenrigspolitiske område sammen, kan vi sikre os, at vores forbindelser med omverdenen er klare, sammenhængende og drevet af et enkelt sæt politiske mål. Udenrigstjenesten skal have autoritet som kernen i EU's politik udadtil og være det sted, hvor politikken udvikles og samordnes. Tjenesten skal også betragtes som sådan både i selve EU og i lande uden for EU, og den vil kun være effektiv, hvis den arbejder godt sammen med andre institutioner og fuldt ud respekterer den interinstitutionelle ligevægt.

Jeg mener derfor, det er særdeles vigtigt, at EU-Udenrigstjenesten bliver etableret på en måde, der gør det muligt, at den kan samarbejde meget tæt med Kommissionen og Rådet og udfylde behovet for at være fuldt ansvarlig over for Parlamentet. For Parlamentet vil det, når man bringer ansvarsområderne for EU's optræden udadtil sammen i en enkelt tjeneste, formodentlig betyde en forbedring af Parlamentets evne til at opfylde dets rolle med at kontrollere EU's politik. Ligesom tjenesten selv skal Parlamentets forbindelser til tjenesten og den højtstående repræsentant/næstformanden på en måde også være *sui generis*.

Oprettelse af EU-Udenrigstjenesten vil kræve en række beslutninger, herunder formentlig ændringer af finansforordningen og personalevedtægten, hvilket i begge tilfælde kræver et forslag fra Kommissionen og vedtagelse via den fælles beslutningsprocedure.

Den højtstående repræsentant/næstformanden skal have bemyndigelse til at lede tjenesten, men tjenesten skal også betjene EU-systemet som helhed – helt klart formanden for Kommissionen og formanden for Rådet samt de øvrige medlemmer af Kommissionen, der har med udenrigsrelationer at gøre. Tjenesten skal kunne tilbyde bistand, både i Bruxelles og i tredjelande, til Parlamentet og til dets officielle udlandsrejsende delegationer.

Medlemsstaternes tætte inddragelse i den nye tjeneste er en af de centrale nyskabelser. Coreper-ambassadørerne ser på, hvordan man bedst kan sikre, at højt kvalificerede diplomater i medlemsstaterne kan bringes ind i tjenesten på et tidligt tidspunkt. Vi undersøger i Kommissionen, hvordan dette evt. kan gøres, mens vi afventer en ændring af personalevedtægten, og udnævnelse til tjenesten bør ske via udvælgelsesprocedurer på grundlag af kvalifikationer, idet der tages passende hensyn til behovet for en geografisk og kønsmæssig ligevægt. Dette imødekommer i høj grad de i betænkningen udtrykte ønsker.

Vi mener også, at alle medlemmer af EU-Udenrigstjenesten, det være sig embedsmænd i EU-institutionerne eller medlemsstaternes embedsmænd på midlertidige kontrakter, skal nyde de samme rettigheder. De vil blive stillet lige i enhver henseende.

Hvad angår tjenestens omfang, skal tjenesten have et omfattende overblik over EU's forbindelser med resten af verden, så den har brug for geografiske afdelinger samt horisontale tjenestegrene for at belyse spørgsmål som FUSP og FSFP samt menneskerettigheder og forbindelser med FN-organer. Det er målet at undgå overlapning og sikre, at alle de personer, der er ansvarlige for at udarbejde EU's udenrigspolitik, arbejder effektivt sammen, og Kommissionen vil også fortsat have tjenestegrene, der er ansvarlige for handel, udviklingspolitik, gennemførelse af hjælpeprogrammer, humanitær bistand og udvidelse. Kommissionen vil naturligvis også fortsat drive de eksterne aspekter af EU's vigtigste interne politikker fremad, og et centralt spørgsmål i den aktuelle debat er, hvordan man skal styre programfastsættelsen af eksternt bistand.

Jeg kan forsikre Parlamentet om, at EU's udviklingspolitik, herunder fattigdomsudryddelse, vil være et centralt element i Kommissionens aktiviteter udadtil. Den højtstående repræsentant/næstformanden og kommissæren for udvikling vil samarbejde meget tæt på dette område. Den kendsgerning, at den nye højtstående repræsentant også vil være næstformand i Kommissionen med ansvar for at samordne EU's samlede optræden udadtil, vil være en hjælp. Tjenesten vil også være ansvarlig for administrationen i forbindelse med delegationer, selv om personerne i delegationerne ligesom nu vil komme fra forskellige tjenestegrene – ikke blot EU-Udenrigstjenesten, men også Kommissionens tjenestegrene og måske andre institutioner og organer i EU.

Fra traktatens ikrafttrædelsesdato vil Kommissionens delegationer blive til EU-delegationer. Dette vil give dem nye ansvarsområder, men det vil ikke reducere deres rolle med hensyn til at repræsentere alle Kommissionens aktivitetsområder. EU's delegationer skal være ansvarlige for repræsentative opgaver, samordning og forhandlinger fra den dag, traktaten træder i kraft. I de fleste situationer vil denne procedure forløbe ganske smertefrit. Men i visse situationer, hvor arbejdsbyrden er særlig tung, vil det være nødvendigt at arrangere en form for byrdefordeling, ikke alene med det roterende formandskab, men også med andre medlemsstater.

Oprettelsen af en helt ny ekstern tjeneste er et større forehavende. Tingene vil, som der står i Parlamentets betænkning, udvikle sig med tiden. Vi vil sammen blive klogere. Vores første mål må være, at vi videreudvikler

EU's udenrigspolitik i den periode, der går mellem traktatens ikrafttræden og realiseringen af EU-Udenrigstjenesten. Vi og Rådets sekretariat vil samarbejde med den højtstående repræsentant/næstformanden for at sikre, at der ikke opstår en lakune. Men vi er nødt til at se fremad. Vi vil bringe embedsmænd og diplomater fra de forskellige institutioner og alle medlemsstaterne sammen. En fælles udenrigspolitik er jo ikke blot summen af 27 nationale politikker. Vi har brug for personer i EU-Udenrigstjenesten, der, samtidig med at de ikke mister deres markante nationale tilhørsforhold, tænker i europæiske baner. Vi skal derfor etablere en EU-diplomatkultur og en EU-korpsånd. Til dette formål er uddannelse af helt afgørende betydning.

Idéen i betænkningen om at oprette et europæisk diplomatakademi er lovende. I mellemtiden kan vi gøre god brug af medlemsstaternes diplomatakademier. Jeg deltog for ganske nylig i 10-års-jubilæet for det europæiske diplomatprogram, hvor man har været forudseende og vist vejen. Det er værd at bemærke, at Kommissionen siden 1970'erne allerede har arrangeret uddannelsesseminarer for mere end 5 700 diplomater. En af EU-Udenrigstjenestens opgaver vil være at udarbejde en uddannelsesstrategi for at sikre, at alle medlemmer uanset deres baggrund vil blive klædt på til at kunne udføre deres opgaver. Især delegationsledere vil ikke alene skulle udfylde deres politiske rolle, men også håndtere alle Kommissionens aktiviteter, der udgør en så væsentlig del af en delegations mandat.

I hr. Broks betænkning stiller man også spørgsmålet om, hvorvidt konsulære tjenester evt. bliver omfattet af EU-Udenrigstjenesten. Kommissionen er åben over for denne idé – også selv om det evt. kan tage noget tid at udvikle. Dette er spørgsmål, vi kan drøfte i fremtiden. Her og nu er det en udfordring for os at sikre, at EU-Udenrigstjenesten fungerer godt og varetager alles interesser, dvs. borgernes, medlemsstaternes og EU's interesser. Kommissionen støtter oprettelsen af EU-Udenrigstjenesten, ønsker, at den bliver en succes, og vil på enhver tænkelig måde bidrage til at sikre, at dette bliver tilfældet. Den foreliggende betænkning viser, at Parlamentet vil gøre det samme.

Jeg beklager, at det har trukket lidt ud, men emnet er efter min opfattelse af så stor betydning. Undskyld.

Formanden. – Kommissæren behøver naturligvis ikke at undskylde sig, idet jeg er helt enig med hende i, at det er et særdeles vigtigt emne.

Alojz Peterle, for PPE-gruppen. – (SL) Fru formand for Rådet, fru kommissær, tidligere kolleger fra Det Europæiske Konvent, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Elmar Brok, med så klart at have afstukket Parlamentets holdning til spørgsmålene i forbindelse med oprettelse af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil.

Oprettelsen af en sådan tjeneste er en logisk og nødvendig konsekvens af beslutningen om at kombinere to udenrigspolitiske roller i én enhed, og det er afgørende for udviklingen af EU's udenrigspolitiske identitet. Integreret diplomati vil betyde forenkling, en mere ensartet og mere virkningsfuld optræden udadtil samt større synlighed og genkendelighed.

Spørgsmålet om, hvordan denne fælles tjeneste skal sættes i værk, er ikke blot et teknisk spørgsmål. Det vil også indvirke på gennemførelsen af de politiske ambitioner, som EU gerne vil have opfyldt, idet en og samme person får tildelt rollen som højtstående repræsentant og næstformand i Kommissionen. Udviklingen af den nye tjeneste skal være gennemsyret af den samme ånd, der sammenbragte disse to udenrigspolitiske roller, og som vil afføde, at Rådets og Kommissionens udenrigspolitiske indsats bliver ensrettet.

Det er vigtigt at denne tjeneste bliver oprettet med behørig hensyntagen til de roller, som Kommissionen, Rådet og Parlamentet spiller, og deres indbyrdes samarbejde, samt at tjenesten bygger på gensidig tillid og samarbejdsvilje.

Selv om jeg mener, at den fælles tjeneste af hensyn til EU's interesser skal indlede sine aktiviteter hurtigst muligt, støtter jeg kraftigt henstillingen om, at der skal være en indfasningsperiode for at gøre det muligt at vælge den mest hensigtsmæssige og effektive form. Det forekommer mig rimeligt, at tjenesten skal være en del af Kommissionens administrative apparat, både hvad angår organisation og budget.

Det er efter min opfattelse af helt afgørende betydning, at den kommende tjeneste også omfatter medarbejdere fra nationale udenrigstjenester, hvilket uden tvivl vil resultere i en bedre og mere tilgængelig tjeneste for EU's borgere og særlig for de lande, som kun har nogle få diplomatiske repræsentationskontorer.

Roberto Gualtieri, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, fru minister, fru kommissær, mine damer og herrer! Med denne forhandling og med den betænkning, vi vedtager i morgen, agter Parlamentet at give udtryk for ønsket om allerede i denne indledende fase at medvirke til at oprette Tjenesten for EU's Optræden Udadtil

ved at føre en konstruktiv dialog med Rådet og Kommissionen. Vi mener, at det frem for alt er nyttigt og fornuftigt at opfordre til denne interinstitutionelle dialog her og nu, eftersom den procedure, der er fastsat i traktaten, indeholder bestemmelser om, at Parlamentet skal give sin holdning til kende vedrørende det forslag, der skal forelægges af den højtstående repræsentant, og fordi Parlamentets beføjelser med hensyn til budgettet gør det afgørende, at det giver sit samtykke og samarbejder. Dertil kommer så Kommissionens samtykke, som beskrevet af hr. Brok, der giver Parlamentet yderligere spillerum.

Vi mener imidlertid også, at det er vores pligt at opfordre til denne dialog her og nu, fordi Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er en af de vigtigste nyskabelser i Lissabontraktaten. Det er hensigten, at tjenestens specielle karakter får betydelig indflydelse på den måde, hvorpå regeringsførelsen i EU bliver reorganiseret, og dermed på den måde, hvorpå man i praksis træffer beslutning om den overordnede ligevægt mellem EU's institutioner.

Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet er enig i den holdning, der fremgår af hr. Broks betænkning, som gruppen aktivt har været med til at formulere. Det er en holdning, hvor der tages sigte på at udvikle den rolle, som tjenesten kan udfylde ved at slå bro mellem den fællesskabsmæssige dimension af EU's optræden udadtil og den mellemstatslige dimension af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, jf. Lissabontraktatens afsnit V.

Vi er naturligvis bevidste om tjenestens unikke karakter, hvilket også afspejler sig i den rolle, som den højtstående repræsentant/næstformanden i Kommissionen får, præcis som vi er klar over, at tjenesten ikke skal omfatte samtlige de tjenestegrene, der anvendes af Kommissionen, når den gennemfører en lang række aspekter af sin optræden udadtil – hvilket ikke blot kan koges ned til at være FUSP – begyndende med udviklingssamarbejdet.

Vi mener dog, det er afgørende, at tjenesten formår at gøre EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik mere effektiv og dets optræden udadtil i sin helhed mere ensartet. Vi mener også, det er afgørende, at tjenesten er under Parlamentets demokratiske kontrol, og med henblik herpå mener vi, at indlemmelse af tjenesten i Kommissionens administrative apparat er den valgmulighed, der mest er i overensstemmelse med de målsætninger, som virkelig ligger os på sinde. Vi har derfor stemt for hr. Broks betænkning.

Andrew Duff, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen siger med rette, at tjenesten bør kombinere alle de instrumenter og aktiver, der er nødvendige for at kunne føre en aktiv udenrigspolitik i hele verden. Det er af afgørende betydning, at alle partnerne i dette store projekt begynder at have tillid til hinanden og tjenesten, herunder de mest folkerige og toneangivende stater.

Det er af afgørende betydning, at udenrigsministeriet i Det Forenede Kongerige sender deres bedst kvalificerede ansatte til tjenesten frem for nogle tiloversblevne personer. Jeg er helt enig i, at tjenesten af hensyn til Parlamentets kontrol og finanskontrol bør være tilknyttet til Kommissionen rent administrativt og budgetmæssigt. Jeg må sige til Rådet, at det ikke er acceptabelt, at tjenesten bliver placeret i den samme gruppeenhed som Det Økonomiske og Sociale Udvalg eller ombudsmanden som en del af finansforordningen. Jeg synes, at denne betænkning af hr. Brok har været et praktisk redskab i den forberedende fase af processen med at oprette Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, men jeg tror også, vi skal standse op nu, inden vi går videre, og afklare nogle væsentlige spørgsmål, inden rollen for den højtstående repræsentant/næstformanden er på plads.

For Parlamentet er det af afgørende betydning, at vi har en politisk samtalepartner, med hvem vi kan forhandle om oprettelsen af og det kommende program for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, så jeg vil indtrængende opfordre alle medlemsstater til at sende os de pågældende personer til alle disse stillinger.

Indrek Tarand, for Verts/ALE-Gruppen. – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Det har været en stor og behagelig oplevelse at samarbejde med en række beundringsværdige personer. Jeg vil gerne lykønske hr. Brok og også mange andre, som har ydet deres bidrag. Jeg vil dog gerne nu citere hr. Barroso, som her til formiddag så klogt sagde, at selv institutioner forgår, og at vi har brug for en enorm politisk vilje. Ret beset kan man ikke oprette nye institutioner uden politisk vilje. For at undgå en situation, hvor vi blot opretter endnu en institution, er vores politiske vilje altid altafgørende, når vi opretter en ny enhed. Målet er en helt igennem europæisk organisation og i virkeligheden en sui generis-organisation, der tjener de fælles interesser for alle EU's borgere. Hvis vi gerne vil undgå overlapning eller eventuelt spild af ressourcer, som er så typisk, må vi sikre, at tildelingen af budgetmidler og anvendelsen af disse midler sker under Parlamentets kontrol.

I betænkningen fastlægges i brede træk de principper, der er rapporteret til den europæiske højesteret, og som vil bidrage til at få udnævnt den højtstående repræsentant og også at få en plan på plads. Efter denne plan vil vi alle være i en bedre position, og vi vil også få mulighed for at få vores egen politiske vilje ført ud i

livet. Da alle er bekendt med De Grønnes mål – som f.eks. fredsskabelse, absolut anvendelse af chartret om grundlæggende rettigheder og naturligvis ligestillingsspørgsmålet – vil jeg ikke begynde at gennemgå dette i dag, selv om jeg lover at tage fat på disse spørgsmål igen til sin tid. Det vil efter min mening ikke desto mindre være klogt af Rådet at overveje at udnævne en kvinde som højtstående repræsentant, da vi alle ved, at formanden for Kommissionen ikke er en kvinde. Faktisk er der aldrig blevet udnævnt nogen kvinde til at lede Europa, og hvis vi opretter en ny europæisk institution, vil det derfor muligvis være en god idé at overveje dette aspekt.

Ved behandling af betænkningen har jeg bemærket nogle negative holdninger fra visse hold. Man har antydnet, at Parlamentet ikke har noget at skulle have sagt her, og at det ganske enkelt forsøger at tillægge sig selv større betydning ved hjælp af den foreliggende betænkning. Min reaktion på denne holdning er, at Parlamentet er vigtigt, og at vi skal tage dette i betragtning. Vores betænkning om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil giver rig lejlighed til at bringe disse faktiske forhold for dagen. Jeg opfordrer derfor alle til at støtte vedtagelsen af betænkningen under hensyntagen til, at den ikke indeholder alle forbedringerne og ønskerne. Det vigtigste er, at betænkningen bliver vedtaget nu.

Ashley Fox, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min skuffelse over, at Parlamentet endnu en gang behandler en betænkning, som foregriber ratifikationen af Lissabontraktaten. Gad vide, om vi ville have haft denne forhandling i dag, hvis den tyske forfatningsdomstol stadig behandlede traktaten. Jeg formoder, at det ikke ville være tilfældet, og jeg spørger om, hvorfor Den Tjekkiske Republik behandles anderledes. Som den engelske forfatter George Orwell kunne have sagt det, er alle medlemsstater lige, men nogle er mere lige end andre.

Jeg vil gerne tale imod oprettelsen et europæisk diplomatakademi. I en tid, hvor alle medlemsstater står over for enorme budgetproblemer, skal EU udvise tilbageholdenhed. Vi skal fungere som vogtere over den fælles pengekasse. Vores formål skal være at bruge de offentlige midler med kløgt og forsøge at sende pengene tilbage til de medlemsstater og skatteyderne, vi repræsenterer, når vi kan.

Dette forslag er ikke udgiftsberegnet. Det er et andet eksempel på, hvordan nogle medlemmer i Parlamentet er alt for ivrige til at komme med de store armbevægelser, når der er tale om andre menneskers penge. Et europæisk diplomatakademi er spild af penge og vil blive endnu en byrde for skatteyderne.

Jeg vil gerne minde om, at enhver fælles holdning til udenrigspolitiske spørgsmål ville skulle fastlægges af medlemsstaterne, der er repræsenteret i Rådet, ikke af Kommissionen og slet ikke af Parlamentet. Hvis EU-Udenrigstjenesten måtte have brug for yderligere personale, skal det ske via udlån fra medlemsstaterne, og de medarbejdere behøver ikke nogen separat uddannelse. Den politik, de skal repræsentere rundt omkring i verden, vil være Ministerrådets politik og ikke en eller anden selvstændig EU-politik.

Et diplomatakademi ville først blive nødvendigt, hvis EU skulle tage kontrollen med det udenrigspolitiske område væk fra medlemsstaterne. Jeg håber aldrig, den dag kommer, og jeg vil gøre mit yderste for at forhindre det.

(Taleren indvilligede i, at der blev stillet et spørgsmål ifølge forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge taleren om, hvorvidt han, hvis han bliver skuffet, og traktaten rent faktisk træder i kraft, vil støtte udnævnelsen af hr. Chris Patten som den højtstående repræsentant?

Ashley Fox (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for at blive spurgt om min mening, men jeg tvivler nu meget på, at det bliver op til mig at beslutte.

Helmut Scholz, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Tak for muligheden for at få ordet her i dag. Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre har gentagne gange i mødesalen klart gjort opmærksom på gruppens grundlæggende kritik af retningen for og karakteren af udenrigs- og sikkerhedspolitikken i EU og har været imod at følge denne kurs, herunder kursen i Lissabontraktaten. Denne forhandling under ét i begyndelsen af denne valgperiode omfatter en af de vigtigste betænkninger i perioden. Selv om jeg forstår hr. Broks motiver ud fra perspektivet om Parlamentets aktiviteter, er vi desværre nødt til at få noget på plads inden en bestemt frist, hvilket gør det vanskeligt på en ordentlig og ansvarsfuld måde at afveje omfanget og de komplicerede spørgsmål som følge af indholdet i denne nye struktur.

Det er under forhandlingen blevet klart, hvor meget der desværre stadig står hen i det uvisse og derfor bliver genstand for et politisk pokerspil mellem de nationale statsmagters og regeringers samt EU-institutionernes

interesser. GUE/NGL-Gruppen er imod dette. Vi håber derfor, at Parlamentet efter forhandlingerne vil få mulighed for at tage stilling til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) igen i overensstemmelse med de forventninger, der er givet udtryk for her til formiddag i mødesalen over for det svenske formandskab vedrørende en begrænsning i forbindelse med formuleringen af forhandlingsmandatet. Vi her i Parlamentet skal også sikre, at EU's borgere er så velinformeret som muligt om de forskellige aspekter af EU-Udenrigstjenesten, navnlig i betragtning af den tvivl og kritik, der er over for Lissabontraktaten, og efterlysningen af mere gennemsigtighed og demokratiske fælles beslutninger på dette område.

Drøftelserne om oprettelse af EU-Udenrigstjenesten har i flere måneder fundet sted bag lukkede døre. Min gruppe vil gerne gentage, at den manglende involvering af Parlamentet, de organisationer i civilsamfundet, der indtil videre er blevet påvirket, eller endog de nationale parlamenter giver anledning til alvorlige spørgsmål. Dette gør sig især gældende, fordi livlige forhandlinger og åbne og gennemsigtige drøftelser om de institutionelle strukturer er af stor betydning for deres legitimitet i fremtiden og for ansvarliggørelsen over for offentligheden. Jeg ser derfor positivt på hr. Broks tilgang, hvor han ved hjælp af sin betænkning i det mindste forsøger at opnå, at den fælles beslutningsprocedure følges for Parlamentets vedkommende. Nogle af vores ønsker sigter mod at opnå de samme resultater.

Vi er imod enhver indsats – og jeg siger dette utvetydigt og kategorisk – med hensyn til at lade EU-Udenrigstjenesten omfatte politisk-militære strukturer, uanset om dette sker nu eller i fremtiden, sådan som bl.a. Frankrig for nylig foreslog i Rådet. En eventuel kombination af militær planlægning, efterretningstjenester og generelle diplomatiske og politiske opgaver er set fra vores synspunkt ikke acceptabel.

Morten Messerschmidt, for EFD-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Jeg blev i går bedt om at give tre begrundelser for, hvorfor man skal stemme nej til denne betænkning. Det er ganske enkelt: demokrati, demokrati og demokrati.

For det første er det en farce, at et parlament overhovedet vil gennemføre en betænkning, der er baseret på en traktat, hvis skæbne endnu er fuldstændig uvis. Ingen aner, hvad fremtiden for Lissabontraktaten er, og hvis man havde den mindste respekt for de demokratiske strukturer – den mindste respekt for medlemslande som Tjekkiet – ventede man med dette projekt, indtil der var klarhed omkring traktaten.

For det andet er denne betænkning (og hele den udenrigstjeneste, der nu bygges op) en fuldstændig underkendelse, undergravning og desavouering af medlemslandenes suveræne ret til at føre deres egen udenrigspolitik. Det er også årsagen til, at man i betænkningen ønsker at lægge alting ind under Kommissionen. For Kommissionen brillerer jo netop ved i sin egenskab af "embedsmand" ikke at være folkevalgt. Det vil sige, at hvis befolkningen ønsker en anden udenrigspolitik, har man ingen jordisk chance for at ændre på den politik, der føres, for det er alene Rådet, altså regeringerne, man har mulighed for at skifte ud – ikke Kommissionen!

Derfor er det for det tredje en demokratisk farce, at man her i dette parlament ønsker at lægge så meget magt, nogle helt centrale kerneområder inden for suverænstaten, ind under Kommissionen. Kommissionen, der intet folkeligt mandat har. Dette parlament baserer sig kun på kratos – kun på magt. Aldrig nogensinde på demos. Vi skal have fokus på demos i stedet for. Vi skal have fokus på folket og ikke kun på magten. Derfor skal vi have mere demokrati. Derfor bør denne betænkning forkastes.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Denne betænkning er et forsøg på at berolige os, hvad angår Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, men efter min mening gør den det stik modsatte. Det hævdes, at tjenesten er et supplement til medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer og ikke udgør en fare for det. Efter min opfattelse modsiger resten af betænkningen imidlertid direkte denne forsikring.

I punkt 4 står der, at tjenesten – det vil sige dens beføjelser – ikke kan afgrænses eller defineres i forvejen. I punkt 8, litra d foreslås det, at delegationer, som udgør en del af tjenesten, kan overtage konsultationsopgaver fra medlemsstaterne. Det er tydeligt, at hensigten med denne tjeneste – ikke på sigt, men på lang sigt – er at overtage og erstatte medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer, måske til sidst endog Det Forenede Kongeriges og Frankrigs vetoer i FN's Sikkerhedsråd.

Når man hører et EU-organ forsikre, at det ikke vil gøre det og det, har man et udmærket fingerpeg om, hvad det er ude på. Jeg siger undskyld til hr. Shakespeare, men det tykkes mig, at betænkningen betyder for meget. Hvem eller hvad skal egentlig kontrollere denne tjeneste? Jeg tror ikke, det bliver Rådet. Det skal handle enstemmigt. Hvis det ikke kan træffe nogen beslutning, fortsætter tjenesten simpelthen med sin egen dagsorden. Hvad med Parlamentet? Nej, det behøver kun at blive hørt. Denne tjeneste vil føre sin egen

udenrigspolitik hen over hovedet på medlemsstaterne uden en effektiv kontrol fra medlemsstaternes eller Europa-Parlamentets side. De nationale regeringer vil blive reduceret til samme status som et byråd.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest føler jeg, at det er min pligt at takke ordføreren, som har gjort et fantastisk stykke arbejde, og som formand for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender må jeg også takke alle medlemmerne af udvalget og af de to udvalg – Udenrigsudvalget og Udviklingsudvalget – som har afgivet udtalelse, for deres hurtige arbejde.

Vi har faktisk forsøgt at forberede et dokument – der forhåbentlig bliver vedtaget – som kan forelægges Rådet den 29. og 30. oktober. Vi er udmærket klar over, at denne betænkning ikke er en endelig betænkning. Hensigten med den er udelukkende at pege på nogle fremgangsmåder, hvilken vej vi skal gå, over for Rådet og således også den højtstående repræsentant, som skal udpeges.

Det vil blive den højtstående repræsentants opgave at udarbejde sin egen organisatoriske plan, som igen skal kontrolleres af os. Derfor er det kun retningslinjer, som forelægges Parlamentet. Vi ved også, at det afhænger af den rolle, som den højtstående repræsentant får, om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bliver en succes. Den højtstående repræsentant skal være i stand til at tilrettelægge og styre det hele. Gennem ham ønsker vi en konsekvent og ensartet udenrigspolitik. Vi er udmærket klar over, at der er problemer, som det allerede er sagt, men problemer er til for at blive løst. Det vigtigste er, at rammerne, informationen og rækkevidden er tydelige.

Brok-betænkningen indeholder nogle interessante forslag i denne henseende – jeg er nødt til at være kortfattet, fordi min taletid er udløbet – men disse omfatter i hvert fald integrationen af tjenesten i Kommissionens administrative struktur, beslutningen om at videreudvikle fællesskabsmodellen og forslaget, som desuden er fastlagt i Lissabontraktaten, om, at personalet skal komme fra Kommissionens og Rådets sekretariater og fra Kommissionens egne delegationer.

Der er to fornyelser, som efter min mening er værd at nævne, nemlig EU-ambassader under ledelse af personale fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som også vil omfatte Kommissionens delegationer i tredjelande og Rådets forbindelseskontorer, med eventuelt udlån af eksperter fra generaldirektoraterne, samt det grundlag, der er lagt for oprettelsen af et diplomatisk institut, hvilket er en interessant idé.

Min taletid er udløbet. Jeg håber blot, at denne betænkning virkelig bliver vedtaget, og at det bliver med et stort flertal.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Hr. formand! Som vi alle ved, er Tjenesten for EU's Optræden Udadtil en af de større fornyelser, som foreslås i Lissabontraktaten. Derfor skal vi være meget forsigtige og ansvarlige, når den oprettes.

Vi er alle enige om, at den skal begynde at fungere, så snart Lissabontraktaten er trådt i kraft. Kommissionen og Rådet arbejder allerede på retningslinjerne, som de forventes at forelægge for Rådet på mødet i slutningen af denne måned. Det er derfor væsentligt, at Europa-Parlamentet får indflydelse på denne proces.

Forhandlingen i dag og det deraf følgende beslutningsforslag er yderst vigtige, fordi vi nu skal sende et meget klart budskab til Rådet og Kommissionen som bevis på politisk enighed om oprettelsen af tjenesten.

Jeg er meget stolt af min kollegas arbejde, som er resultatet af tværpolitiske forhandlinger her i Parlamentet. Vi insisterer på, at fællesskabsmodellen skal bevares i EU's eksterne forbindelser. Medlemmerne er ivrige efter at få tjenesten tilknyttet Kommissionen og en del af EU's almindelige budget. EEAS bør administrativt og budgetmæssigt udgøre en del af Kommissionen og formelt være en del af Kommissionen i sin egenskab af tjenestegren sui generis tilknyttet Kommissionens struktur.

Budgetbeføjelserne er overordentlig vigtige. De udgør en løftestang, hvormed Europa-Parlamentet kan udøve magt. På den måde skal og vil Parlamentet udføre budgetkontrol og demokratisk kontrol. Der er mange emner, som skal behandles, f.eks. en klar arbejdsfordeling mellem EEAS og de ansvarlige kommissionskontorer, idet der skal tages hensyn til, at vi endnu ikke kender Kommissionens fremtidige struktur og forholdet mellem den højtstående repræsentant og de forskellige EU-repræsentanter i udlandet. Dette beslutningsforslag vil imidlertid være Europa-Parlamentets første holdning, som vil danne grundlag for yderligere skridt.

Vi bør heller ikke glemme den menneskelige faktor. Den højtstående repræsentant bør være en fortjenstfuld person med ekspertise og fremragende dygtighed, støttet af Kommissionen, Rådet og de nationale diplomatiske

tjenester. Jeg er overbevist om, at der i den institutionelle oprettelse af EEAS skal indgå en kønsmæssig sammensætning, som behørigt afspejler EU's forpligtelser vedrørende ligestilling.

Sidst, men ikke mindst vil jeg sige, at det ville glæde mig, hvis denne person blev en kvinde, da jeg i de sidste 15 år har arbejdet for kvinders ligestilling, når det gælder politisk repræsentation.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (NL) Hr. formand! Nogle medlemmer fandt det hensigtsmæssigt at benytte deres taler til at forsøge at give os lektioner i demokrati. Lad mig derfor understrege, at vi både i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender og i Udenrigsudvalget, hvis udtalelse jeg har udarbejdet, havde sikret os, at drøftelsen af og afstemningen om vores respektive tekster ikke finde sted, førend resultatet af den irske folkeafstemning var kendt. Det gjorde vi af respekt for den dom, som den irske befolkning skulle afsige. Heldigvis sagde irerne ja, men de kunne også have sagt nej. Vi ønskede at tage hensyn til dette og ligeledes til Det Europæiske Råds møde. Derfor var vi nødt til at afslutte vores drøftelser og færdiggøre vores tekster på overordentlig kort tid. Det har de samme medlemmer, som forsøger at give os lektioner i demokrati, selvfølgelig også klaget over. Det var en sidebemærkning.

I dag oplever vi et særdeles vigtigt tidspunkt. Vores tekster, som er udtryk for vores opfattelse af, hvordan den fremtidige Tjeneste for EU's Optræden Udadtil bør se ud, indvarsler en ny epoke for EU. De af os, som har fulgt udviklingen af EU i mange år og husker de første beskudne skridt på det udenrigspolitiske område, for slet ikke at tale om sikkerheds- og forsvarspolitikken, og traktaterne – først Maastricht, derefter Amsterdam – troede måske, som jeg gjorde dengang, at vi aldrig ville opleve denne dag, og at det aldrig ville lykkes os at vedtage grundlaget for en fælles europæisk diplomatisk tjeneste.

De af os, som opmærksomt har fulgt, hvordan idéerne herom har udviklet sig, vil også huske, at nogle af vores nationale diplomatiske tjenester for blot nogle få måneder siden var absolut imod med det samme at acceptere en slags big bang, hvor alle de nuværende delegationer fra den allerførste dag skulle placeres under den fremtidige højststående repræsentations myndighed. Det er jeg virkelig glad for.

Mit eget politiske og regeringsmæssige ansvar i mine tidligere politiske embeder har lært mig, at alt dette ikke vil være let. Alligevel oplever vi nu et vigtigt tidspunkt, og jeg håber, at denne betænkning bliver vedtaget med et meget stort flertal.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Vores gruppe støtter den grundlæggende struktur, som hr. Brok foreslår i sin betænkning, og navnlig bibeholdelsen af Europa-Parlamentets kontrollerende rettigheder og bibeholdelsen af EU-opgaver som EU-opgaver. For at sikre, at vores fælles Tjeneste for EU's Optræden Udadtil bliver en stor succes og ikke blot et vedhæng til Kommissionen eller Rådet, skal vi imidlertid drøfte dens indhold og dens funktioner nu.

EU har brug for en ny, integreret udenrigspolitik, som vil gøre det muligt at imødegå verdens problemer effektivt. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal sætte EU i stand til at gennemføre omfattende, integrerede politiske strategier og kampagner. Vi har brug for denne tjeneste nu, f.eks. under drøftelserne om klimaændringerne i København. Vi skal af med det traditionelle diplomati, ellers vil denne EU-udenrigstjeneste betyde en meget ringe merværdi.

Jeg vil derfor gerne anbefale fire områder, som efter vores opfattelse vil hjælpe tjenesten med at skabe en ny udenrigspolitik. For det første ønsker vi, at den nye tjeneste får et direktorat for fredsopbygning og krisestyring. Vi har de tilsvarende finansielle instrumenter og missioner, men hidtil har vi kun haft små, splittede organisationsenheder. For det andet ønsker vi, at personalet får en omfattende uddannelse. Det er ikke nok blot at have gået på diplomatskole. Desuden ønsker vi at sikre, at de ansatte, som bærer uniform, ikke kun er uddannet på et forsvarsakademi. De skal alle gennemgå mindst en del af deres uddannelse sammen, og derfor opfordrer vi til, at der oprettes et europæisk akademi, European External Action Academy. For det tredje ønsker vi ikke, at der rådsformanden får en dobbeltstruktur i Rådets sekretariat. Derfor skal Tjenesten for EU's Optræden Udadtil også støttes af Rådets sekretariat. Hvad angår udnævnelser til de højeste stillinger, har min kollega, hr. Tarand, sagt, at vi er overbeviste om, at det er på tide, at der udnævnes en kvinde.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Hr. formand! Eftersom EU søger at spille en bredere rolle inden for internationale anliggender, bør det nok have redskaber til at projekttere vores fælles værdier over hele verden, selvfølgelig forudsat at der er enighed i alle 27 medlemsstater.

Men hvordan vil denne rolle udvikle sig? Hvilke grænser vil der være? Vi i ECR-Gruppen mener som en antiføderalistisk gruppe, at udenrigspolitik i sidste instans fortsat skal henhøre under de enkelte medlemsstaters

kompetence. Det bekymrer os derfor, at Lissabontraktaten, hvis den bliver til lov, synes at sætte en række udviklinger i gang, som kunne ende med at underminere denne fortrinsret.

Den foreslåede Tjeneste for EU's Optræden Udadtil skal supplere og ikke konkurrere med eller underminere medlemsstaternes bilaterale diplomatiske aktiviteter, og den skal hovedsagelig bemyndiges af Rådet og ikke af Kommissionen. Parlamentet skal udøve sin ret til at kontrollere EEAS og opstille dens budget. I betragtning af at der tales meget om EU-ambassaderne i Brok-betænkningen, vil jeg gerne have, at Kommissionen endnu en gang gentager de forsikringer, som den gav mig for et år siden, om, at EEAS-missioner eller delegationer ikke bliver kaldt ambassader. At kalde disse missioner ambassader ville øge frygten for, at EU efterstræber alle kendetegn på en suveræn stat.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Hr. formand! Min gruppe – Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre – vil stemme imod denne betænkning, først og fremmest fordi vi ikke støtter Lissabontraktaten.

For os afspejler Lissabontraktaten ikke den ånd i det europæiske projekt, som var forudset af og for borgerne. Faktisk er det stik modsatte tilfældet. Den skaber en krisemodel, en model, som hindrer offentlig indgriben i økonomien.

Der er et ønske om at udvikle EU med to forskellige hastigheder. Vi iler med at sikre, at Europa taler med én stemme udadtil, men EU har ikke magt til at genoplive økonomien ved at bruge sine egne instrumenter, ligesom EU heller ikke har noget finansministerium eller en aktiv industripolitik. Ej heller har EU kapacitet til at gribe ind i pengenes værdi eller kontrollen med Den Europæiske Centralbank. Derfor støtter vi ikke denne filosofi.

Hvis Lissabontraktaten vedtages, med Kommissionens godkendelse og efter høringer af Parlamentet, vil 5 000 tjenestemænd blive beskæftiget i Tjenesten for EU's Optræden Udadtil efter Rådets afgørelse, baseret på et forslag fra den kommende næstformand.

Vi er ikke enige i denne struktur, fordi den også får beføjelser til at løse alle mulige militære kriser. Vi mener, at der mangler kontrol. Efter vores mening bør denne kontrol opfylde de højeste demokratiske krav, som det er tilfældet i hver medlemsstat.

Derfor synes vi ikke, at denne filosofi følger ånden i den slags Europa, som vores gruppe ønsker at opbygge, nemlig et Europa, der faktisk er i stand til at gribe ind i anliggender, som fundamentalt påvirker os, såsom den nuværende recession og arbejdsløshed, der i øjeblikket er den højeste siden 1930'erne.

Det er grunden til, at vi stemmer imod denne betænkning.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Hr. formand! Denne Brok-betænkning er et sikkert bevis på, at der opstår en samlet EU-superstat. Allerede den rædselsfulde Lissabonforfatning påtvinger os alle en formand og en udenrigsminister, der ikke er valgt. Nu tilføjer denne betænkning en ny europæisk diplomatisk tjeneste, den såkaldte Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, men det er ambassaderne, der repræsenterer nationale interesser.

Hvilke nationale interesser vil disse nye EU-diplomater og ambassader så repræsentere? Det vil ikke blive vores nationale staters, vores handels eller vores virksomheders interesser. Det vil blive Kommissionens interesser. Alle andre nationale ambassader vil blive overflødige. Britiske ambassader rundt om i verden er allerede ved at sælge ejendomme.

Denne strategiplan for en EU-superstat er bygget på et grundlag af svig, uærlighed og fornægtelse, men føderalister skaber ikke et nyt USA. De skaber et nyt Jugoslavien. Ved at tvinge vidt forskellige nationer, kulturer og økonomier sammen i et usmidigt, udemokratisk, sovjetagtigt bureaukrati kommer man faktisk ud i et meget farligt farvand.

Jeg har arbejdet for den britiske regering på fredsprocessen i Nordirland. Jeg har set, hvad der skete, da demokratiet ikke fungerede. Det er ikke rart. Nu ser jeg, at demokratiet ikke fungerer her i Europa. De hævder, at De elsker fred, men ved at haste Lissabontraktaten igennem og på grund af vores ambassaders magtgreb placerer De atter Europa på vejen mod krig.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Rådets handlinger er ikke transparente. I virkeligheden træffes beslutningerne i de utallige, for en stor del ikke-transparente arbejdsgrupper og i Coreper. I 2008 blev kun 1 % af punkterne på dagsordenen i Rådet (udenrigsministrene) drøftet offentligt.

På denne baggrund er den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP) udviklet siden slutningen af 1990'erne uden nogen høring eller demokratisk kontrol. Netop på denne baggrund vil også Tjenesten for EU's Optræden Udadtil blive oprettet. Mit svar er et klart nej. Det må ikke ske! Vi har brug for en virkelig demokratisk parlamentarisk kontrol, og vi har også brug for virkelig gennemsigtighed.

Jeg er ligeledes temmelig overrasket over, at især De, hr. Brok, nu pludselig går ind for parlamentarisk kontrol. Forholder det sig ikke sådan, at Lissabontraktaten specielt på FSFP-området vil fjerne denne parlamentariske kontrol? De går imidlertid ind for denne traktat. Hvad angår emnet budgetkontrol, fremgår det helt tydeligt af dechargen til Rådet, hvordan Deres gruppe handler. Forholder det sig ikke sådan, at Deres gruppe i de næste par uger i Budgetkontroludvalget vil stemme for dechargen til Rådet, selv om Rådet ikke har givet fyldestgørende svar?

Det er uheldigt, at Deres udkast, selv om det begynder udmærket, faktisk er hyklerisk. Det er ikke troværdigt, og det er i sidste instans en indrømmelse af Lissabontraktatens svaghed.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE). – (EN) Hr. formand, fru kommissær, fru minister! Jeg er nødt til at begynde med fodnoterne. Hvor meget jeg end beundrer vores UKIP-venners retoriske flair, finder jeg det som en, der kommer fra Centraleuropa, ganske interessant, at De er rede til at dele Deres erfaring med at leve under Titos regime i Jugoslavien eller under sovjetregimet. Det er virkelig interessant.

Lad mig først og fremmest lykønske Elmar Brok med udarbejdelsen af en betænkning, som så glimrende repræsenterer et stort flertal, jeg gentager, et stort flertal i Parlamentet.

Med ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten og den nye Tjeneste for EU's Optræden Udadtil vil vi øge vores evne til at tale med én stemme. Vi er enige i, at den nye tjeneste skal være så tæt knyttet til Kommissionen som muligt, fordi kun EU-samarbejde garanterer, at der er en sammenhæng i vores handlinger, og, hvad der er vigtigst, at der i samme grad tages hensyn til alles synspunkter.

For at være troværdig skal den nye tjeneste udstyres med størst mulig demokratisk legitimitet. Derfor skal alle bestræbelser på at drage omsorg for Parlamentets kontrolbeføjelser hilses velkommen.

Det vigtigste er, at vi skal gøre alt for at sikre, at den nye tjeneste bliver af høj kvalitet, og at alle har tillid til den. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at Kommissionen, Rådet og de 27 medlemsstater sender deres bedste folk til at arbejde i EU-udenrigstjenesten. Derfor skal de have samme status. Arbejde i EU-udenrigstjenesten bør behandles som en integrerende del af deres karriere i hjemlandet. De, der skal arbejde for EU-udenrigstjenesten, skal udvælges efter fortjeneste, men der skal også være en geografisk balance for at modvirke en ubegrundet frygt for, at nogen kunne kapre tjenesten.

Lissabontraktaten er vigtig, og den adskiller sig fra alle andre traktater ved, at meget afhænger af dens gennemførelse. Jeg håber, at Parlamentets indsigt vil hjælpe Rådet og Kommissionen med virkelig at gennemføre denne traktat på en sådan måde, at vi i højere grad bliver i stand til at tale med én stemme.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne hilse Brok-betænkningen velkommen og opfordre til, at der sker hurtige fremskridt med oprettelsen af EU-udenrigstjenesten som en demokratisk ansvarlig tjeneste. Jeg har store forhåbninger til, at denne tjeneste kan sikre en større sammenhæng mellem vores politiske mål og beslutninger, navnlig da de har globale konsekvenser for den bæredygtige udvikling, for menneskerettighederne og for fattigdomsudryddelsen.

Det er indtil videre ikke lykkedes os at sikre sammenhængen i vores politikker. Vores handelspolitikker er ofte i direkte modstrid med vores udviklingssamarbejdspolitik. Jeg vil også gerne på ny advare mod enhver tanke om at indordne udviklingspolitikken under vores udenrigspolitik. Vi har brug for en uafhængig udviklingstjeneste, der står til ansvar over for en uafhængig kommissær for udvikling og humanitær bistand. Hvis vi skal sikre sammenhængen, har vi brug for benchmarking, screening og konsekvensanalyser af foreslåede beslutninger, da de indvirker på udviklingspolitiske mål.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske hr. Brok og takke ham for den fremragende betænkning – jeg vil endog kalde det en bemærkelsesværdig betænkning – som han har forelagt.

Oprettelsen af denne nye udenrigstjeneste er en mulighed, der ikke bør forspildes. Parlamentet skal have indflydelse, ikke kun på budgettet, men også på tjenestens overordnede struktur. Som det er blevet påpeget, skal der fastlægges særlige regler for denne tjenestes funktionsmåde. Vi kan ikke undvære sådanne regler, der er i overensstemmelse med traktatens ånd, idet vi i modsat fald ville skabe mistillid i visse medlemsstater. Jeg tænker navnlig på de mindste og nyeste medlemsstater.

Vi skal desuden fokusere på de grundlæggende aspekter i udenrigstjenestens mandat, fastlægge strategien og de politiske prioriteringer og skabe sammenhæng i EU's optræden udadtil. Det er af afgørende betydning, at vi ikke går i fælden og skaber overlapninger mellem udenrigstjenesten og Kommissionens delegationer, men i stedet udvikler en specifik tjeneste, der styrker den fælles optræden udadtil. Udenrigstjenesten skal holde trit med Kommissionen. Den må ikke køre af sporet og blive et mellemstatsligt organ eller fremme mellemstatslige foranstaltninger. Jeg vil også gerne tilføje, at den højtstående repræsentant/næstformandens profil helt klart er af afgørende betydning for tjenestens merværdi.

Endelig er jeg enig i, at udviklingspolitikken har sine egne mål, men den er samtidig et udenrigspolitisk instrument. Det ville være naivt at nægte dette. En løsning kunne være, at kommissæren for udvikling fortsat får ansvaret for programmeringen efter aftale med den højtstående repræsentant.

Jeg vil gerne afslutningsvis understrege, at denne forhandling ikke kan adskilles fra forhandlingen om Den Europæiske Udviklingsfonds budget.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! Nu, hvor den irske folkeafstemning er blevet afholdt, drister Europa-Parlamentet sig igen til at vise, hvad det står for, og det sker med stor handlekraft og entusiasme. I denne betænkning tegnes et utopisk generelt billede af en udenrigstjeneste, der skal gennemføre den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), der endnu ikke fungerer.

Et slående aspekt ved denne betænkning er det heroiske forsøg på at opfordre Kommissionen til at gøre hele sin institutionelle indflydelse gældende. Hvad er baggrunden for denne holdning? Jeg tror, at mange af mine kolleger ønsker at bruge denne udenrigstjeneste som en trojansk hest for at få kontrol over FUSP'en via Kommissionen.

Det er en skændsel, at Europa-Parlamentet og de øvrige institutioner stadig ikke har nogen idé om, hvordan denne tjeneste helt præcist skal fungere. Den gradvise proces, der henvises til i punkt 4, er ganske enkelt et risikabelt institutionelt vovestykke, som helt sikkert vil ende i institutionelle tårer, hvis jeg må bruge dette ordspil.

György Schöpflin (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne give udtryk for min støtte til Brok-betænkningen og for min fascination over den paranoia, vi har set fra denne side af salen.

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er uden tvivl et potentielt vigtigt element til fremme af sammenhængen i EU's forbindelser til resten af verden. Disse forbindelser er ofte vidtrækkende, komplekse og har en betydelig indvirkning på verden uden for Europa. Det er derfor af afgørende betydning, at disse aktiviteter koordineres nøje for at sikre, at EU's politikker har den tiltænkte indvirkning. Når Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er blevet operationel, vil den ganske rigtigt bl.a. påvirke EU's holdning til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, hvilket allerede er blevet påpeget, og fremme den demokratiske dagsorden, menneskerettighederne og kanaliseringen af støtte samt håndteringen af de multifacetterede udviklingsspørgsmål.

Spørgsmålet om sammenhæng er i denne forbindelse af afgørende betydning. Hvis de forskellige EU-institutioner lægger forskellig vægt på politiske spørgsmål, vil indvirkningen være mindre og med stor sandsynlighed utilsigtet. Sammenhæng er i denne forbindelse af vital betydning. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil vil derfor få et stort ansvar for at samarbejde med alle de øvrige EU-institutioner, der har en ekstern dimension. Det er klart, at tjenestens effektivitet nødvendigvis vil afhænge af den højtstående repræsentants arbejde, men på mellemlang sigt vil dens arbejde give genlyd i alle EU-institutionerne. Det er en tovejsproces.

I lyset heraf er det af afgørende betydning, at tjenesten er ansvarlig over for den højtstående repræsentant, hvilket er en selvfølge, men også mere generelt over for Parlamentet. Tjenesten vil i sidste ende repræsentere EU generelt, og derfor lægges der vægt på ansvarlighed, gennemsigtighed og sammenhæng.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Ét Europa, én stemme! Vi har taget endnu et vigtigt skridt hen imod en fælles udenrigspolitik for medlemsstaterne. Det er af afgørende betydning at sikre, at posten som højtstående repræsentant besiddes af en stærk, uafhængig og kompetent person, og at denne har det nødvendige råderum og frihed til at udvikle og strukturere tjenesten i

overensstemmelse med kravene og naturligvis i overensstemmelse med EU's principper, herunder overholdelsen af grundlæggende menneskerettigheder. Det er sui generis.

Det er afgørende, at dette sker på en gennemsigtig måde, at Parlamentet spiller en passende rolle, og at budgetbeføjelserne og budgetkontrollen fortsat henhører under budgetmyndigheden. Det er imidlertid også vigtigt, at de nationale regeringer én gang for alle lægger mindre vægt på deres egne interesser og støtter denne tjeneste og tjenestens opgaver fuldt ud og ikke til stadighed blander sig, når det passer dem, hvilket vi desværre er vant til.

Det skal også gøres klart – og det er meget vigtigt for os – at udviklingspolitikken fortsat skal være uafhængig, idet disse politikker ikke skal blandes vilkårligt sammen. Vi bør betragte denne nye tjeneste og det mandat, som vi har kæmpet for i en årrække, som en mulighed for fremtiden, og vi bør ikke nedgøre og ødelægge den allerede fra starten. Ét Europa, én stemme! Det er vores opgave, og den skal vi fokusere på, hverken mere eller mindre.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Hvad ønsker vi at opnå med den diplomatiske EU-tjeneste? Vi ønsker at fastlægge de politiske prioriteter for EU i det 21. århundrede. Mange lande og mange mennesker uden for Europa forventer, at Europa spiller en stærk rolle inden for fredsbevarelse og konfliktforebyggelse og at Europa genopretter freden og bidrager til genopbygningen i lande, hvor dette ikke er lykkedes. Det er således fornuftigt at oprette en fredsskabende tjeneste.

Under forhandlingerne trådte nogle af repræsentanterne fra medlemsstaterne i Rådet imidlertid hårdt på bremsen, herunder repræsentanterne fra medlemsstater, der generelt betragtes som proeuropæiske. I bedste fald har de en fod på speederen og en på bremsen. Det genererer stor varme, men ikke megen bevægelse. Vi håber derfor, at forhandlingerne om en virkelig stærk Tjeneste for EU's Opræden Udadtil underlagt Europa-Parlamentets kontrol bliver vellykkede. Borgerne i Europa ønsker, at Europa taler med én stemme. Uden for Europa forventes dette. EU-udenrigstjenesten kan ikke løfte denne opgave alene, men er imidlertid et skridt i den rigtige retning. Vi må sikre, at tjenesten kommer til at fungere.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Da vi drøfter et vigtigt spørgsmål, mener jeg, at Parlamentet burde have haft mere tid til at fremlægge sin holdning for Rådet. Udvalgsprocessen varede i stedet kun et par dage, og Parlamentets forhandling finder sted her to dage efter vedtagelsen af betænkningen i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender.

Forslaget om oprettelse af den diplomatiske EU-tjeneste er et stort spring frem i forhold til bestemmelserne i traktaterne. Det forekommer desuden vanskeligt at integrere Tjenesten for EU's Opræden Udadtil, som den beskrives i betænkningen, i medlemsstaternes udenrigsministerier. Hvad vil der ske med disse ministerier? Vil de blive opløst? Det forekommer usandsynligt.

Hvordan vil disse ambassaders beføjelser, f.eks. på visumområdet, endvidere være forenelige med de opgaver, der allerede varetages af de nationale ambassader? Hvem vil udnævne de såkaldte EU-ambassadører? De vil tilsyneladende blive udnævnt af Kommissionen, eller vil medlemsstaterne få mulighed for at udnævne deres egen? Det er desuden provokerende at kalde de kommende repræsentanter "ambassadører", da den europæiske forfatning, der indeholdt bestemmelser om oprettelse af en post som EU-udenrigsminister, ikke er blevet vedtaget. Vi kan ikke foregive, at den europæiske forfatning ikke blev forkastet af Frankrig og Nederlandene.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Hr. formand! Vores europæiske projekt er naturligvis enestående, og det har vi understreget mange gange. Lissabontraktatens ikrafttrædelse, der forhåbentlig vil ske effektivt, indebærer ligeledes oprettelsen af nye institutioner. Et af disse tiltag vil være oprettelsen af Tjenesten for EU's Opræden Udadtil, der navnlig skal sikre, at EU's eksterne forbindelser er både sammenhængende og effektive.

Som kommissær Ferrero-Waldner påpegede, er der tale om et unikt organ, men der er samtidig grund til at minde om hr. Broks udtalelse om, at de grundlæggende principper for oprettelsen af denne tjeneste ud over effektivitet er gennemsigtighed og et demokratisk mandat. Effektiviteten sikres ved at skabe enighed om oprettelsen af Tjenesten for EU's Opræden Udadtil blandt institutionerne, og jeg glæder mig i denne forbindelse over Rådets og Kommissionens erklæringer, men også ved at inddrage spørgsmål som udviklingsstøtte, humanitær bistand, udvidelse og international handel. EU har også brug for en stærk stemme på områder som f.eks. energipolitik og solidaritet.

Med hensyn til gennemsigtighed forventer jeg, at der sikres en balance i forbindelse med oprettelsen af Tjenesten for EU's Opræden Udadtil. Jeg tænker ikke kun på en balance mellem institutioner, men også på en geografisk balance i forbindelse med udnævnelserne til Tjenesten for EU's Opræden Udadtil. Dette er af

afgørende betydning, hvilket jeg ikke kan understrege nok. Dette krav er ikke opfyldt i øjeblikket, hvis vi f.eks. ser på repræsentationen i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser eller Kommissionens delegationer i tredjelande. Tjenesten bør oprettes i overensstemmelse med demokratiske standarder, og jeg forventer, at Parlamentet og Udenrigsudvalget kommer til at spille en væsentlig rolle, både i forbindelse med etableringen af processen og efterfølgende i forbindelse med samtaler med kandidater til stillingerne som delegationschef.

Med hensyn til uddannelse af personale foreslås det, at der oprettes et europæisk diplomatisk institut. Det er et vigtigt tiltag, men jeg vil samtidig gerne benytte lejligheden til at understrege, at der rent faktisk er nationale centre samt en lang række europæiske institutter, der har erfaring med uddannelse af personale. Vi bør trække på disse erfaringer. Jeg tænker her på Brügge, Natolin, Firenze og Maastricht.

Cristian Dan Preda (PPE). – (FR) Hr. formand! Jeg glæder mig også over oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, der er et skridt i den rigtige retning, et fremskridt, der sikrer en mere sammenhængende og effektiv europæisk indsats på den internationale scene.

Jeg mener desuden, at denne tjeneste vil tilføre det europæiske projekt en betydelig politisk dimension og give Europa en mere politisk profil.

Jeg vil også gerne understrege behovet for sammenhæng i tjenestens tilgang til administrative og budgetmæssige opgaver, og i denne forbindelse er forholdet til både Kommissionen og Parlamentet naturligvis af afgørende betydning.

I forhold til Parlamentet mener jeg også, at denne tjeneste skal samarbejde direkte og meget tæt med Parlamentet og således løbende underrette medlemmerne om sine aktiviteter samt udnævnelser til de vigtigste poster. Den højtstående repræsentant vil desuden naturligvis være en kendt person, men jeg mener også, at de øvrige ansatte i tjenesten bør være personer, der indgyder stor tillid.

Jeg vil også gerne fremhæve ansættelsesspørgsmålet. Som en række af mine kolleger har påpeget, mener jeg, at geografisk repræsentativitet er et centralt spørgsmål, og der skal skabes en balance, hvor der tages hensyn til de små lande og de nye lande.

Endelig vil jeg gerne kort fremhæve betydningen af denne fælles europæiske kultur, der naturligvis skabes i forskellige skoler og institutioner, men et sammenhængende initiativ på dette område om oprettelse af en struktur på EU-plan er efter min opfattelse en god idé.

Mário David (PPE). – (PT) Hr. formand! Det er af afgørende betydning, at hovedformålet med oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er at sikre oprettelsen af en effektiv tjeneste, der kan give udtryk for, formulere og gennemføre et europæisk svar på de nuværende internationale udfordringer.

Den bør også få mere vidtrækkende betydning og således styrke medlemsstaternes og EU's nuværende indsats. I lyset heraf mener jeg, at det er af afgørende betydning, at det, der gør EU til noget særligt – med andre ord fællesskabsmetoden – bliver et centralt element i denne nye virkelighed. Derfor støtter jeg fuldt ud Brok-betænkningen, hvori der slås til lyd for et tæt samarbejde mellem Kommissionen og den fremtidige tjeneste.

I denne forbindelse vil jeg gerne påpege to ting. For det første skal der være en tæt koordinering mellem Kommissionens formand og den højtstående repræsentant, der også vil være næstformand i Kommissionen, for at sikre en effektiv og velfungerende tjeneste. For det andet skal Parlamentet og Kommissionen samarbejde om at imødegå den forventede mellemstatslige drejning, der kan være til hinder for tjenestens effektivitet.

Parlamentet skal derfor være agtpågivende og sikre sig, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bliver et ekspertisecenter med den største viden om udenrigspolitik.

(Formanden gav ordet til hr. Dartmouth, således at han kunne stille et "blåt kort"-spørgsmål til hr. Preda).

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne stille et spørgsmål til hr. Preda, der brugte udtrykket "en fælles europæisk kultur" i sit indlæg. Mener De, at optagelsen af Tyrkiet i EU er fuldt ud forenelig med den fælles europæiske kultur, som De henviste til?

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg talte i mit indlæg om en fælles kultur ud fra en diplomatisk synsvinkel, som en del af en politisk kultur. Efter min opfattelse er Tyrkiet i så henseende også en del af denne europæiske politiske kultur, der omfatter en fuldkommen respektabel diplomatisk tradition. Tak for Deres spørgsmål. Det burde jeg have nævnt først.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Hr. formand! Som medlem af Budgetkontroludvalget er jeg bekymret over, at Kommissionen og Rådet ikke inddrager Europa-Parlamentet i spørgsmålet om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Vi har ikke modtaget nogen dokumenter, og vi er de eneste, der ikke har modtaget nogen dokumenter, som ikke er blevet inddraget, og som er tvunget til at acceptere forhandlingsresultatet. Det er skandaløst!

På baggrund af denne forhandling og de to repræsentanters redegørelser kan jeg konstatere, at fællesskabsinstrumenterne er ved at blive afviklet. Der vil også blive mulighed for opt-out fra de instrumenter, der indebærer parlamentariske rettigheder, som f.eks. finansforordningen. Vi skal være opmærksom på dette i Europa-Parlamentet. Svaret på spørgsmålet om "Hvem bestemmer hvad?" er ikke blevet klart for mig i løbet af forhandlingen. Det er efter min opfattelse et åbent spørgsmål. Jeg mener desuden, at det vil blive meget vanskeligt for os at arbejde sammen med Rådet og Kommissionen i de kommende år, hvis vores budget- og kontrolbeføjelser og den fælles beslutningsprocedure på dette område ikke respekteres.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at støtte en stærk Tjeneste for EU's Optræden Udadtil med geografiske kontorer over hele verden og med ansvar for den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, der sikrer en koordinering af Rådets og Kommissionens opgaver inden for planlægning, konfliktforebyggelse og krisestyring.

Men jeg er ikke enig med Cecilia Malmström i, at dette ikke vil blive vanskeliggjort, hvis handelsudvikling og udvidelse fortsat skal henhøre under Kommissionens ansvarsområde, og jeg har derfor i samarbejde med min kollega hr. Gualtieri stillet et ændringsforslag til punkt 6, litra c), om sammenføring af programmering og gennemførelse af EU's udviklingspolitik.

Kritikerne bør forstå, at der er problemer med det eksisterende system. F.eks. er den højtstående repræsentant således ikke direkte ansvarlig over for Europa-Parlamentet, der er overlapning mellem Rådets og Kommissionens funktioner, splittelse mellem EU's særlige repræsentant og Kommissionens delegationschefer, og nogle gange tilsidesættes menneskerettighederne på grund af handelsmæssige og geopolitiske interesser.

Denne gennemgribende reform af Lissabontraktaten skal fungere, og det vil ske.

Endelig vil jeg gerne sige til kommissær Ferrero-Waldner, at jeg er klar over, at hun vil holde sig i ave efter Det Forenede Kongeriges Uafhængighedspartis indlæg, og hun ved godt, at de britiske ambassader ikke er til salg.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Hr. formand! Vi giver i dag EU grønt lys til at fremskynde bestræbelserne på at skabe en større og vigtigere global rolle for sig selv på det udenrigspolitiske område. Jeg vil gerne lykønske hr. Brok med en grundig og meget væsentlig betænkning. Jeg mener, at det er afgørende, at den nye tjenestegren komplementerer EU's eksisterende tjenestegrene, der vil blive bibeholdt. Det er også vigtigt, at EU's repræsentationer verden over ikke overlapper to eller tre gange. Det forekommer mig, at der er en reel risiko for, at dette vil ske.

Endelig vil jeg gerne tilføje, at vi bør understrege den rolle, som sådanne nye repræsentationers konsulære tjenester spiller. Små lande har ikke mange penge og har ikke repræsentationer i hele Europa og i hele verden, og de har derfor store forhåbninger til denne tjeneste. I Slovenien har vi gode erfaringer med at samarbejde med østrigske diplomater. Vi ønsker, at dette samarbejde bruges som en slags model.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre kommissær Ferrero-Waldner opmærksom på, at EU altid er forpligtet til at overholde menneskerettighederne i sit arbejde, og dette omfatter naturligvis også kvinders rettigheder, hvilket allerede er blevet nævnt. Efter min mening vil den fælles Tjeneste for EU's Optræden Udadtil uden tvivl forbedre vores muligheder for at tage hensyn til menneskerettighederne i alt vores arbejde, selv om dette ikke vil ske af sig selv.

De bedes redegøre for, hvordan De agter at sikre, at menneskerettigheder og ligestillingsmål integreres i denne kommende Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Jeg vil nævne ét eksempel. Det er ikke alle EU-delegationerne, der i øjeblikket overholder de syv retningslinjer for menneskerettigheder, som vi er blevet enige om i fællesskab. Vi har nu mulighed for at sætte øget fokus på disse vigtige spørgsmål, f.eks. gennem uddannelsesprogrammer. Der henvises også til uddannelse i Brok-betænkningen. Jeg vil derfor være interesseret i at høre Deres mening om disse spørgsmål.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Det spørgsmål, der stilles her i øjeblikket, og det, vi rent faktisk taler om, er, om der som led i gennemførelsen af Lissabontraktaten vil blive forelagt et forslag om en superstat, eller om 27 lande vil indgå i et tæt institutionelt samarbejde. Dette spørgsmål behandles også af en række forfatningsdomstole, der ønsker at træffe en afgørelse. Forud for det første møde i Strasbourg blev EU-flaget

hejst, EU-hymnen blev spillet, og der blev opstillet en militærparade. En stat har en hymne og et flag. Det har et samarbejde ikke. Vi hører her, at vi skal repræsenteres af en ambassadør rundt omkring i verden. Vi hører også, at Europa skal tale med én stemme. Det er vi ikke enige i. Vi ønsker en anden udvikling i Europa fremover. Det betyder ikke, at vi er paranoide som hævdede af dem, der prædiker tolerance. Vi ønsker stadig Europa, men blot et andet Europa end det, de fleste mennesker ønsker.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (EN) Hr. formand! Idet taleren var så venlig at besvare et spørgsmål, vil jeg stille et. Real Madrid, en spansk fodboldklub, har et flag og en hymne. Mener De, at det er en stat?

(Latter og bifald)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Et flag, der tilhører andre stater, hejses normalt ikke midt under en militærparade som i dette tilfælde, mens hymnen spilles. Hvis De mener, at Europa fungerer som et fodboldhold, står det for egen regning. Europa bør ikke være en klub af fanatikere, der samles om ét flag, selv om man måske er en ivrig fan, men det bør i stedet være et team, hvor der er plads til forskellige holdninger.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Hr. formand! Diskussionen om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil finder sted på et tidspunkt, hvor behovet for en langsigtet EU-strategi om samarbejde med andre dele af verden i en verden under drastisk forandring er blevet presserende. Vi har brug for modige strategier, visioner og foranstaltninger, idet de nye verdensmagter udvikler sig hurtigere end Europa nogensinde har gjort og bliver mere og mere selvbevidste.

Vores geopolitiske strategiske tænkning på det udenrigspolitiske område må ikke være begrænset til klimaændringer og energisikkerhed. En af de tre institutioner, der i praksis vil spille en aktiv rolle på det udenrigspolitiske område – formanden for Rådet, formanden for Kommissionen og den højtstående repræsentant – skal tildeles geopolitiske strategiske beføjelser og ikke kun løse problemer, der opstår på kort sigt, hvilket vil resultere i en udenrigspolitik baseret på laveste fællesnævner. Efter min opfattelse bør disse strategiske beføjelser helt oplagt tildeles den højtstående repræsentant, der skal trække på kompetencerne og ekspertisen i Tjenesten for EU's Optræden Udadtil.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Hr. formand! Oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og en vellykket igangsættelse vil være en stor politisk succes for EU i bestræbelserne på at gennemføre målet om en egentlig fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det vil give Europa reel mulighed for at tale med én stemme. Det vil gøre det muligt at besvare Henry Kissingers famøse anekdotiske spørgsmål: "Hvem skal jeg ringe til, hvis jeg vil have fat i EU?", da EU's telefonnummer vil være telefonnummeret på Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. I øjeblikket er vi nødt til at kende 27 telefonnumre, et for hver medlemsstat, for at få afklaret EU's holdning.

Det siger sig selv, at hvis denne tjeneste skal sættes i gang, skal den potentielle højtstående repræsentant forelægge sit forslag til oprettelse af tjenesten. Jeg håber også, at denne person vil tage hensyn til Brok-betænkningen, og at alle medlemsstaterne, navnlig de nye medlemsstater, vil blive ligeligt og rimeligt repræsenteret.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Hr. formand! Det er virkelig interessant at høre, hvordan nogle medlemmer er meget irriteret over, at der sættes spørgsmålstegn ved denne famøse idé om én stemme og hele status quo. Jeg opfordrer borgerne i Europa, der indvalgte os, til at lytte til denne debat, som der er adgang til via internettet, og give udtryk for deres holdninger til alle de ting, vi taler om.

Jeg ønsker imidlertid at rejse et andet spørgsmål, som jeg kom i tanke om under drøftelsen, nemlig kommissær Ferrero-Waldners besøg hos den israelske regering under de frygtelige blodsudgydelser, der fandt sted under krigen i Gaza. Jeg vil aldrig nogensinde glemme, hvordan De krammede og kyssede medlemmer af den israelske regering på dette forfærdelige tidspunkt.

Hvordan kan jeg være sikker på, at ingen vil kramme og kysse krigsforbrydere på mine vegne, hvis denne beslutning vedtages?

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne lykønske Elmar Brok med udarbejdelsen af denne betænkning. Som den tidligere taler også påpegede, er det tre årtier siden, at den amerikanske udenrigsminister Henry Kissinger stillede spørgsmålet: "Hvem skal jeg ringe til, hvis jeg vil have fat i EU?" Oprettelsen af posten som højtstående repræsentant og af en udenrigstjeneste vil give EU mulighed for at besvare dette spørgsmål.

Med oprettelsen af disse funktioner vil det europæiske diplomati efter min opfattelse kunne spille en mere aktiv og afgørende rolle i forsvaret af EU's grundlæggende interesser, der også omfatter energisikkerhed.

Jeg glæder mig over, at den højtstående repræsentant og lederne af de diplomatiske missioner skal indgå i løbende dialog med Europa-Parlamentet.

Med hensyn til udlån af personale til udenrigstjenesten skal de pågældende medarbejdere have gode kundskaber og færdigheder, men jeg mener desuden, at der også altid skal tages hensyn til nødvendigheden af at sikre en passende forholdsmæssig repræsentation af medlemsstaterne.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil også gerne udtrykke min oprigtige tak for denne fremragende, faktuelle betænkning. Med oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil vil EU få mulighed for at spille en aktiv rolle på den internationale scene som skaber af international politik. Dette er meget vigtigt. Vi er naturligvis alle enige om, at spørgsmålet om tjenesternes kvalitet primært henhører under Kommissionens og medlemsstaternes ansvarsområde, og at der på dette område ofte er behov for samarbejde mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

Jeg vil imidlertid gerne spørge kommissæren, om hun på baggrund af sit samarbejde med Europa-Parlamentet mener, at der er en praktisk mulighed for at bruge vores arbejde i et aktivt samarbejde, f.eks. i interparlamentariske delegationer. Jeg mener, at den højtstående repræsentant og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil kan samarbejde aktivt med Parlamentet i mange fora, herunder i delegationer. Træffes der passende forberedelser i så henseende?

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil først og fremmest også gerne takke ordføreren for en fremragende betænkning. Jeg vil gerne understrege, at hvis Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal fungere, skal vi også tage reelt hensyn til de små medlemsstater og de enkelte landes særlige karakteristika på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område. Vi kan kun sikre en bæredygtig EU-udenrigstjeneste, hvis vi gør dette, og hvis vi tager denne debat.

Det er vigtigt, at der i betænkningen også blev henvist til betydningen af gennemsigtighed og demokrati. Vi bør efter min opfattelse desuden specifikt understrege betydningen af bløde sikkerhedstrusler i forbindelse med EU-udenrigstjenesten. EU blev dannet på baggrund af et ønske om fred og stabilitet, og vi kan fremme fred og stabilitet globalt, navnlig gennem humanitær bistand, udviklingssamarbejde, krisestyring og international handel.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Det er interessant, at nogle af de medlemmer, der taler så varmt for demokrati, ikke kan acceptere, at Lissabontraktaten er blevet demokratisk vedtaget af 26 parlamenter og via en folkeafstemning.

(Bifald)

Der mangler ganske rigtigt én mands underskrift, men jeg er helt sikker på, at traktaten vil træde i kraft meget snart, og at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil vil blive oprettet. Det er et hensigtsmæssigt tiltag. Tjenesten støttes i medlemsstaterne, i nationale parlamenter og – hvilket f.eks. fremgår af Eurostat-undersøgelser – af borgere i hele EU. Det skyldes, at de – som os, som jeg, som de fleste her i dag – mener, at det er vigtigt, at EU er i stand til at træffe mere sammenhængende og stærkere foranstaltninger, hvis vi ønsker at fremme vores værdier og arbejde for fred og demokrati i hele verden.

Vi bør naturligvis undgå bureaukrati og overlapning, men som påpeget af kommissær Ferrero-Waldner er vi ved at opbygge et nyt organ. Det er sui generis, så vi er nødt til at finde ud af, hvordan vi udvikler det. Coreper drøfter den generelle ramme og EU-udenrigstjenestens opgaver med Rådet, Kommissionen og en række medlemmer af Europa-Parlamentet, herunder hr. Brok, og jeg har også selv haft flere drøftelser med Jerzy Buzek i et forsøg på at holde Parlamentet underrettet. Det skal nu drøftes politisk, og det vil herefter være den højtstående repræsentants opgave at fastlægge detaljerne. Det vil ske i tæt samarbejde og dialog med Europa-Parlamentet. Det er jeg helt overbevist om.

Selvfølgelig er der stadig problemer, der skal løses. Det vigtige er, at den højtstående repræsentant har instrumenterne til at udføre sine opgaver på den mest effektive måde. Dette indebærer, at denne skal være ansvarlig for EU-udenrigstjenestens administrationsbudget, men også for ansættelsesmyndigheden. Det er klart, at enhver juridisk løsning, vi vælger – og dette spørgsmål skal fortsat drøftes – skal være i overensstemmelse med alle eksisterende budgetregler og således sikre en passende ansvarlighed.

Rådet er muligvis ikke enig i alle detaljerne i Brok-betænkningen, men jeg mener, at den er et meget værdifuldt bidrag til denne diskussion. Jeg håber, at den vil få bred støtte i Parlamentet. Jeg vil gerne takke hr. Brok for den indsats, han har gjort, og for forhandlingerne her i Parlamentet.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage, at vi ikke skal træffe beslutning om, hvorvidt Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal oprettes eller ej, idet det allerede er fastlagt i Lissabontraktaten. Som min kollega netop sagde, vil Lissabontraktaten træde i kraft meget snart, og det er jeg også sikker på.

Jeg vil nu kommentere et par aspekter, der er blevet fremdraget under debatten, og det er efter min mening nyttigt at kommentere disse. For det første lægger Kommissionen stor vægt på at gøre EU-udenrigstjenesten til en succes. Den skal være et fælles projekt, hvor alle EU-institutionerne og medlemsstaterne bidrager fuldt ud helt fra starten. På baggrund af min egen erfaring som kommissær for eksterne forbindelser tror jeg, at mange ting vil blive gjort på en anden måde fremover. Den højtstående repræsentant/næstformanden skal have en vis ledelses- og budgetmæssig autonomi.

Det står samtidig klart, at EU-udenrigstjenesten skal have meget tætte forbindelser til en lang række tjenestegrene i Kommissionen, og det er derfor vigtigt, at vi samarbejder. Jeg støtter Parlamentets mål om at sikre gennemsigtige og ansvarlige budgetordninger for EU-udenrigstjenesten. Det står også klart, og vi skal således efter min opfattelse arbejde hen imod den rigtige løsning på dette område.

For det andet opfyldes den politiske ansvarlighed over for Europa-Parlamentet i henhold til traktaten primært gennem formanden for Kommissionen og den højtstående repræsentant/næstformanden og de øvrige medlemmer af Kommissionen. Vi glæder os over det klare signal i Brok-betænkningen om, at den højtstående repræsentant/næstformanden bør være ansættelsesmyndighed for EU-udenrigstjenesten og det overordnede delegationspersonale.

I det nye system vil delegationschefer og andet ledende personale i EU-udenrigstjenesten blive ansat som EU-tjenestemænd under vedtægten for tjenestemænd i EU på grundlag af fastlagte ansættelsesprocedurer, og der vil blive stillet krav om uafhængighed. Vi sætter spørgsmålstegn ved konsekvenserne af at underlægge én bestemt gruppe EP-høringer på denne måde, også selv om der kun blev tale om høringer i forbindelse med en mere politisk post. Det er efter min mening helt sikkert ikke i overensstemmelse med praksis i medlemsstaterne.

Vi har imidlertid også her forståelse for, at Parlamentet har en interesse i at få en grundig formel eller uformel drøftelse med centrale ledende tjenestemænd i EU-udenrigstjenesten og delegationerne. Jeg mener, at dette kan ske efter deres udnævnelse, hvor de bør aflægge besøg i Parlamentet og drøfte forskellige spørgsmål.

Jeg har med stor interesse og glæde noteret mig, at spørgsmålet om menneskerettigheder og kvinders rettigheder er blevet nævnt. Jeg kan kun sige, at alle EU-institutionerne lægger stor vægt på integrering af ligestillingsaspektet. Det vil også være tilfældet for EU-udenrigstjenesten, men udnævnelserne skal også ske på grundlag af fortjenstfuldhed, så fortjenstfuldhed og integrering af ligestillingsaspektet skal følges ad.

Jeg vil kort kommentere udtalelsen om den israelske regering og mit besøg i Mellemøsten. Efter konflikten i Gaza var det meget vigtigt at sikre en våbenhvile. Jeg forsøgte at bidrage til den første våbenhvile, og jeg tror, at det navnlig var mit bidrag, der gjorde det muligt at åbne humanitære korridorer og fastsætte en tidsplan for levering af humanitære forsyninger på dette meget vanskelige og afgørende tidspunkt.

Endelig er der som tidligere nævnt allerede adgang til delegationerne. Kommissærerne og rådsmedlemmerne har allerede adgang til de pågældende europæiske parlamentariske delegationer, men det afhænger også af tidsplanen. Sådan bør det også være fremover.

Elmar Brok, ordfører. – (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, fru kommissær, mine damer og herrer! De angreb, der er blevet rettet mod en fælles europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik, hører fortiden til. Ifølge meningsmålinger ønsker 70 % af Europas borgere en stærkere fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, fordi de ved, at dette er den eneste måde, hvorpå vi kan bevare freden i Europa og varetage europæiske interesser i hele verden. Deres udtalelser hører fortiden til. Det er den slags udtalelser, som har bragt Europa i krig, og vi ønsker at sætte en stopper herfor.

Vi vil også gerne understrege, at vi ønsker, at denne udenrigspolitik styrker Europas handlekraft. Jeg vil også gerne udtrykkeligt understrege, at udenrigspolitik ikke er parlamenternes opgave. Den operationelle udenrigspolitik skal henhøre under den udøvende magts ansvarsområde. Sådan forholder det sig i alle nationale stater. Det betyder imidlertid, at parlamentet – og i dette tilfælde Europa-Parlamentet – skal have

fuld ret til at udøve kontrol. Det skal gøres klart, hvorledes denne kontrolret udøves i forhold til budgettet, på hvilke områder der er ret til information, og på hvilke områder der er reel ansvarlighed.

Jeg vil gerne opfordre Rådet og Kommissionen til at medtage mindre information i deres dokumenter om organisationsdiagrammer og om de medlemmer af de nationale delegationer, der vil blive udnævnt til specifikke stillinger. De skal i stedet beskrive Parlamentets rettigheder i disse Coreper-dokumenter og ikke blot anføre, at Parlamentets rettigheder skal opretholdes. Der bør efter min mening træffes foranstaltninger på dette område. Jeg mener desuden, at den højtstående repræsentant/næstformanden, der endnu ikke er blevet udnævnt, skal inddrages i udarbejdelsen af forslagene, og at denne ikke blot skal præsenteres for et *fait accompli*. Det skal også tages i betragtning. Det ville skabe stor tillid, hvis De fremover ville henvise til den højtstående repræsentant som den højtstående repræsentant/næstformanden i Kommissionen. Så ville vi alle tale om det samme, og det ville gøre det nemmere at fastslå, at vi virkelig taler om det samme.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 22. oktober 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Gabriele Albertini (PPE), *skriftlig*. – (IT) Den tekst, som vi skal stemme om i morgen, er et fremragende grundlag for de kommende forhandlinger.

Jeg vil gerne takke hr. Brok og fru Neyts-Uyttebroeck for den fremragende betænkning, de har udarbejdet, selv om der kun var kort tid til rådighed. På grundlag af denne betænkning vil det udvalg, som jeg er formand for, kunne føre en konstruktiv, men fast dialog med den kommende højtstående repræsentant og forsvare den nye EU-udenrigstjenestes fællesskabskarakter. Det budskab, som vi ønsker at sende til Kommissionen og Rådet, er dybest set, at vi ønsker en tjeneste med vidtgående beføjelser, der opfylder vores ambitioner om at gøre EU til en global politisk aktør, og vi ønsker, at dette sker på et enigt grundlag, dvs. med inddragelse af og støtte fra alle tre institutioner – Parlamentet, Kommissionen og Rådet.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at være modig i forhandlingerne og til at forsvare fællesskabsmodellen, og jeg opfordrer endnu engang Rådet til at inddrage Parlamentet, herunder især det udvalg, som jeg er formand for, i forhandlingerne fra starten, med henblik på at afslutte denne afgørende fase i fastlæggelsen af en egentlig europæisk udenrigspolitik.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig*. – (RO) Oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er en absolut forudsætning, hvis vi skal øge effektiviteten i EU's optræden udadtil. Målsætningen er at fremme en langt mere sammenhængende udenrigspolitik og øge EU's synlighed globalt. Opfyldelsen af denne målsætning afhænger imidlertid af, hvorledes vi tilrettelægger denne tjeneste.

Betænkningen indeholder en række meget vigtige forslag. Vi har brug for en organisation, der er så strømlinet som muligt, og hvor der ikke sker overlapninger. Derfor støtter jeg sammenlægningen af Kommissionens delegationer i tredjelande, Rådets forbindelseskontorer og de særlige EU-repræsentanternes kontorer samt oprettelsen af "EU-ambassader". Ud fra et effektivitetssynspunkt mener jeg også, at det er et interessant forslag, at disse delegationer skal overtage visse konsulatopgaver som f.eks. udstedelse af Schengenvisa.

Jeg ønsker at understrege behovet for fælles uddannelse af personale, således at vi virkelig kan få en professionel tjeneste, der opfylder EU's behov. Oprettelsen af et europæisk diplomatisk institut forekommer mig at være en ideel løsning, hvis vi skal tilbyde diplomatisk personale undervisning på grundlag af fælles standarder med henblik på at sikre sammenhængen i EU-udenrigstjenestens optræden. Fremover kan en europæisk diplomatkarriere blive helt ligeså attraktiv som en diplomatisk karriere i de enkelte medlemsstaters repræsentationer.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Dette er endnu et af disse beklagelige dokumenter fra Europa-Parlamentet, der i negativ forstand søger at påvirke hele den måde, som EU fungerer på, ved at udnytte den status som juridisk person, som Unionen tillægges i Lissabontraktaten, selv om denne endnu ikke er trådt i kraft, da vi stadig afventer Den Tjekkiske Republiks ratificering af traktaten.

Denne betænkning er symptomatisk for EU's militaristiske karakter. Formålet med betænkningen er at sikre, at udenrigspolitikken kommer til at tjene de europæiske stormagters interesser i militær ekspansion ved at

udnytte de bestemmelser, de indførte i traktaten for at styrke deres beslutningsbeføjelser, selv om en række medlemsstater har en anden opfattelse.

Et eksempel herpå er følgende udtalelse i betænkningen: "enhederne for militær og civil krisestyring skal placeres under den højststående repræsentants myndighed, mens kommando- og organisationsstrukturene for militært personale kan blive nødt til at være anderledes end for civilt personale; det er af afgørende betydning, at aktørerne inden for tjenesten er fælles om deres efterretningsanalyser for at kunne yde bistand ved udøvelsen af den højststående repræsentants mandat til at føre en sammenhængende, konsekvent og effektiv EU-udenrigspolitik".

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Sidste forår vedtog Europa-Parlamentet Jean-Luc Dehaenes betænkning om Lissabontraktatens indvirkning på udviklingen af den institutionelle balance i Den Europæiske Union. I betænkningen opfordrede Parlamentet til, at der ved fremtidige udnævnelser til EU-topposter tages hensyn til ligestillingsaspektet. Her blot et par måneder efter indtager Europa-Parlamentet en endnu mere konsekvent holdning til fordel for gennemførelsen af ligestilling. Parlamentets holdning til ligestilling er derfor klar. Kommissionens næstformand Margot Wallström har været proaktiv på ligestillingsområdet. José Manuel Barroso, Kommissionens genvalgte formand, har også lovet at være positivt indstillet over for ligestillingsaspektet, når han sammensætter den nye Kommission. Medlemsstaterne spiller imidlertid en afgørende rolle på dette område. Jeg er overbevist om, at vi vil finde egnede kommissærkandidater, både mænd og kvinder, i EU-medlemsstaterne.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Med Lissabontraktaten blev vi stillet en lang række forskellige ændringer i udsigt. EU ville blive mere lydhør og mere demokratisk, Europa-Parlamentet ville få større fælles beslutningsbeføjelser, og borgerne ville få deres EU-folkeafstemning. Der lægges imidlertid pres på medlemsstaterne med truslen om at indskrænke antallet af kommissærer. Det er nu på tide, at EU viser sin gode vilje og langt om længe spørger borgerne om deres holdning til Tyrkiets tiltrædelse. Der afholdes imidlertid tilsyneladende kun folkeafstemninger med det formål at ignorere dem. Det er også vanskeligt at se, hvordan EU skal blive mere lydhør, hvis de ansvarsområder, der er knyttet til de nyoprettede stillinger, udelukkende er beskrevet i traktaten. Der vil uundgåeligt være konflikter på dette område ligesom med den nye Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, idet der endnu ikke er sket en afklaring af tjenestens adgang til information. Vores ekstraordinære budget forøges til stadighed og omfatter et stadig mere finmasket net af EU-agenturer, hvilket uundgåeligt indebærer dobbeltarbejde og overlappende kompetence. Det er derfor vigtigt at fastholde balancen, på den ene side for at sikre, at det nye system ikke fører til overlapninger, men gør det muligt at udnytte synergier, og på den anden side for at sikre, at det ikke er muligt at omgå den parlamentariske kontrol, at medlemsstaterne ikke kan blokeres, og at den nationale kompetence forbliver uændret. Det nye organ skal derudover have den nødvendige kompetence til at gennemføre sine opgaver og samarbejde effektivt med EU's strategiske partnere.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er et enestående projekt, der i høj grad bør støttes. Tjenesten skal bistå EU's højststående repræsentant, men vi må samtidig ikke glemme at sikre, at tjenesten har et passende kvalifikationsniveau og en institutionel og national repræsentativ karakter. Ved ansættelsen af personale til tjenesten bør der lægges særlig vægt på at overholde principperne om gennemsigtighed og lighed. Det er også værd at bemærke, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil vil udvide muligheden for at modtage diplomatisk bistand, idet alle EU-borgere vil kunne anmode herom. Det er en de facto-udvidelse af den nuværende mulighed for at anmode om bistand ved en anden medlemsstats udenrigstjeneste, hvis oprindelsesmedlemsstaten ikke har en diplomatisk eller konsulær repræsentation i det pågældende land. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bør også tilføre merværdi på grund af synergien mellem tjenestens tre grundlæggende komponenter – tjenester, der har deres udspring i den nuværende Kommission, Rådet og medlemsstaterne. EU-udenrigstjenesten bør efter min opfattelse ansætte kandidater fra alle tre kilder. Dette vil sikre tjenestens professionalisme, effektivitet og unikke karakter. Kommissionens nuværende repræsentationer vil blive omdannet til et stort antal EU-repræsentationer, der også vil øge effektiviteten. Med hensyn til hr. Grzybs indlæg er jeg enig med ham i, at oprettelsen af et europæisk diplomatisk institut kunne undgås ved at gøre brug af nationale og regionale centre, der allerede er anerkendt i hele Europa for den professionelle undervisning, de tilbyder kommende diplomater.

9. Forberedelse af mødet i Det Transatlantiske Økonomiske Råd og topmødet EU/USA (2. og 3. november 2009) – Det transatlantiske politimæssige og retlige samarbejde (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om redegørelser fra Rådet og Kommissionen om:

1. Forberedelse af mødet i Det Transatlantiske Økonomiske Råd og topmødet EU/USA (2. og 3. november 2009)

2. Det transatlantiske politimæssige og retlige samarbejde

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Som bekendt er vores forbindelser med USA og det transatlantiske samarbejde mellem USA og EU meget vigtigt. Det er en hjørnesten i EU's udenrigspolitik, der bygger på værdier som frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og folkeretten, der forener os. Den nye amerikanske regering har vist stor interesse for at uddybe og udvide forbindelserne med os i Europa. Det første møde i Det Transatlantiske Økonomiske Råd med præsident Obamas regering afholdes den 26.-27. oktober. Kort efter, den 3. november, afholdes der et topmøde mellem EU og USA. Det er to vigtige muligheder for at styrke vores forbindelser. Forhandlingen i dag er således meget vigtig.

Jeg vil gerne fremhæve en række områder, hvor vi samarbejder, og hvor det forhåbentlig vil lykkes at skabe resultater og skabe tættere forbindelser under topmødet.

Med hensyn til klimaspørgsmålet glæder vi os over de højere ambitioner i USA. Vi skal samarbejde med den amerikanske regering om at sikre en omfattende, globalt bindende aftale i København. Vi opfordrer USA til at fastsætte mål, der er sammenlignelige med de mål, som EU har fastsat. USA og EU skal være parat til i fællesskab at støtte klimaforanstaltninger som f.eks. emissionsreduktion, tilpasning, finansiering og anden støtte til udviklingslandene.

Den finansielle og økonomiske krise er naturligvis et andet vigtigt spørgsmål. Der er brug for et tæt samarbejde for at følge op på de aftaler, som vi indgik på G20-topmødet, og for at genskabe tilliden på de finansielle markeder. Vi vil i fællesskab arbejde hen imod at afslutte Doharunden med et positivt resultat i 2010, idet dette er meget vigtigt i bestræbelserne på at fremme opsvinget og bekæmpe protektionisme.

Vi vil naturligvis også drøfte en række regionale spørgsmål, f.eks. Afghanistan, Pakistan, Iran, Mellemøsten, Rusland og det vestlige Balkan. Vi har et løbende og stadig tættere samarbejde om krisestyring, der f.eks. kom til udtryk i den amerikanske deltagelse i en civil FSFP-opgave, EULEX-missionen i Kosovo.

Vi samarbejder også om energispørgsmål, og dette samarbejde bør nu styrkes, og vi håber, at det vil lykkes at oprette et særligt EU-USA-energiråd på ministerplan.

Der er interesse fra begge sider i at uddybe samarbejdet om indre og retlige anliggender. Jeg vil vende tilbage til dette spørgsmål om lidt, da jeg kan forstå, at forhandlingerne finder sted under ét.

Med hensyn til ikkespredning og nedrustning har samarbejdet mellem EU og den amerikanske regering fået ny fremdrift, og Barack Obama prioriterer dette spørgsmål højt. Vi håber, at dette kan blive afspejlet i en ny fælles erklæring om ikkespredning og nedrustning i forbindelse med topmødet i november.

Begge sider af Atlanten er interesseret i at styrke vores samarbejde på udviklingsområdet. EU og USA tegner sig naturligvis for langt den største del af den globale udviklingsbistand. Det kommende topmøde er derfor en fremragende lejlighed til at drøfte dette og andre relevante spørgsmål på højeste niveau. Det svenske formandskab glæder sig meget over at få mulighed for at repræsentere EU.

Jeg vil gerne sige et par ord om det økonomiske partnerskab og Det Transatlantiske Økonomiske Råd, TEC. Det vil sikre os en mekanisme på højeste niveau til at fremskynde de nuværende forhandlinger og etablere lovgivningssamarbejde på nye områder. Vi skal udarbejde et arbejdsprogram for TEC, der kan vedtages næste år. Det vil sikre os et forum for samarbejde, hvor vi kan tage fat på spørgsmål vedrørende globaliseringen og den hurtige tekniske udvikling. Det har indtil videre været et vigtigt forum, men det kan selvfølgelig blive bedre, ikke mindst når vi taler om de bredere strategiske spørgsmål vedrørende den transatlantiske økonomi og fælles økonomiske udfordringer. Det Transatlantiske Økonomiske Råd er endnu vigtigere i dag i lyset af finanskrisen.

Jeg vil nu gerne sige et par ord om det retlige og politimæssige samarbejde. Vi har nu gennem et stykke tid samarbejdet med USA på dette område, hvilket har resulteret i en række aftaler om udlevering og gensidig retshjælp, som træder i kraft om et par måneder. Vi diskuterer ofte dette samarbejde med Europa-Parlamentet, som er en aktiv og engageret partner på dette område – ofte også en kritisk partner, hvilket er godt. I denne forbindelse behøver jeg f.eks. blot at minde om debatten om passagerlisteoplysninger. Når Lissabontraktaten træder i kraft, vil Europa-Parlamentet få større indflydelse på og i højere grad blive inddraget i disse spørgsmål.

Vi arbejder i øjeblikket på den såkaldte Washingtonerklæring, hvori der vil blive redegjort for situationen på det retlige og indenrigspolitiske område og samarbejdet på dette område mellem EU og USA. Denne erklæring skal være meningsfuld, og den skal følges op af konkrete foranstaltninger. Vi har ikke brug for fine ord, men snarere for et konkret og aktivt samarbejde.

Vi skal naturligvis bekræfte vores fælles værdier, dvs. demokrati og retsstaten samt respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Vi er naturligvis interesseret i at samarbejde på alle områder, der udgør en trussel mod disse fælles værdier.

Vi opfordrer til samråd mellem de to parter i en tidlig fase, når der indtræffer politiske begivenheder, der kan påvirke den anden part. Vi understreger vores fælles mål om at være aktive i internationale fora for at sikre, at multilaterale forpligtelser overholdes fuldt ud.

Vi samarbejder om at gøre rejsedokumenter mere sikre og om indførelsen af biometriske pas som en international standard. Aftalen om passagerlisteoplysninger er et vigtigt eksempel. Vi vil i fællesskab sikre, at aftalen fungerer, men samtidig skal den enkeltes privatliv beskyttes, og systemerne i de forskellige lande skal respekteres.

Listen over samarbejdsområder er lang. Lad mig blot nævne nogle eksempler: menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn, narkotikahandel, økonomisk kriminalitet, it-kriminalitet, korruption, konfiskation af støtte til og fortjenester ved kriminalitet og bekæmpelse af terrorisme. Alt dette kræver en fælles og til en vis grad samordnet indsats.

Vi har arbejdet på at forbedre det retlige samarbejde om afsløring, efterforskning og retsforfølgning af grænseoverskridende kriminelle og terrorister. Vi ser frem til, at aftalen mellem EU og USA om udlevering og gensidig retshjælp træder i kraft i begyndelsen af næste år.

Aftalen er nu blevet gennemført i alle 27 EU-medlemsstater, og der er blevet nedsat en fælles arbejdsgruppe mellem EU og USA, der skal sikre, at aftalen implementeres. Der planlægges en række seminarer for at bringe aktørerne tættere sammen og hjælpe dem med at overvåge gennemførelsen.

Endelig vil jeg gerne fremdrage tre andre aspekter. Det første vedrører beskyttelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Dette er et meget vigtigt aspekt. Kampen mod grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme nødvendiggør ofte udveksling af personoplysninger, der til en vis grad tvinger os til at gøre visse indrømmelser med hensyn til de grundlæggende friheder og rettigheder. Dette skal opvejes af en grundlæggende og konsekvent beskyttelse af personoplysninger. Samarbejdet og dialogen på dette område fortsætter og bør styrkes.

Det andet aspekt vedrører kritisk infrastruktur. Vi skal samarbejde om håndtering af eventuelle skader på kritisk infrastruktur i tilfælde af en naturkatastrofe eller et terrorangreb eller angreb på vores informationssystemer. Det kunne få katastrofale følger. Der er enorme muligheder for samarbejde på dette område.

For det tredje har EU og USA forpligtet sig til at arbejde på grundlag af principperne om frihed, demokrati og retfærdighed. Vi lægger stor vægt på at fremme disse principper i hele verden. Det gør vi altid, når vi arbejder sammen, og når vi arbejder i internationale fora som FN.

Samarbejdet mellem forbindelsesofficerer og delegationer har båret frugt, f.eks. i det vestlige Balkan og i Afghanistan og Pakistan. Dette samarbejde skal forbedres. De forskellige foranstaltninger inden for rammerne af dette samarbejde kan supplere hinanden. Vi er også nødt til at forbedre koordineringen af vores tekniske bistand. Vi vil fortsætte vores donorsamarbejde, bistandssamarbejdet og det operationelle samarbejde i Latinamerika og Vestafrica med henblik på at bidrage til kampen mod narkotikahandel og imødegå andre udfordringer.

Jeg glæder mig meget over, at den amerikanske regering udviser stærk interesse for at samarbejde med os. Det er i vores interesse at tage imod dette tilbud om at samarbejde om at værne om vores værdier og interesser i en konstruktiv dialog, et samarbejde, som forhåbentlig vil føre til konkrete resultater i fremtiden.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil i mit indlæg kommentere det kommende topmøde mellem EU og USA, der vil være en vigtig milepæl i vores transatlantiske partnerskab, samt fremdrage visse EU-USA-aspekter, navnlig vedrørende de forestående forhandlinger om klimaændringer og en række kritiske retlige og sikkerhedsmæssige anliggender.

Det amerikanske regeringsskift i januar har haft en betydelig indvirkning på forbindelserne mellem EU og USA, og vores partnerskab er kommet godt fra start. Vi har efter min mening styrket vores forbindelser, og jeg er overbevist om, at Lissabontraktaten også vil bidrage til en yderligere styrkelse af disse meget vigtige forbindelser ved at give EU en endnu stærkere udenrigspolitisk identitet. Det er også det, vores venner i Washington forventer.

Men vi skal også gøre os klart, at vores ønske om et ægte ligeværdigt partnerskab med USA også betyder, at europæerne skal være villige til og i stand til at levere. Topmødet i Washington er således meget vigtigt på grund af denne dobbelte dynamik, en intern og ekstern dynamik.

Det første formelle topmøde med præsident Obama fandt sted efter vores uformelle møde i Prag i foråret. Nu er forberedelserne til topmødet i Washington i fuld gang. Vi arbejder sammen med vores amerikanske partner om at levere konkrete resultater på prioriterede områder. Den globale økonomi og klimaændringer vil sandsynligvis være de to store fokusområder under topmødet ud over en række store udenrigspolitiske udfordringer.

På det økonomiske område vil der i Washington være fokus på den fælles indsats for at bekæmpe den økonomiske og finansielle krise og sikre et bæredygtigt globalt økonomisk opsving med det formål at sikre arbejdspladser og skabe vækst. Vi vil gøre fremskridt med hensyn til styringen af den globale økonomi, navnlig hvad angår finansiell regulering og en rettidig opfølgning på G20-topmødet i Pittsburgh. Kommissionen vil også understrege vores fælles interesse i at imødegå protektionistiske tendenser, og vi vil opfordre USA til at gøre en fornyet indsats for at sikre en vellykket afslutning på Doharunden.

På klimaområdet vil EU opfordre USA til at møde op på konferencen i København med ambitiøse mål om at nå frem til en solid global aftale, og vi vil også i samarbejde med USA gøre fremskridt med etableringen af en lofts- og handelsordning på tværs af Atlanten.

På det udenrigspolitiske område vil vi naturligvis også drøfte håndteringen af presserende udenrigspolitiske udfordringer med USA. I denne forbindelse vil vi fokusere på, hvordan vi kan indgå i et tættere samarbejde om fredsprocessen i Mellemøsten, på problemerne i forbindelse med Irans nukleare ambitioner, og på, hvordan vi kan sikre fornyelsen af Afghanistanaftalen, som er grundlaget for vores fælles indsats i landet. Jeg vil afholde et særskilt udenrigspolitisk møde med udenrigsminister Clinton og udenrigsminister Bildt for at drøfte disse spørgsmål nærmere.

Desuden forventer jeg, at der på topmødet også vil blive vedtaget en erklæring om ikke-spredning og nedrustning, der styrker samarbejdet mellem EU og USA på mange af de områder, som præsident Obama har peget på i sine taler i Prag og New York. Dette initiativ, som er af strategisk betydning i sig selv, er udtryk for det fornyede amerikanske engagement i en effektiv multilateralisme, som EU helt klart vil støtte og styrke.

Sidst, men ikke mindst, vil et andet vigtigt resultat af topmødet være oprettelsen af et nyt EU-USA-energiråd, der afholder sit første møde den 4. november. På EU-siden vil energirådet blive ledet af mig, mine kolleger, kommissær Piebalgs og kommissær Potočnik, og på amerikansk side af udenrigsminister Clinton og udenrigsminister Chu. Energirådet vil beskæftige sig med global energisikkerhed, energimarkeder og produktregulering samt nye teknologier og forskning. Det vil kort sagt tilføre merværdi på et indlysende vigtigt politisk område.

Nu er der også et nyt Transatlantisk Økonomisk Råd (TEC). Det vil supplere energirådet, som vi også vil give ny fremdrift. TEC mødes i Washington næste tirsdag – altså før energirådet – og resultaterne af mødet skal naturligvis også indgå i drøftelserne på topmødet.

"Upstream"-samarbejde er et lovende transatlantisk samarbejdsområde. Vi vil diskutere politiske strategier i en tidlig fase, således at vi undgår divergerende regulering på et senere tidspunkt. Det siger sig selv, at vi mere end nogensinde har brug for et sådant samarbejde. Behovet for en sammenhængende indsats over for

finanskrisen er det bedste eksempel herpå. Vi vil også undersøge, om vi kan styrke samarbejdet omkring sundhedsoplysninger om nanomaterialer.

På baggrund af et amerikansk initiativ agter vi ligeledes at indlede et tættere samarbejde omkring innovation. Begge parter anerkender, at det er meget vigtigt at styrke vores industriers og vores arbejdsstyrkes innovative potentiale, hvis vi skal skabe arbejdspladser og vækst og således imødegå krisen. Kommissionen vil naturligvis også endnu engang gøre opmærksom på den europæiske bekymring over en række alvorlige problemer såsom sikring af handelen, potentielle konkurrenceforvridninger på grund af statsstøtte og den amerikanske indkøbspolitik.

Endelig har Kommissionen også helt fra starten haft stor opbakning fra Europa-Parlamentet omkring TEC-processen, og det er vi glade for. De kan således være sikker på, at vi i høj grad vil støtte initiativerne fremsat af Europa-Parlamentets delegation for forbindelserne med USA om at styrke den parlamentariske inddragelse i TEC-anliggender på begge sider af Atlanten.

Vi ønsker at styrke TEC's rolle som et bilateralt forum, der behandler både aktuelle og strategiske spørgsmål vedrørende den transatlantiske handel og investeringer. TEC vil navnlig også støtte sig på den transatlantiske dialog mellem de lovgivende forsamlinger og civilsamfundsaktører, og vi har således helt klart brug for lovgivernes ekspertise og politiske vilje, hvis vi skal udnytte det transatlantiske markedes fulde potentiale.

Min kollega har allerede påpeget, at der vil blive lagt stor vægt på retlige og sikkerhedsmæssige anliggender. Der afholdes et trojkamøde om retlige og sikkerhedsmæssige anliggender den 27. og 28. oktober i Washington inden for rammerne af vores samarbejde om frihed, sikkerhed og retfærdighed. Næstformand Barrot vil repræsentere Kommissionen. Vi er i den sidste fase af udarbejdelsen af en erklæring om fornyelse af vores transatlantiske partnerskab på disse områder. På mødet i Washington vil der være mulighed for en formel udveksling af instrumenterne til ratifikation af aftalerne om udlevering og gensidig retshjælp, således at de kan træde i kraft i begyndelsen af 2010. Disse aftaler vil styrke vores indsats til bekæmpelse af kriminalitet i dagens globaliserede verden.

Som det blev sagt, er vi helt sikkert nødt til at gøre yderligere fremskridt på et andet vigtigt område, som borgerne lægger stor vægt på. Vi vil gentage opfordringen om visumfri indrejse til USA for alle EU-borgere, og vi vil udtrykke vores bekymring over udsigten til opkrævning af et gebyr for at bruge det elektroniske system for rejsetilladelser, der rent faktisk vil være den nye turistafgift, og vi vil igen minde USA om nødvendigheden af at ophæve restriktionerne for rejsende med hiv/aids i det amerikanske visumfritagelsesprogram, hvilket De var inde på.

Endelig rejser en delegation fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender til Washington omkring tidspunktet for ministermødet, og vi går således ud fra, at de vil få mulighed for at viderebringe de samme budskaber. Næstformand Barrot er også parat til at mødes med delegationen fra Udvalget om Borgernes Rettigheder i Washington.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Elmar Brok, for PPE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær, fru formand for Rådet! Det er lige gået op for mig, at integrering af ligestillingsaspektet er blevet et vigtigt aspekt i Europa-Parlamentet. Vi skal holde os for øje, at Det Transatlantiske Økonomiske Råd (TEC) er et meget vigtigt spørgsmål, og at organet, som blev etableret for et par år siden, har behov for ny drivkraft, fordi vi er i en overgangsperiode med en ny regering i USA og snart en ny Kommission. Jeg håber, at mødet næste tirsdag vil sikre, at arbejdet i TEC videreføres, og at det sker i den rette ånd.

Et transatlantisk marked uden handelshindringer vil skabe en økonomisk vækst på 3,5 % i USA og Europa og 1,5 % på verdensplan. I lyset af den økonomiske krise er dette spørgsmål meget tæt forbundet med arbejdspladser. Vi bør derfor benytte lejligheden fuldt ud og forklare, at vi tager dette initiativ alvorligt, i offentlige erklæringer. Vi bør også sikre, at energisikkerhedspolitikken varetages af det nye energiråd, og at reguleringsspørgsmålene behandles af TEC. Det er vigtigt, at disse to områder ikke sammenblandes, for at undgå overlapning og for at sikre, at vi i sidste ende har en løsning.

Lovgiverne spiller en særlig rolle i denne forbindelse. Det vil ikke være muligt at fjerne hindringer uden Europa-Parlamentets og den amerikanske kongres' inddragelse, idet 80 % af bestemmelserne er lovfæstede. Regeringen kan således ikke løfte denne opgave alene.

Jeg vil gerne komme med en afsluttende bemærkning om topmødet. Klimaændringer, Afghanistan, ikkespredning af atomvåben, masseødelæggelsesvåben og nedrustning er alle vigtige spørgsmål, som indebærer nye muligheder på grund af den nye amerikanske regering. Jeg håber, at det vil lykkes Dem at få alle disse spørgsmål på dagsordenen, og jeg håber, at den nye nobelprisvinder i samarbejde med EU vil skabe vægtige resultater på disse områder til gavn for os alle.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru formand for Rådet, fru kommissær! Det forhold, at præsident Obama og det nye flertal i Kongressen giver os en afgørende mulighed for at intensivere vores samarbejde, især omkring det integrerede transatlantiske marked, er allerede blevet nævnt. Det bør imidlertid ikke være et integreret dereguleret marked, men et integreret marked baseret på princippet om en social markedsøkonomi og omfattet af en fornuftig og passende regulering i fornødent omfang.

Hr. Brok har helt ret i, at der naturligvis skal være et retsgrundlag, uanset om vi taler om reguleringen af de finansielle markeder eller om miljø- og energipolitisk regulering. En fælles tilgang på dette område vil være et væsentligt bidrag til styrkelsen af de globale forbindelser.

Et centralt spørgsmål, som allerede er blevet berørt, og som vi kan drøfte her til formiddag, er klimapolitikken. Mange af os vil være i Washington i de næste par dage, hvor vi vil få lejlighed til at afholde drøftelser med vores kolleger i Kongressen. Selv om klimalovgivningen endnu ikke er blevet vedtaget, kan de amerikanske regeringsrepræsentanter i hvert fald til dels afgive bindende tilsagn, selv om de nærmere detaljer først kan fastlægges, når den amerikanske lovgivningsproces er afsluttet.

Det er vigtigt, at mødet i København bliver en succes. Det er ikke afslutningen på en proces, men det er et vigtigt skridt i bestræbelserne på at opnå en fælles klimapolitik. Vi skal alle sikre, at mødet i København bliver en succes. Det kan kun blive en succes, hvis vi har bindende klimapolitiske mål.

Endelig – og det er også allerede blevet nævnt – er der visse ting, som vi ikke kan acceptere, uanset vores venskab og gensidige hengivenhed, og uanset vores gode forhold, bl.a. de mange protektionistiske foranstaltninger, f.eks. på markedet for forsvarsmateriel, den diskriminerende visumpolitik over for en række medlemsstater, og de visumgebyrer, der opkræves af USA, som allerede er blevet nævnt. Det er vigtigt, at drøftelsen med USA hviler på et ligeværdigt grundlag. Det er vigtigt at etablere et partnerskab, men også at understrege de ting, vi ikke kan acceptere, i dette tilfælde en politik, der forskelsbehandler europæere.

Sarah Ludford, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig på ALDE-Gruppens vegne meget over, at der i denne beslutning opfordres til en styrkelse af det strategiske partnerskab mellem EU og USA, der er en hjørnesten i EU's udenrigspolitik. Der henvises også med rette til målet om et integreret transatlantisk marked i 2015. Vi må ikke lade de mange divergerende holdninger til specifikke spørgsmål overskygge den overvældende interesse i fælles værdier og mål og tiltag til fremme af demokrati og menneskerettigheder, konfliktløsning og beskyttelse mod sikkerhedstrusler.

På det økonomiske område har ALDE-Gruppen understreget behovet for at undgå regelarbitrage i den finansielle sektor og for at behandle spørgsmål såsom institutioner, der er "for store til at krakke". Vi har stillet et ændringsforslag til punkt 39, idet der, så vidt jeg kan se, ganske enkelt ikke var enighed blandt G20-lederne om at indføre en afgift på finansielle transaktioner, en Tobin-skat, og det er således absurd at hilse en sådan aftale velkommen, selv om vi allerede fejlagtigt har gjort dette i G20-resolutionen.

ALDE-Gruppen opfordrer desuden til at lade punkt 38 udgå, idet det tilsyneladende har til formål at afskaffe intellektuel ejendomsret. Som Cecilia Malmström påpegede, vedrører en stor del af de transatlantiske forbindelser retlige og sikkerhedsmæssige anliggender. ALDE-Gruppen støtter fuldt ud et tæt samarbejde på dette område, men de grundlæggende rettigheder, herunder privatlivets fred, skal respekteres, og samarbejdet skal styrkes inden for en demokratisk og gennemsigtig ramme. Det er i denne forbindelse en skam, at medlemmerne af Europa-Parlamentet ikke er blevet taget med på råd i forbindelse med udarbejdelsen af den fælles erklæring, der skal vedtages i næste uge – især da næsten alle disse spørgsmål falder ind under den fælles beslutningsprocedure, når Lissabontraktaten træder i kraft.

Det er gådefuldt, hvorfor Kommissionen og Rådet fremmer en ny aftale om adgang til finansielle SWIFT-data om EU-borgere, når der er mulighed for at fremsætte specifikke anmodninger i henhold til aftalen om gensidig retshjælp. Det vil jeg gerne vide.

Endelig er det en skam, at de nye rammer for samarbejde om retlige anliggender og udlevering ikke desto mindre muliggør den helt uberettigede udlevering af Gary McKinnon, en hacker med Aspergers syndrom, fra Det Forenede Kongerige, i stedet for at retsforfølge ham i Det Forenede Kongerige.

Endelig støtter jeg fuldt ud kommissær Ferrero-Waldners udtalelser om visumfri indrejse for alle EU-borgere, og vi er meget kritiske over for den planlagte indførelse af et administrativt visumgebyr for brug af ESTA.

Pascal Canfin, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Cecilia Malmström sagde i sit indlæg, at der skal sættes handling bag de fine ord. Jeg vil gerne understrege, at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vil følge resultaterne af dette topmøde mellem USA og EU meget nøje, da mødet afholdes på et afgørende tidspunkt i forberedelserne til København og forud for reformen af det internationale finansielle system.

Med hensyn til det sidste punkt er kasinoet nu genåbnet, bankernes overskud er igen ved at nå tidligere tiders niveau – 437 mia. USD i overskud til de amerikanske banker – og efter vores opfattelse er der mindre politisk vilje, end der var for seks måneder siden. Vi har derfor meget store forventninger til dette topmøde, der har til formål at vise, at der stadig er politisk vilje i USA og Europa til at regulere kapitalismen og til at regulere de finansielle institutioner.

Vi foreslår, at der sker fremskridt på to meget vigtige punkter, således at dette sker. Det første punkt er bekæmpelse af skattely, og dette blev ikke nævnt i Deres indlæg. Det amerikanske finansministerium indrømmer, at skattely indebærer et årligt tab af skatteindtægter på 100 mia. USD. Derfor vil vi gerne understrege dette punkt og påpege, at det er vigtigt for USA og Europa at tage fat på dette spørgsmål i fællesskab på topmødet.

Det andet punkt, som netop er blevet nævnt, er afgiften på finansielle transaktioner. Da kommissionsformand Barroso stillede op til genvalg som formand, sagde han udtrykkeligt, at han gik ind for en sådan afgift. For to uger siden stemte et flertal i Europa-Parlamentet for første gang for en afgift på finansielle transaktioner, forudsat at den udgjorde en del af en international ramme. Gruppen De Grønne opfordrer Dem derfor til at sætte dette punkt på dagsordenen for topmødet mellem USA og EU i begyndelsen af november.

Til slut vil jeg gerne sige, at vi har et ansvar for at fjerne en torn i præsident Obamas øje på klimaområdet. Præsident Obama ønsker at handle, men han blokeres af sit flertal. Det bedste, EU kan gøre for ham, er at afgive et tilsagn i slutningen af oktober om at give 30 mia. EUR i støtte til klimatilpasning i det globale Syd og om at reducere EU's egne emissioner med 30 %. Når dette er gjort, kan vi gøre fremskridt i forhandlingerne. Det er vores ansvar. Vi skal gøre det inden topmødet.

Tomasz Piotr Poręba, for ECR-Gruppen. – (PL) Fru formand! EU's udenrigspolitik bør være baseret på en uddybning af forbindelserne mellem USA og EU. USA har trods alt været vores nærmeste allierede i mange år. Vi står i øjeblikket over for en lang række udfordringer, som vi skal imødegå i fællesskab, skulder ved skulder med Washington. På sikkerhedsområdet er vi bekymret over Irans holdning og den forværrede situation i Afghanistan. Lidt tættere på vores grænser er Rusland ved at blive en stadig mere uforudsigelig og autoritær nabo, og Kreml lægger et neoimperialistisk pres på de lande, som ligger lige uden for Ruslands grænser.

Vi skal altid tale med én stemme, når vi står over for krænkelse af menneskerettighederne og trusler mod borgernes grundlæggende frihedsrettigheder, således at vi kan værne om og være tro mod de værdier, som USA og Europa står samlet om. Vi skal stå sammen i forsvaret af vores sikkerhed. Vi må ikke glemme, at Den Nordatlantiske Traktats Organisation er grundlaget for vores transatlantiske forbindelser. Derfor bør området med sikkerhed, frihed og demokrati udvides til at omfatte de europæiske lande, som øger den euro-atlantiske sikkerhed. Det er meget vigtigt, at EU prioriterer en aktiv styrkelse af forbindelserne med USA.

Jean-Luc Mélenchon, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand, fru kommissær, fru formand for Rådet! I lyset af den nuværende økonomiske krise har det nyvalgte Europa-Parlament krav på opdaterede oplysninger, der er så præcise som muligt, om strukturen i planen om et stort transatlantisk marked og om de dereguleringsmål, dette indebærer på det økonomiske og finansielle område, der er i strid med de ønsker, som nogle af vores kolleger har givet udtryk for.

Skal dette store deregulerede marked gennemføres i 2010 eller 2015? Er det blevet bekræftet? Personligt mener jeg, at det vil være meget skadeligt for Europa i lyset af den amerikanske økonomis grundlæggende elendige tilstand og USA's manglende vilje til at bringe økonomien i orden samt en række principielle grunde, der gør, at jeg ikke er enig i, at dette partnerskab er hjørnestenen i EU's politik, hvilket er blevet påpeget fra mange sider i dag.

Disse overvejelser foranlediger mig også til at spørge, hvilke foranstaltninger der vil blive truffet for at forebygge dollarens kollaps og den risiko, som dette udgør for Europa og resten af verden. Hvorfor er Kinas forslag om en fælles global valuta til fremme af stabiliteten i den globale økonomi uden videre blevet forkastet?

Jeg vil gerne advare mod en forældet begejstring for det atlantiske samarbejde, der ender i en meget arkaisk konformitet, på dette tidspunkt i verdenshistorien, hvor vi mere end nogensinde har brug for at vise vores uafhængighed i forhold til de amerikanske ønsker.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru formand! Som strafferets- og menneskerettighedsadvokat vil jeg gerne fremsætte et forslag vedrørende den fælles kamp mod terrorisme. Jeg tror, det er meget vigtigt og nyttigt at sammensætte en fælles arbejdsgruppe bestående af eksperter, akademikere, advokater osv., der skal drage konklusioner af de ofte meget smertelige erfaringer efter den 11. september, hvor menneskerettighederne er blevet suspenderet i terrorbekæmpelsens navn.

Jeg kommer fra et land, hvor regeringen i de seneste tre år har suspenderet menneskerettighederne og helt ubegrundet sendt folk i fængsel. Det sker i vore dage i terrorbekæmpelsens navn. Det er meget sandsynligt, at der i øjeblikket er 16 politiske fanger, der sidder i fængsel anklaget for terrorisme uden nogen form for bevis. Suspenderede menneskerettigheder, personlig frihed, retten til forsvar, fangers rettigheder: Jeg ved, hvad jeg taler om. Vi er nødt til at være meget forsigtige, når vi taler om kampen mod terrorisme, og vi er nødt til at udvise professionalisme og omhyggelighed.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru formand! Forbindelserne med USA er strategisk set EU's vigtigste forbindelser.

USA indtager en central position i verden, og EU er i stigende grad en global aktør. Vi kan og bør træffe en lang række tiltag i fællesskab. Vi bør først og fremmest påtage os en ledende rolle i skabelsen af en ny global verden med nye udfordringer og nye aktører.

Vi skal styrke vores forbindelser yderligere og skabe nye institutionelle mekanismer. Tiden er inde til at træffe sådanne tiltag. Vi har en regering i Washington, der går ind for multilateralisme, et EU, der er styrket som følge af Lissabontraktaten, og der er en ny verden på vej, som vi ønsker at forme i fællesskab.

I den beslutning, som vi vedtager i morgen, støtter Parlamentet udtrykkeligt en styrkelse af de institutionelle mekanismer, hvilket Parlamentet opfordrede til i sin beslutning af 26. marts.

Beslutningen om at oprette Det Transatlantiske Økonomiske Råd for to år siden var rigtig. Som verden ser ud i dag, er vi imidlertid også nødt til at sikre en behørig samordning af sikkerhedspolitikken. Der skal afholdes regelmæssige møder mellem de ansvarlige for eksterne anliggender og sikkerhed. Derfor støttede Europa-Parlamentet oprettelsen af Det Transatlantiske Politiske Råd, der fremover bør omfatte det energiråd, som De ønsker at oprette på det kommende topmøde.

Parlamentet ønsker også, at der afholdes to topmøder hvert år. Hvis vi afholder to topmøder med Rusland, hvorfor så ikke med USA? Det forlyder fra flere og flere sider, at USA og Kina er ved at skabe et G2, dvs. privilegerede forbindelser mellem de største globale aktører. Jeg er bekymret over, at vi europæere vil svække vores rolle som partnere og underminere vores privilegerede forbindelser med USA. Vi må forklare USA, at traktaten vil styrke Unionen på det udenrigspolitiske område.

EU, eller Europa i dag, er ikke længere det problem, som det var i årtier. I dag, i denne komplekse verden, bør Europa være en del af løsningen, og jeg håber, at USA opfatter situationen på denne måde. Som kommissæren påpegede, er vi i Europa i denne forbindelse også nødt til at leve op til den globale rolle, vi ønsker at spille, og værne om de privilegerede forbindelser, som vi ønsker at have med USA.

Kort sagt bør et centralt spørgsmål på det kommende topmøde efter min mening være en styrkelse af de transatlantiske forbindelser, herunder på institutionelt plan.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Fru formand! De transatlantiske forbindelser, som er afgørende for både EU og USA, er blevet sat på en alvorlig prøve i de seneste år. I dag, efter indsættelsen af en ny regering i Det Hvide Hus, som er ved at redefinere de amerikanske prioriteringer, og Frankrigs genindtræden i NATO's militære struktur, ser situationen lysere ud. Jeg mener, at tiden nu er moden til at foretage en grundig vurdering af de transatlantiske forbindelser for at sikre, at de er baseret på det solide grundlag, der er en forudsætning for at imødegå de nuværende fælles udfordringer forårsaget af den internationale situation – energi, klimaændringer, nye stormagter, den finansielle og økonomiske krise og terrorisme.

Denne gang skal vi sætte os ud over overfladisk set forskellige politikker og evaluere vores dybere fælles interesser, som indtil videre blot er blevet taget for givet. Sandheden er, at hvis vi ikke foretager en sådan grundig fælles evaluering, risikerer Vesten at miste initiativet til fordel for andre magtcentre, der ikke vil tøve med at forme verden i overensstemmelse med deres egne interesser – ikke vores.

Sikkerhed i Europa er f.eks. en sådan fælles interesse og således et centralt aspekt i de transatlantiske forbindelser. Selv om der indtil videre ikke er nogen reel risiko for krig på kontinentet, kan kulminationen af en række aktuelle negative tendenser bringe denne risiko tilbage, hvis vi ikke reagerer korrekt. Fremskridt er ikke irreversible, som vi kun ved alt for godt i Centraleuropa. Derfor bør vi, inden vi overvejer et forslag om at revurdere kontinentets aktuelle sikkerhedsarkitektur, forsøge at få konkrete svar på spørgsmålet om USA's fortsatte engagement, NATO's fremtid og den rolle, som EU forventes at spille efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse.

Hvis Europa ønsker at virkeliggøre sin ambition om at være en egentlig global politisk aktør, bør EU få bugt med disse forskelle mellem medlemsstaterne og således samle alle medlemsstaterne omkring reelle fælles økonomiske interesser.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru formand, fru formand for Rådet, fru kommissær! Det fjerde møde i Det Transatlantiske Økonomiske Råd giver dette forum en ideel mulighed for at indlede et nyt kapitel. TEC skal være mere ambitiøs. Begge parter i den transatlantiske dialog er enige om, at overvindelsen af den økonomiske krise og bekæmpelse af klimaændringer er vores vigtigste prioriteringer. Nu handler det om at nå til enighed om en specifik dagsorden for TEC, der afspejler disse prioriteter.

Det er især vigtigt at samarbejde om innovation og udvikling af kulstoffattige økonomier og energieffektive samfund. Det er også vigtigt i højere grad at inddrage forskellige aktører som f.eks. den transatlantiske forbrugerdialog, et forum bestående af 80 forbrugerorganisationer. Disse organisationer kan bidrage til at gøre forbrugerbeskyttelse til et centralt tema i dialogen om regulering af de finansielle markeder. Målet om at oprette et integreret transatlantisk marked i 2015 er muligvis for ambitiøs, men det skal ses på baggrund af, at det vil forbedre menneskers tilværelse på begge sider af Atlanten. Derfor støtter De Grønne en transatlantisk new deal.

James Elles (ECR). – (EN) Fru formand! Jeg er enig med de talere, der sagde, at vi står over for en reel mulighed med en ny amerikansk regering.

Tre hurtige bemærkninger. For det første er vi tilsyneladende endt i en situation, hvor EU og USA drøfter en lang række spørgsmål uden en strategisk dialog, og alligevel forlyder det i Washington, at den strategiske dialog mellem USA og Kina er langt mere omfattende end dialogen på tværs af Atlanten. Bør vi ikke på dette topmøde fremføre, at vi ønsker en strategisk dialog til fremme af det strategiske partnerskab?

Med hensyn til protektionisme i TEC er det for det andet helt klart, at den største fare i de næste 12 måneder er lukningen snarere end åbningen af markeder, men vi har det transatlantiske marked, der, som hr. Brok sagde, er vores største chance for at skabe vækst på begge sider af Atlanten.

Er det ikke på tide at betragte det transatlantiske marked som et led i handelsudviklingen i stedet for at skubbe det til side som et reguleringsspørgsmål? Det er rent faktisk en meget stor chance.

Endelig er det skuffende, at der ikke er blevet udarbejdet en undersøgelse og en køreplan, hvilket kommissær Verheugen lovede. Parlamentet finansierede undersøgelsen. Hvis De ønsker, at Parlamentet støtter Dem i, at vi nu er nødt til at se på, hvordan vi åbner markeder, bedes De offentliggøre denne undersøgelse senest den 15. november som anført i beslutningen.

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Hvis De mener, at EU har brug for partnere, som alle de tidligere talere har sagt, så er dette især tydeligt på det økonomiske område. Omsætningen på det transatlantiske marked har ligget på omkring 2 mia. EUR om dagen. Dette understreger klart Verdenshandelsorganisationens (WTO) betydning. Det er også klart, at frihandelsaftaler er vigtige, og navnlig at vi i højere grad skal fokusere på det transatlantiske partnerskab.

Jeg er til tider bekymret for, hvad der sker på den anden side af Atlanten, når jeg ser på den nye præsident. Han tager sig tid til at modtage nobelprisen i Oslo, men det var svært for mange europæiske stats- og regeringschefer at få et møde i stand med ham i forbindelse med G20-topmødet. I København havde han tid til at støtte sin hjemby's bud på OL-værtskabet, men desværre havde han ikke tid til at deltage i en vigtig europæisk festligholdelse, dvs. tyveårsdagen for Berlinmurens og jerntæppets fald. Det vil glæde mig, hvis det lykkes os at overbevise ham om, at han ikke bør vente med at tage stilling til, om TEC-mødet skal afholdes, til et par dage i forvejen, men at han i stedet med fuld overbevisning bør støtte TEC i de kommende år.

Handelen mellem EU og USA skal gøres lettere. Vi har brug for forbedringer inden for fælles standardisering. Afgifter og ikketoldmæssige hindringer skal fjernes. Vi skal forhindre, at der træffes yderligere protektionistiske foranstaltninger på begge sider. Vi skal garantere sikre produkter til vores forbrugere. Vi skal forhindre, at

foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme underminerer alle disse aktiviteter, vi drøfter i øjeblikket. Det vil derfor glæde mig, hvis vi kunne gøre reelle fremskridt i vores samarbejde. Mange af de spørgsmål, der optager os i andre dele af verden, såsom lønninger og social og miljømæssig dumping, er ikke et problem i de transatlantiske forbindelser.

Jeg mener, at vi på den ene side bør benytte lejligheden til at samarbejde med amerikanerne om at løse vores fælles problemer, og at vi på den anden side bør forsøge at spille en fælles rolle i hele verden ved at gøre fremskridt i WTO eller andre internationale organisationer som f.eks. Den Internationale Arbejdsorganisation. Jeg håber, at der vil blive skabt gode resultater på disse områder i næste uge.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Fru formand! Valget af præsident Obama er med rette blevet hilst velkommen som en sejr for det amerikanske demokrati. Han er netop blevet tildelt Nobels fredspris, hvilket sætter ham under pres. Fred i Mellemøsten? Det håber vi på, men han er helt sikkert ikke det stærkeste kort. Fred i Afghanistan? Den amerikanske strategi indebærer en vis handlefrihed på dette område, men hvis præsident Obama lytter til sine høge, risikerer han et nyt Vietnam. Det er sigende, at Gordon Goldsteins bog, der beskriver den dramatiske spiral, der førte til fiasko i krigen i Vietnam, er blevet revet ned fra hylderne i Washington, og der er ikke flere eksemplarer tilbage i butikkerne.

Præsidenten er nu nødt til at vælge mellem to strategier. I den ene strategi er der fokus på stabilisering, udryddelse af fattigdom og den økonomiske udvikling i Afghanistan gennem militær og civil tilstedeværelse i hele landet. I den anden strategi er der fokus på nogle få byområder, hvorfra der skal iværksættes storstilede operationer mod Al-Qaeda. Begge strategier indebærer afsendelse af tropper, men i den første strategi er der fokus på befolkningen og i den anden på krigen og den lurende risiko for en katastrofe.

Burde Europa ikke redde Barack Obama fra de gamle dæmoner, der plager USA, og hjælpe ham med at vælge den første strategi med fokus på befolkningen? Det mener min gruppe i hvert fald.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Fru formand! ECR-Gruppen er meget proatlantisk og ønsker stadig tættere økonomiske, handelsmæssige og politiske forbindelser med USA, som vi betragter som EU's vigtigste allierede og ikke som en konkurrent. Vi står også fortsat i gæld til USA for landets bidrag til NATO, som er baseret på vores fælles demokratiske værdier, og vi glæder os over USA's længe ventede engagement i bekæmpelsen af klimaændringer.

Vi bør imidlertid ikke foregive, at vi er enige om alt. Jeg er f.eks. bekymret over de modstridende budskaber fra den amerikanske regering vedrørende Rusland. Washington lægger stor vægt på at genetablere forbindelserne mellem USA og Rusland og ser i denne forbindelse tilsyneladende igennem fingre med Kremls åbenlyse indblanding i dets naboers anliggender, især i Georgien og i Ukraine.

Det kan også diskuteres, om det var rigtigt at opgive planerne om at opstille det amerikanske missilforsvarsskjold i Polen og Den Tjekkiske Republik.

Den nylige afsløring af et hemmeligt nukleært anlæg i Iran kan meget vel bekræfte denne vurdering, men nu må vi alle gøre en ekstra indsats for at bremse Irans nukleare ambitioner, og som USA's allierede bakker vi kraftigt op om amerikanernes militære kamp mod jihad-terrorisme i Irak og Afghanistan og deres store indsats for at skabe varig fred i Mellemøsten.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Fru formand! Jeg vil gerne indledningsvis understrege vigtigheden af forbindelserne mellem USA og EU, især i en tid præget af global økonomisk krise. Vi er i stigende grad nødt til at gøre en fælles indsats for at løse krisen, på energimarkedet og i kampen mod terrorisme, men vi har også brug for en mere fokuseret indsats, som ikke indebærer yderligere beskatning eller den type absurde angreb, der i øjeblikket rettes mod et finansielt system, som markedet har brug for.

Med hensyn til det finansielle spørgsmål vil jeg gerne fremhæve USA's og EU's bestræbelser på at fastlægge en politik for bedre lovgivning med vægt på inddragelse af aktørerne i debatten om rapporten. Det er afgørende, at USA og EU koordinerer deres indsats, hvis vi skal styrke vores økonomiske forbindelser, således at de kan danne grundlag for etableringen af et transatlantisk marked, måske inden 2015.

Vi er også nødt til at forsvare atlantismen på dette område. Det er lige så vigtigt at mindske de administrative hindringer mellem USA og EU og således skabe et konkurrencemiljø og et marked, der er til større fordel for de enkelte borgere og virksomhederne. Efter min opfattelse kan det transatlantiske marked etableres på et stabilt forhandlingsgrundlag, der sætter gang i vores økonomier og fjerner truslen om nye økonomiske og sociale kriser, som den, vi oplever i øjeblikket.

Jeg vil gerne afslutningsvis gøre det helt klart, at vi står i en usædvanlig situation, og at en styrket atlantisk tilgang kan forbedre situationen.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Fru formand! Kommissær Ferrero-Waldner påpegede, at det var vigtigt at sikre, at Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender deltager i det transatlantiske topmøde mellem EU og USA, og jeg glæder mig over, at hun har lagt vægt på dette spørgsmål.

Som formand for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender vil jeg desuden for det første gerne gøre opmærksomhed på, at det er vigtigt at undertegne aftalerne om udlevering og gensidig retshjælp. Der er blevet gjort en betydelig indsats for at styrke ikke alene det politiske, men også det retlige samarbejde, og således styrke båndene mellem Eurojust og tilsvarende institutioner i USA.

For det andet vil jeg gerne fremhæve den indsats, der er blevet gjort for at styrke den transatlantiske dialog i de kommende fem år, og for det tredje vil jeg gerne fremhæve Europa-Parlamentets indsats.

Derfor vil jeg gerne anmode om, at Europa-Parlamentet underrettes om resultatet af dette topmøde, herunder især vedrørende kapitlet om retligt samarbejde i straffesager, under den næste mødeperiode i november.

For det fjerde er det klart, at når Lissabontraktaten træder i kraft, vil der ske en kraftig styrkelse af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der bliver et nyt EU-kompetenceområde og et nyt EU-politikområde, som Europa-Parlamentet også vil få indflydelse på.

På følsomme områder såsom beskyttelse af data og grundlæggende rettigheder bør aftaler om passagerlisteoplysninger og SWIFT-data derfor altid være i overensstemmelse med de beslutninger, der er blevet vedtaget af Europa-Parlamentet, for at sikre beskyttelsen af personoplysninger, herunder navnlig beslutningen af 17. september.

Endelig må vi på visumområdet ikke glemme betydningen af gensidighed, da der i dag er behov for store forbedringer på dette område. Det er godt at samarbejde med USA på visumområdet, men dette er en fremragende lejlighed til at gøre opmærksom på betydningen af gensidighed for at sikre, at undertegnelsen af aftaler med USA fortsat sker på et ligeværdigt grundlag.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Fru formand, fru formand for Rådet, fru kommissær, mine damer og herrer! Samarbejdet mellem Europa og USA er af afgørende betydning for imødegåelsen af de fleste alvorlige kriser i verden, og den nye amerikanske regering skaber helt sikkert nye muligheder. Den har allerede taget en række initiativer, der markerer et brud med fortiden, f.eks. i Irak, vedrørende Guantánamo og vedrørende antiraketkjold. Det vil imidlertid være naivt at tro, at det i sig selv betyder, at USA og EU er enige på alle områder, og at de transatlantiske forbindelser nu er uproblematisk.

USA er yderst uvillig til at handle, uanset om der er tale om forberedelserne til København eller støtte til udviklingslandene, Doha og protektionisme, finansiel regulering og bekæmpelse af skattely, relancering af fredsprocessen i Mellemøsten eller en konsekvent linje over for Iran i atomspørgsmålet. Det er ikke blot et spørgsmål om, hvorvidt regeringen har gode hensigter eller ej, idet det ofte handler om lobbygrupper, der øver indflydelse på Kongressen, eller en stormagt, der er stærkt påvirket af den nye verdensorden og blot forsvare egne interesser.

Der vil kun ske fremskridt på alle disse områder, hvis Europa spiller en politisk rolle som en selvstændig global aktør i et ligeværdigt partnerskab – for at bruge kommissærens udtryk – og fuldt ud påtager sig sit ansvar.

I lyset heraf må jeg sige, at den europæiske holdning er lidt forvirrende og til tider endog lidt naiv, hvilket også gør sig gældende i Europa-Parlamentet. Tilgangen til gennemførelsen af et stort transatlantisk marked, et uigennemtænkt forslag stillet af Sir Leon Brittan, da han var kommissær, indebærer visse risici.

Spørgsmålet om handelsbarrierer håndteres, som om der udelukkende var tale om tekniske problemer. De økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem USA og Europa er naturligvis vigtige for vores arbejdspladser og virksomheder, og de bør således styrkes. For det første er handelen imidlertid ikke for alvor i fare. Når der er en konflikt, handler det for det andet enten om at forsvare vores økonomiske interesser – f.eks. i Airbus – eller om overtrædelser af vores sundheds- eller miljøregler – f.eks. import af oksekød med hormoner eller klorkyllinger – og vi bør derfor ikke lægge større vægt på forbedringen af økonomiske forbindelser end på vores egen interne modeller, vores sociale model, vores miljømodel eller udviklingsmodel, som om økonomiske forbindelser var et mål i sig selv. Vi skal have mulighed for at kombinere de to, og vi

bør ikke opgive vores politiske autonomi i vores stræben efter et partnerskab, der i sig selv er en prisværdig målsætning.

Peter Skinner (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne fremdrage et par punkter. Det er vanskeligt at se, hvordan vi kan nå at drøfte alle de spørgsmål, der er blevet rejst i beslutningen vedrørende TEC, på TEC-mødet. Det er som bekendt et meget kort møde. Fru kommissær! Jeg kommer næste tirsdag. Jeg glæder mig til at se Dem sammen med hr. Brok og andre medlemmer af Parlamentet, hvilket jeg vender tilbage til til slut.

Vi har imidlertid en række centrale spørgsmål, der kan drøftes på TEC-mødet, og som vi kan tage fat på, da de er tilstrækkelig upstream for at bruge Deres udtryk, f.eks. finansielle tjenesteydelser, som vi kan tage fat på, da endemålene er blevet drøftet indgående, og da man er ved at nå til enighed – ikke kun i G20, men også i de igangværende drøftelser, som vi har i Parlamentet og med Kommissionen og amerikanerne.

Især regnskabsområdet er fortsat et af disse områder, der ligger inden for de politiske beslutningstageres og lovgivernes rækkevidde. USA er nødt til at handle hurtigt og indføre globale regnskabsstandarder af høj kvalitet inden 2011. På forsikringsområdet har Solvens-II også bidraget til den globale regulering – og USA bør helt ærligt også yde et bidrag – og jeg takker Paul Kanjorski, formanden for finansunderudvalget i den amerikanske kongres, for hans arbejde med Federal Office of Information.

Lad mig afslutningsvis blot sige, at Kongressen og Parlamentet bør gøre sig mere gældende i den transatlantiske dialog mellem de lovgivende forsamlinger. Vi ønsker ikke at lade os lede af den amerikanske regering og Kommissionen, hvilket de fleste medlemmer af Europa-Parlamentet vil være enige i. Vi ønsker at spille en ledende rolle og skabe forandring. Vi skal være drivkraften for denne forandring. TEC har brug for vores støtte, men der skal være fokus på den transatlantiske dialog – ikke kun som et supplement og ikke kun som et rådgivende element, men i høj grad som en del af grundlaget for de transatlantiske forbindelser generelt.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Tak for ordet. Det er efter min opfattelse meget vigtigt, at vi drøfter de transatlantiske forbindelser, fordi vi til en vis grad befinder os i en paradoks situation. Europa har været meget positiv over for de ændringer, der er sket i USA. USA viser på den anden side større interesse for andre vigtige lande og kontinenter end tidligere. Man har navnlig kunnet konstatere, at forbindelserne mellem USA og Kina er blevet genoptaget, og at der er blevet gjort bestræbelser på at forbedre forholdet til Rusland.

Efter min mening er problemet, at vi ønsker at drøfte for mange spørgsmål. Jeg mener, at vi bør fokusere på to områder. Det første område er finansielle og økonomiske anliggender. Det andet område er sikkerhed. USA og Europa kan gøre langt mere i fællesskab på begge disse områder.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Vi har udarbejdet en omfattende beslutning, hvor der tages fat på en række temaer. Det vigtigste spørgsmål – handel – berøres imidlertid kun kort. International handel er efter min opfattelse en afgørende faktor. Faldet i verdenshandelen er en af årsagerne til den økonomiske og finansielle krise, og jeg mener, at der bør være større fokus på verdenshandelen, selv i dag i Det Transatlantiske Økonomiske Råd (TEC).

USA og EU er ikke enige på alle områder. Vi har tværtimod kun indgået nogle få handelsaftaler, der er risiko for bilateralisme, og der er en mulighed for, at USA ikke vil videreføre Dohaudviklingsrunden. Vi bør derfor tage fat på de kritiske spørgsmål, og jeg håber, at TEC vil skabe en række nye incitament, der sætter fornyet skub i verdenshandelen.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne kommentere et aspekt af det transatlantiske politimæssige og retlige samarbejde vedrørende Swift, som allerede er blevet nævnt, nemlig overførsel af Swift-bankoplysninger til USA.

Når vi drøfter dette spørgsmål, bør vi efter min mening ikke glemme, at Rådet har givet sig selv mandat til at forhandle med USA om overførsel af oplysninger. Vi bør minde Rådet om, at det skal holde sig inden for dette mandat i forhandlingerne med USA. Jeg er meget bekymret over risikoen for, at Det Europæiske Råd vil blive presset til at acceptere de amerikanske krav og til at omgå europæiske standarder for databeskyttelse.

Det vil efter min mening sende det forkerte signal, især fordi databeskyttelsesniveauet næste år vil blive bragt på linje på mange områder, herunder i agenturer som Europol og Eurojust, som følge af Lissabontraktaten. Vi vil efter min mening sende det rigtige signal, hvis Rådet og Kommissionen respekterer standarderne for databeskyttelse og opretholder dem over for USA eller insisterer på en udsættelse.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Fru formand! Jeg læste følgende i en EU-hvidbog fra 1996: Det forventes, at der vil udspille sig en voldsom global kamp mellem Europa, USA, Japan og de asiatiske vækstøkonomier i de kommende årtier. Heldigvis føres denne kamp ikke med våben, men primært i den økonomiske sektor. Europa skal holde stand i denne kamp. Præsident Giscard d'Estaing, der var formand for Konventet, lederen af en regering, der udarbejdede en strandet forfatning, sagde, at Europa ikke skal være USA's rival, men en pålidelig partner. Det er en vigtig faktor, hvis topmødet mellem EU og USA skal blive en succes. Vi skal stræbe efter partnerskab, men hvis vi kun fokuserer på at få USA til at betragte os som en partner, og vi ikke involverer os i konflikter på vegne af Europas befolkning, kan vi ikke skabe positive resultater på vigtige områder.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle medlemmerne for deres bidrag til denne forhandling. Der er bred enighed om betydningen af at uddybe vores samarbejde med den amerikanske regering og af det kommende topmøde. Jeg glæder mig meget over, at den amerikanske regering udviser stærk interesse for at uddybe og udvikle vores forbindelser. Jeg mener, at vi har gjort vores hjemmearbejde, og vi er i høj grad parate til at tage nogle vigtige skridt. Vi har en række problemer til fælles med vores partner, USA, og det er derfor hensigtsmæssigt at finde fælles løsninger.

Jeg tror, at vi kan gøre fremskridt med hensyn til klimaet, den økonomiske krise og Doharunden – og endnu en gang bekræfte, hvor vigtigt det er at afslutte denne – og at vi kan iværksætte meget vigtige processer på retsområdet. Det økonomiske partnerskab er et særlig vigtigt forum for os. Vi forstår også betydningen af at drøfte vigtige regionale spørgsmål, f.eks. Afghanistan, Pakistan og Mellemøsten.

Der var nogle få konkrete spørgsmål til mig. Hvad angår visumspørgsmålet, som fru Ludford rejste, gør både Rådet og Kommissionen deres yderste for at sikre, at alle EU-medlemsstaterne bliver omfattet af visumfri indrejse. Det er beklageligt, at dette endnu ikke er sket, men vi arbejder fortsat meget hårdt på at få dette til at ske.

Med hensyn til den såkaldte Tobin-skat er jeg klar over, at en række medlemmer af Parlamentet går kraftigt ind for en sådan skat. Jeg vil sige følgende: En Tobin-skat virker kun, hvis den er global, og hvis den ledsages af globale kontrolinstrumenter – ellers vil den blot være endnu en protektionistisk foranstaltning. Der er i øjeblikket intet grundlag overhovedet for en international, en global aftale om en Tobin-skat, og derfor vil formandskabet ikke presse på med dette spørgsmål. Det ønsker jeg at gøre klart.

Med hensyn til SWIFT er vi enige med USA om, at det er vigtigt at have mulighed for at udveksle oplysninger om finansielle overførsler. Dette er meget vigtigt i kampen mod grænseoverskridende kriminalitet og terrorisme. Vi har nu brug for en ny aftale, idet det belgiske selskab SWIFT flytter til Europa, men begge parter lægger stor vægt på at fastholde programmet for at forebygge finansiering af terrorisme.

I en overgangsperiode er vi nødt til at nå til enighed om en aftale, der kan anvendes i en kort periode, indtil den nye Lissabontraktat træder i kraft. Dette spørgsmål er blevet undersøgt af eksperter, herunder den franske dommer Jean-Louis Bruguyère, som EU anmodede om at se nærmere på det amerikanske program til sporing af finansiering af terrorisme (TFTP). Jean-Louis Bruguyère fastslog, at kravene til retssikkerhed og beskyttelse af personoplysninger i den nuværende aftale er passende. Når Lissabontraktaten er trådt i kraft, vil Europa-Parlamentet få mulighed for at deltage aktivt i udformningen af den mere permanente aftale.

Det møde, der afholdes i næste uge, er meget vigtigt, men det er trods alt kun et møde. Jeg tror, at vi kan gøre fremskridt, løse nogle problemer og iværksætte nogle vigtige processer på de områder, som vi har til fælles, og som vi er nødt til at tackle i et tæt og strategisk partnerskab med den amerikanske regering. Jeg glæder mig meget over, at der er kraftig opbakning i Europa-Parlamentet til Rådets og Kommissionens bestræbelser. Jeg vil naturligvis underrette Dem om resultaterne, næste gang vi mødes på plenarmødet i Bruxelles.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg er først og fremmest enig med James Elles i, at vi bør have en mere omfattende strategisk dialog med en vigtig strategisk partner. Det er vores mål.

Som jeg sagde før, skal vi samarbejde om at sikre et globalt opsving, og finansielle og økonomiske spørgsmål vil således stå meget højt på vores dagsorden. Vi har været en af drivkræfterne bag G20-topmødet, der som bekendt blev hævet op på ledelsesniveau i november sidste år på initiativ af kommissionsformand Barroso og præsident Sarkozy, men der er brug for yderligere kræfter.

G20-topmødet i Pittsburgh har også sikret en platform for en fleksibel makroøkonomisk koordinering, idet vi også søger exitstrategier for en gradvis tilbagetrækning af vores respektive kortsigtede foranstaltninger over for krisen.

IMF og Verdensbanken er enige om, at de enkelte lande skal anlægge forskellige strategier på dette område, afhængigt af deres økonomiske situation. I lyset af den nuværende globale økonomiske situation vil lederne naturligvis også drøfte mulige løsninger på krisen og mulige strategier til fremme af vækst og jobskabelse, og der vil navnlig være fokus på spørgsmålet om regulering af de finansielle markeder.

Vi mener, at det er nødvendigt at sikre en hurtig etablering af et globalt koordineret makrotilsyn baseret på et tæt samarbejde med Den Internationale Valutafond og Rådet for Finansiell Stabilitet.

På bankområdet skal vi konsekvent gennemføre de tilsagn, der blev givet i London og Pittsburgh om bedre og mere kapital og strengere tilsynsregler, i de finansielle centre. Vi er nødt til at intensivere arbejdet med at fastlægge effektive globale konvergenspolitikker inden for krisestyring og til regulering af systemisk vigtige finansielle institutioner.

Vi bør desuden nå til enighed om et samlet sæt af globale regnskabsstandarder af høj kvalitet vedrørende finansielle instrumenter inden udgangen af 2010 og forhåbentlig afslutte konvergensprojektet inden juni 2011.

Med hensyn til klimaændringer havde vi den første drøftelse om klimaændringer med præsident Obama i Prag. Jeg var selv til stede, og vi lagde pres på USA for at få USA til at gøre en større indsats over for klimaændringer, men vi er også klar over, at præsident Obama er optaget af et meget vigtigt sundhedsspørgsmål i Kongressen og Senatet. Idet han er meget optaget af den nationale dagsorden, tror jeg, at vi bliver nødt til at lægge endnu mere pres på ham for at få ham til at fordoble bestræbelserne og stille forslag om bindende regler i København.

TEC er en meget vigtig ny mekanisme, eller styrket mekanisme, der skal behandle alle spørgsmål vedrørende det frie marked og markedsbarrierer. Vi ønsker at fjerne disse barrierer, hvilket er TEC's endelige mål. Dette blev klart angivet i TEC-rammeaftalen af 30. april 2007. Jeg er naturligvis opmærksom på de forskellige idéer, der er blevet fremsat i den seneste tid – såsom etableringen af et integreret transatlantisk marked i 2015 gennem fjernelse af eksisterende barrierer for økonomisk integration, den såkaldte Millán Mon-rapport. Vi er uden tvivl nødt til at finde den rette balance mellem ambitioner og realisme, og derfor er vi i gang med at fastlægge, hvilke prioriterede opgaver TEC skal tage sig af på mellemlang sigt.

Med hensyn til barrierer er vi allerede opmærksom på, at Europa-Parlamentet ønsker en undersøgelse, og vi glæder os over Deres støtte til denne undersøgelse. Den vil være en vigtig rettesnor for fastlæggelsen af TEC's fremtidige arbejdsopgaver. Undersøgelsen pågår, men er endnu ikke blevet afsluttet, og der er stadig en række tekniske spørgsmål, der skal afklares, inden den er helt klar til offentliggørelse. Kommissær Ashton vil tage sig af dette spørgsmål, og jeg vil bestemt lade ham vide, at Parlamentet er interesseret heri.

Da spørgsmålet blev rejst, vil jeg også gerne understrege, at energirådet ikke kommer til at overlappe TEC. Dagsordenerne vil supplere hinanden. Det er klart, at sikkerhedsspørgsmål vil blive behandlet i energirådet, mens reguleringsspørgsmål vil blive behandlet i TEC. Energirådet vil fokusere på nye teknologier og energisikkerhed.

En meget kort bemærkning om SWIFT og en række retlige og sikkerhedsmæssige spørgsmål, der er blevet rejst. SWIFT-aftalen er nødvendig, da den omfatter særlige garantier med hensyn til beskyttelse af personoplysninger. Det er klart, og aftalen om gensidig retshjælp også bør omfattes heraf.

Det bør også understreges, at denne aftale om gensidig retshjælp er et centralt element i SWIFT-aftalen, og enhver amerikansk anmodning skal godkendes af en europæisk retsmyndighed inden for disse rammer, og vi er således nødt til at arbejde videre med aftalen.

Med hensyn til ESTA offentliggjorde vi en foreløbig vurdering på grundlag af den midlertidige lov (Interim Final Rule), hvori det blev konkluderet, at ESTA ikke svarer til Schengen-visumansøgningsprocessen som defineret i Kommissionens fælles konsulære instrukser. Vi vil imidlertid udarbejde en endelig vurdering, når den endelige lovgivning (Final Rule) vedrørende ESTA er blevet offentliggjort, og i denne vurdering vil vi også behandle spørgsmålet om ESTA-gebyret, hvis gebyret rent faktisk indføres. Som De nok kan forestille Dem, ønsker vi ikke dette gebyr.

Et sidste svar vedrørende terrorisme. I forbindelse med forberedelserne til topmødet drøfter vi med USA, hvordan vi skal udvikle et tættere samarbejde om bekæmpelse af terrorisme, især i lyset af planerne om at lukke Guantánamo.

Det er afgørende at sikre respekten for de grundlæggende rettigheder. Indgåelsen af aftalerne om gensidig retshjælp vil også styrke vores indsats på dette område. Vi vil derfor også samarbejde om at forhindre radikalisme, herunder misbrug af internettet.

Som De kan se, er der tale om en lang række forskellige spørgsmål. Vi har drøftet alle de politiske spørgsmål før, men jeg er enig med rådsformanden i, at selv om topmødet er vigtigt, er der kun tale om ét enkelt møde af nogle få timers varighed. Vi kan ikke løse alle problemer på ét møde, men det vil være en fremragende ny start eller ny begyndelse.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 22. oktober 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Topmødet mellem EU og USA i november vil styrke det transatlantiske partnerskab og fremme dialogen mellem de to stormagter. Deres forbindelser skal være baseret på vores fælles værdier og mål, og et stadig tættere samarbejde er til gensidig gavn og fordel.

EU og USA skal spille en afgørende rolle i bekæmpelsen af klimaændringer. Der er i denne forbindelse blevet afgivet en række fælles tilsagn om bekæmpelse af de negative virkninger af den globale opvarmning. I Europa er en bæredygtig, praktisk tilgang til beskyttelsen af miljøet at åbne Rhinen-Main-Donau-kanalen, der forbinder havnene i Rotterdam og Constanța direkte.

Muligheden for sejlads på indre vandveje indebærer en lang række økonomiske fordele og medvirker også til at mindske forureningen og drivhusgasemissionerne. Hvis denne kanal åbnes og gøres mere synlig, bliver godstransporten billigere, mere sikker og mere energieffektiv.

Miljøbeskyttelsespolitikker kan suppleres af foranstaltninger til fremme af transkontinental mobilitet og internationale forbindelser og samtidig øge sikkerheden for europæiske varer og borgere.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Idet Lissabontraktaten snart træder i kraft, vil en hurtig udvikling af de transatlantiske forbindelser mellem de to største demokratiske og økonomiske enheder få større betydning. Både EU og USA er fortsat nøgleaktører i den internationale handel og sikrer stabiliteten. Europa-Parlamentet har været en drivkraft i styrkelsen af det transatlantiske samarbejde, idet Parlamentet i sine beslutninger har stillet forslag om etablering af et transatlantisk frit marked samt nye strukturer til fremme af tættere politiske og interparlamentariske forbindelser. Det Transatlantiske Økonomiske Råd har klaret sig godt indtil videre. Jeg håber, at vi i den nærmeste fremtid vil være i stand til at udtænke løsninger til overvindelse af de lovgivningsmæssige barrierer mellem EU og USA. Lovgiverne kommer til at spille en vigtig rolle i disse forbindelser. Medlemmerne af Europa-Parlamentet er villige og parate til at bidrage fuldt ud til TEC-processen.

Vi bør opfordre den amerikanske kongres til at engagere sig fuldt ud i en løbende transatlantisk dialog mellem de lovgivende forsamlinger og således også til at deltage aktivt i TEC. Jeg vil gerne spørge Kommissionen og Rådet, hvorledes der er blevet fulgt op på Europa-Parlamentets beslutninger, og samtidig opfordre begge institutioner til at arbejde beslutsomt hen imod etableringen af et transatlantisk frit markedsområde.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Forbindelserne mellem USA og EU har altid været stærke. Amerikansk hjælp satte gang i genopbygningen og udviklingen af et smadret Europa i efterkrigsårene. Nu står verden igen over for en krise, og det er mere afgørende end nogensinde, at vi fastholder disse forbindelser og samarbejder om at løse de globale økonomiske problemer. EU og USA skal spille en strategisk rolle i genopsvinget. Vores bruttonationalprodukt udgør til sammen mere end halvdelen af det globale BNP, og vi har verdens største bilaterale handelspartnerskab, der udgør næsten 40 % af verdenshandelen. Der skal imidlertid gennemføres yderligere nye tiltag, hvis vi skal bekæmpe den økonomiske krise effektivt. Det Transatlantiske Økonomiske Råd har fastlagt et mål om et integreret transatlantisk marked i 2015 ved at mindske handelsbarrierer. Hvis dette mål nås, vil der blive sat fornyet skub i den økonomiske vækst, og genopsvinget kan gå i gang. Risikoen for en ny kreditstramning ikke er overstået. For at undgå en forværring af det økonomiske sammenbrud og arbejdsløsheden skal EU sikre, at der fastlægges samordnede makroøkonomiske politikker på begge områder.

⁽¹⁾ Se protokollen.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det er klart, at de økonomiske forbindelser mellem USA og EU skal fastholdes. Vi må imidlertid ikke under nogen omstændigheder tillade, at USA monopoliserer Europa på det økonomiske område. Vi skal tværtimod lære af den økonomiske krise, som udsprang af de uovervågede finansielle markeder i USA. Europa skal bevare sin økonomiske uafhængighed og selv overvinde krisen, navnlig da der udbetales bonusser på flere milliarder dollars på fondsbørsen i New York i dette øjeblik. Jeg opfordrer derfor EU til at styrke sin position i Det Transatlantiske Økonomiske Råd. På topmødet mellem EU og USA i Prag i april 2009 lagde præsident Obama pres på EU for at få EU til at tilbyde Tyrkiet fuldt medlemskab i nærmeste fremtid, idet han understregede, at EU dermed ville bidrage til at opnå en bedre forståelse med den islamiske verden. Det forhold, at USA støtter sin strategiske NATO-allierede (således at Tyrkiet kan bane vej for udnævnelsen af Anders Fogh Rasmussen som generalsekretær for NATO) bør ikke betyde, at forhandlingerne om fuldt medlemskab fremskyndes. På trods af amerikansk støtte vil Tyrkiet ikke blive en egnet tiltrædelseskandidat, fordi der ikke er noget tegn på, at de enorme kulturelle, geografiske, økonomiske og politiske forskelle er ved at blive mindsket. EU bør indtage en klar holdning over for USA på dette område.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) I lyset af den økonomiske krise og forberedelserne til klimakonferencen i København er det vigtigt, at vi bruger mødet i Det Transatlantiske Økonomiske Råd til at styrke forbindelserne mellem EU og USA yderligere. På miljøområdet skal vi navnlig drøfte nye former for fødevarer. Mulighederne og perspektiverne inden for nanoteknologi er også et relevant emne. Vi bør helt bestemt afholde åbne drøftelser om genteknologi og kloning af dyr. EU bør ikke være bange for at give dets handelspartner klar besked om de bekymringer, der er i nogle medlemsstater. Med hensyn til kemikalier og giftige stoffer skal vi arbejde hen imod høje beskyttelsesstandarder og bedre samordning. Det vil ikke blot fremme handelen og de økonomiske forbindelser, men vil også navnlig sikre, at de europæiske forbrugere beskyttes mod giftige stoffer i miljøet og i de produkter, de anvender. Konstruktive drøftelser vil bidrage til at sikre, at de særlige forbindelser mellem EU og USA fastholdes.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Det er godt, at USA i beslutningsforslaget om forberedelse af mødet i Det Transatlantiske Økonomiske Råd og topmødet mellem EU/USA (den 2.-3. november 2009) i punkt 17 indtrængende opfordres til at behandle alle EU-borgere lige og til at omfatte alle EU-medlemsstaterne af visumfritagelsesprogrammet.

Det er på høje tid, at der følges op på Parlamentets opfordringer, Kommissionens bestræbelser og bestræbelserne i de medlemsstater, der udsættes for forskelsbehandling på visumområdet. I modsat fald vil det blive nødvendigt at tage radikale skridt og indføre visumkrav for amerikanske statsborgere. Det er på høje tid at sætte en stopper for dette ensidige amerikanske privilegium. Europa-Parlamentet må ikke acceptere amerikansk forskelsbehandling af europæiske borgere på grund af deres nationalitet. Parlamentets holdning til dette spørgsmål er navnlig bemærkelsesværdig, idet det ikke er alle medlemsstaternes regeringer, der forstår betydningen af at anvende princippet om gensidighed på visumområdet, bl.a. Republikken Polens regering. Borgerne har en helt anden holdning. Over 61 % af polakkerne støtter indførelsen af indrejsevisum for amerikanske statsborgere. I en internetafstemning erklærede hele 96 % af respondenterne, at de støttede en sådan foranstaltning.

Jeg forventer, at det kommende topmøde mellem EU og USA bliver et vendepunkt, i det mindste med hensyn til visumpolitikken, og at borgerne i alle EU-medlemsstaterne vil kunne rejse normalt i det nye år, i 2010. Jeg håber med andre ord, at de vil få den samme frihed som alle amerikanske statsborgere, der frit kan rejse til det EU-land, de ønsker.

10. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0212/2009).

Følgende spørgsmål er stillet til Rådet.

Spørgsmål nr. 1 af **Bernd Posselt** (H-0303/09)

Om: Menneskerettigheder i Cuba

Hvad er Rådets holdning til den aktuelle menneskerettighedssituation i Cuba, navnlig hvad angår de politiske fangers vilkår? Har Rådet oplysninger om fængselsvilkårene for den cubanske læge Darsi Ferrer og hans medfange Alfredo Dominquez, der begge åbenbart sidder fængslet under ekstremt umenneskelige forhold?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Jeg vil naturligvis gerne gå videre fra USA til Cuba og hr. Posselts spørgsmål om et meget alvorligt emne, så tak for Deres spørgsmål.

Rådet er fortsat alvorlig bekymret over menneskeretssituationen i Cuba, herunder navnlig over de manglende fremskridt med hensyn til civile og politiske rettigheder. Den cubanske befolkning har ikke ytrings- og forsamlingsfrihed. Der er ingen pressefrihed. Adgangen til information, herunder internettet, er fortsat begrænset. Der er fortsat de samme begrænsninger i borgernes bevægelsesfrihed til og i Cuba. Der er i øjeblikket 208 politiske fanger i Cuba. Dette tal er faldet fra 2 034 i 2007, men de fleste løsladelser er sket efter endt afsoning. Medlemsstaternes missioner i Havana overvåger nøje listen over politiske fanger, og der er blevet nedsat en særlig arbejdsgruppe om menneskerettigheder, der drøfter vigtige sager.

Ifølge menneskerettighedsforkæmpere og vidnesbyrd fra politiske fanger og deres familier er fængselsforholdene langt under FN's anbefalede minimumsregler for behandling af fanger. Ifølge deres familier har en række indsatte meget alvorlige helbredsproblemer, og de har ikke adgang til behørig lægehjælp. Der har været en række meldinger om grusom og nedværdigende behandling, herunder gennembankning af fanger, manglende adgang til behørig lægehjælp og udøvelse af psykologisk pres. Der er imidlertid på trods heraf ingen meldinger om restforfølgelse af fangevogtere eller politifolk på grund af misbrug.

Den cubanske regering benægter eksistensen af politiske fanger og nægter desværre fortsat at lade uafhængige menneskerettighedsorganisationer foretage en international kontrol af menneskerettighedssituationen. Rådets strategi over for Cuba blev fastlagt i den fælles holdning fra 1996, som Rådet efterfølgende har evalueret hvert år. I oktober 2008 blev EU og Cuba enige om at genoptage en omfattende politisk dialog. I overensstemmelse med EU's politikker omfatter denne dialog ikke kun de cubanske myndigheder, men også civilsamfundet og den demokratiske opposition. I 2009 prioriterer Rådet navnlig principperne om demokrati, menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder i den årlige evaluering af den fælles holdning.

I konklusionerne fra juni i år gjorde vi det klart, at disse spørgsmål også fremover vil være en af EU's nøgleprioriteter i forhold til Cuba. Rådet opfordrede navnlig den cubanske regering til betingelsesløst at løslade alle politiske fanger, herunder dem, der blev tilbageholdt i 2003, og vi gav udtryk for vores bekymring over de indsatte og deres helbredstilstand.

Rådet opfordrede desuden de cubanske myndigheder til straks at lette internationale humanitære organisationers adgang til cubanske fængsler. Siden indledningen af den politiske dialog med Cuba sidste år har EU rejst spørgsmålet om politiske fanger på hvert eneste møde. Som nævnt i Rådets sidste konklusioner bør menneskerettighedsspørgsmål altid tages op under disse besøg på højt plan, og der vil i relevant omfang også blive holdt møder med den fredelige prodemokratiske opposition i forbindelse disse besøg.

Rådet besluttede at fortsætte dialogen med Cuba, fordi den giver mulighed for at drøfte udestående spørgsmål af fælles interesse, herunder menneskerettighedssituationen, men vi er fortsat alvorlig bekymret over situationen i Cuba, og vi vil fortsat følge enkeltsager, især fanger med alvorlige helbredsproblemer.

Med hensyn til den særlige situation for en af de fanger, som hr. Posselt henviste til, gav EU udtryk for sin solidaritet i Havana i august på initiativ af det svenske formandskab for at vise familien til den arresterede dr. Darsi Ferrer, at EU er bekymret over, at de cubanske myndigheder ikke overholder nationale processuelle strafferetlige regler. Formandskabet følger ligeledes tæt situationen med hensyn til den anden fange, Alfredo Domínguez, og spørgsmålet tages også op i dialogen med Cuba, og vi har kontakt med hans familie.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Jeg vil gerne takke Cecilia Malmström for hendes fremragende, detaljerede svar.

Heinrich Brechtmann fra Den Internationale Kommission for Menneskerettigheder har givet mig omfattende oplysninger om forholdene i fængslerne. Jeg ønsker blot at spørge, om Rådet agter at undersøge forholdene for de enkelte fanger, og hvordan Rådet vurderer udviklingen i Cuba for så vidt angår forholdet til EU?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Vi har ikke formelt adgang til disse oplysninger, men vi får – om end sporadiske – oplysninger om forholdene for de politiske fanger fra bl.a. internationale organisationer, ngo'er, kontakter og politiske partier. Vi ved, at de i nogle tilfælde har meget alvorlige helbredsproblemer. Vi forsøger at holde kontakt med familierne og ngo'erne for at lette situationen, men et af problemerne er naturligvis, at vi har få konkrete og bekræftede oplysninger.

Et andet problem er, at mange af disse fanger er fængslet uden retssag og uden anklage. Dette er i strid med cubansk lovgivning. De har ret til at vide, hvorfor de er i fængsel, og hvad de er anklaget for – en grundlæggende rettighed i alle samfund, der imidlertid som bekendt ikke eksisterer i Cuba.

Den cubanske dialog er naturligvis forbundet med store vanskeligheder, men vi mener i øjeblikket, at det er vigtigt at føre denne dialog i overensstemmelse med vores beslutning, fordi den giver os mulighed for at holde kontakt med myndighederne, for at holde fast i en streng og konsekvent kritik, men også for at samarbejde med civilsamfundet og de fredelige systemkritikere. Det forsøger vi i øjeblikket, og det er den strategi, vi satser på i øjeblikket. Jeg tror ikke, at der vil ske dramatiske ændringer på dette område i en overskuelig fremtid.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. Posselt har stillet et spørgsmål vedrørende menneskerettigheder. Da det efter min opfattelse er lettere at samarbejde på menneskerettighedsområdet med lande, som vi er knyttet til gennem politiske og diplomatiske forbindelser og finansielle transaktioner, er det overraskende, at EU og medlemsstaterne fortsat forholder sig passivt eller negativt til Republikken Cubas logiske og stadige krav til USA om at ophæve embargoen.

Jeg vil derfor gerne spørge formandskabet, hvordan det forholder sig til dette spørgsmål, og hvordan medlemsstaterne efter formandskabets opfattelse bør forholde sig til spørgsmålet, i lyset af at Cuba som bekendt har stillet et forslag til vedtagelse på FN's Generalforsamling den 28. oktober om ophævelse af den amerikanske embargo?

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Jeg er en fredelig systemkritiker fra en af EU-medlemsstaterne, Ungarn. Jeg vil gerne bede Dem om et råd. Hvordan kan vi skabe samme interesse for menneskerettighedssituationen i Ungarn som for menneskerettighedssituationen i Cuba?

I Ungarn har politiet lige siden efteråret 2006 udøvet omfattende brutalitet mod fredelige demonstranter, og mange politiske fanger er blevet tortureret i fængslet.

Jeg vil gerne anmode de cubanske politikere om at forhandle på vores vegne på grundlag af alle de...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Jeg beklager, men Deres taletid er 30 sekunder, og spørgsmålet vedrører menneskerettigheder i Cuba.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) EU har ved flere lejligheder sagt, at vi er imod den amerikanske embargo, og at vi mener, at den ikke gør det nemmere at finde en fremtidig løsning på situationen i Cuba.

EU har også sagt, at vi er villige til at indlede et tættere samarbejde med Cuba, herunder på handelsområdet, hvis der sker fremskridt på menneskerettighedsområdet.

Da der ikke sker fremskridt med hensyn til menneskerettighederne og respekt for demokratiet og i lyset af antallet af politiske fanger, kan vi imidlertid ikke i øjeblikket komme videre på dette område. Det er op til de cubanske myndigheder at vise, om de ønsker at styrke dette samarbejde konkret. Der er desværre kun sket små fremskridt indtil videre.

Formanden. – Medlemmerne bedes overholde reglerne for spørgetiden. Et tillægsspørgsmål kan højst vare 30 sekunder og skal have umiddelbar sammenhæng med hovedspørgsmålet.

Spørgsmål nr. 2 af **Marian Harkin** (H-0305/09)

Om: Misbrug af ældre

Det skønnes allerede, at over 10 % af de ældre oplever en eller anden form for fysisk, psykologisk, finansielt eller mentalt misbrug såvel i hjemmet som på plejehjem, og der er lagt op til, at dette tal stiger som en følge af vor aldrende befolkning. Hvad agter det svenske formandskab på den baggrund at gøre for at opfylde sit løfte om på europæisk plan at forbedre samarbejde og aktioner, således at ældreplejens kvalitet højnes og misbrug af ældre forebygges?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru Harkin rejser et spørgsmål, der er meget relevant i dag som følge af befolkningens gradvise aldring. Foranstaltninger på dette område henhører primært under medlemsstaternes nationale kompetence, og Fællesskabet kan kun støtte og supplere medlemsstaternes foranstaltninger.

Det svenske formandskab vil imidlertid gerne se på dette spørgsmål, og vi vil gøre vores yderste for at øge ældreplejens kvalitet og bekæmpe problemerne med misbrug af ældre. Jeg vil i denne forbindelse gerne gøre opmærksom på, at der blev afholdt en konference om sund og værdig aldring i Stockholm for en måned

siden. 160 personer fra 27 lande deltog i konferencen. Der var en stor deltagelse, herunder fra Kommissionen, medlemsstaterne, embedsmænd fra sundheds- og socialministerier og en lang række frivillige organisationer.

Formålet var netop at sætte fokus på de problemer, som fru Harkin rejser: Hvordan kan vi imødegå behovet for øget samarbejde mellem sundheds- og plejesektoren med henblik på at opfylde vores ældre borgeres behov? Formandskabet forventer, at Rådet vedtager konklusioner om dette spørgsmål den 30. november på mødet i Rådet (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik). I udkastet til konklusioner opfordres der til et dybere og tættere samarbejde om sund og værdig aldring, herunder gennem udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Kommissionen opfordres desuden til at udarbejde en handlingsplan, som fremmer værdighed, sundhed og livskvalitet for ældre mennesker.

Jeg vil også gerne understrege, at formålet med Rådets konklusioner fra juni i år med titlen "Lige muligheder for kvinder og mænd: aktiv og værdig aldring" netop var at styrke en ældrepleje af høj kvalitet i hjemmet under hensyntagen til ældre mænds og kvinders særlige behov.

Med hensyn til problemet med misbrug af ældre er forskelsbehandling på arbejdspladsen på grund af alder allerede forbudt i henhold til Rådets direktiv 2000/78/EF. Kommissionen foreslog at udvide beskyttelsen i dette direktiv til at omfatte en række andre områder som f.eks. social sikring, sundhedspleje, sociale ydelser, uddannelse, adgang til levering af varer og tjenester og bolig.

Dette forslag indeholder mange elementer, der er relevante i forbindelse med misbrug af ældre. Det omfatter pleje i hjemmet, institutionspleje og sundhedsydelser. Det forbyder chikane, som er en form for forskelsbehandling, der defineres som uønsket adfærd med den virkning at "krænke denne persons værdighed og skabe et truende, fjendtligt, nedværdigende, ydmygende eller ubehageligt klima."

Dette forslag behandles i Rådet i øjeblikket, og Europa-Parlamentet har allerede afgivet en udtalelse. Forslagets vedtagelse kræver enstemmighed i Rådet. Vi kan naturligvis ikke foregribe udfaldet af drøftelserne i Rådet, men jeg vil ikke desto mindre gerne sige, at vi gør vores yderste for at indføre lovgivning, der medvirker til at fjerne alle former for misbrug og dårlig behandling af ældre, hvilket er i fuld overensstemmelse med Europa-Parlamentets udtalelse.

Vi står naturligvis helt fast på, at ingen bør udsættes for chikane eller misbrug, slet ikke ældre mennesker, der er meget afhængige af pleje.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Tak for Deres velovervejede svar. Det påpeges i Kommissionens meddelelse fra 2008, at der skal skabes de rette betingelser i form af ressourcer, uddannelse og støtte til plejepersonale. Det er jeg helt enig i, og jeg er også klar over, at dette henhører under medlemsstaternes nationale kompetence.

EU kan imidlertid bidrage på en række områder, bl.a. i forbindelse med hele den grænseoverskridende dimension. Jeg ønskede blot at høre Deres mening om etableringen af en formel struktur til udveksling af oplysninger om sundhedsprofessionelle, i dette tilfælde plejepersonale, der krydser grænser.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Tak for dette forslag. Det er første gang, jeg hører om det. Det lyder som et godt initiativ, men jeg er nødt til at rejse det over for den relevante minister og lægge det ud til drøftelse. Vi kan måske vende tilbage hertil på et senere tidspunkt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) EU har en aldrende befolkning. Ældre mennesker har særlige, behov både med hensyn til lægetjenester og egnede faciliteter i bygninger og inden for offentlig transport. Sverige har en lang socialpolitisk tradition. Hvilke forslag drøfter De med de øvrige medlemsstater med henblik på at forbedre levevilkårene for ældre i hele EU?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru Harkin stillede et meget vigtigt spørgsmål, og Deres svar var glimrende, men hvis vi ser spørgsmålet i et bredere perspektiv, er aldersdiskrimination i dag generelt et problem for aldersgruppen 65+. Vil De overveje at anbefale indførelse på fællesskabsplan af en forhøjet eller mere fleksibel pensionsalder og gradvis pensionering i stedet for fuldstændig pensionering, hvilket tilsyneladende er det mest almindelige i dag? Det vil i høj grad forbedre livskvaliteten og sikre større respekt for ældre mennesker.

Formanden. – Spørgsmålet rækker efter min opfattelse lidt ud over spørgsmålets titel, men jeg vil overlade det til ministeren at afgøre, om hun vil besvare det eller ej.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Svaret på det første spørgsmål er "ja", navnlig fordi vi er nødt til at drøfte disse spørgsmål.

Trioen – de franske, tjekkiske og svenske formandskaber – blev enige om at styrke dialogen om sundhed og ældre. Der er f.eks. blevet afholdt en konference om Alzheimers, og konferencen for en måned siden, som jeg var inde på, vedrørte værdig behandling af ældre. Den var således en lejlighed til at drøfte dette spørgsmål, og konklusionerne vil blive drøftet i Rådet (EPSCO) i slutningen af november, hvor vi naturligvis også vil drøfte Europa-Parlamentets betænkning.

Med hensyn til pensionsalderen træffer de enkelte medlemsstater selv denne afgørelse, men i forbindelse med vores drøftelser om Lissabonstrategien – for en gangs skyld ikke om traktaten – om, hvordan vi skaber øget vækst, udvikling og beskæftigelse, og om de demografiske udfordringer, som vi står over for, bør vi naturligvis overveje dette spørgsmål – dvs. hvordan vi også udnytter ældre menneskers kompetencer og erfaring, og hvordan de kan forblive på arbejdsmarkedet. Det er ikke Rådets opgave at træffe afgørelse om den præcise pensionsalder, men snarere at opfordre alle medlemsstaterne til at udnytte arbejdsstyrken fuldt ud.

Formanden. – Spørgsmål nr. 3 af **Olle Schmidt** (H-0310/09)

Om: Den svenske journalist Dawit Isaak, der er fængslet i Eritrea

Ifølge oplysninger i de svenske medier er den svenske statsborger, Dawit Isaak, der har siddet fængslet i Eritrea siden 2001, blevet flyttet til et nyt fængsel i Eritrea. Ifølge forlydender har ingen forladt dette fængsel i levende live. Dawit Isaak har siddet fængslet under forfærdelige forhold i en slyngelstat i snart 8 år uden at få at vide, hvorfor han så brutalt blev smidt i fængsel og separeret fra sin familie, sine venner og sit arbejde. Hidtil har alle forsøg på at få Dawit Isaak frigivet været mislykkede. EU burde gøre en større indsats, eftersom Isaak jo også er EU-borger. Hvis der ikke gøres en indsats, risikerer Dawit Isaak at dø, uden at det er lykkedes hverken Sverige eller EU at få Eritreas præsident til at drøfte Dawit Isaaks sag.

Hvad har det svenske formandskab til hensigt at gøre for at få Dawit Isaaks sag taget op på højeste plan i EU?

Er det rimeligt, at Eritrea modtager bistand fra EU, når landet så åbenlyst krænker de grundlæggende menneskerettigheder?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) For otte år siden blev den svensk-eritreanske journalist Dawit Isaak tilfangetaget og fængslet i Eritrea. Han sidder i fængsel uden retssag og uden sigtelse. Hverken hans familie, de svenske myndigheder eller internationale menneskerettighedsorganisationer får lov til at besøge ham.

Der har desværre ikke været det ringeste tegn på en forbedring af menneskerettighedssituationen i Eritrea i de seneste fem år. Ansvar for denne situation ligger udelukkende hos den eritreanske regering. Eritreas fortsatte brud på sine menneskerettighedsmæssige forpligtelser i henhold til national og international lovgivning giver anledning til stor bekymring i EU.

Vi er særlig bekymrede over spørgsmålet om politiske fanger og den manglende ytringsfrihed. EU har adskillige gange krævet en betingelsesløs løsladelse af alle politiske fanger i Eritrea og heriblandt selvfølgelig også Dawit Isaak. Den 18. september 2009 udsendte EU-formandskabet en meget tydelig erklæring, hvori vi gentog vores krav om en betingelsesløs løsladelse af alle politiske fanger og fastslog, at Eritreas handlinger er et klart brud på forpligtelserne i henhold til FN's internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, som Eritrea har ratificeret.

Dawit Isaaks sag er desværre ikke blevet løst, men den har fortsat topprioritet for EU, det svenske formandskab og den svenske regering. Vi opgiver ikke vores indsats, førend han er blevet frigivet af humanitære grunde og kan genforenes med sin familie. Jeg kan forsikre Dem om, at vi fortsat vil tage sagen om Dawit Isaak og hans medfanger op på allerhøjeste niveau i Asmara.

Menneskerettigheder er et centralt element i forbindelserne mellem EU og Eritrea. Vi er villige til at hjælpe den eritreanske regering med at forbedre menneskerettighedssituationen. Bistanden afhænger af bestemmelserne i Cotonou-aftalen. Denne aftale omhandler både menneskerettigheder og den politiske dialog, der kan bruges til at presse på for at skabe forandringer. Det er en igangværende proces, der skrider meget langsomt fremad, men forhåbentlig kan vi bruge den som et redskab til at skabe fremskridt.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Jeg behøver ikke give Dem flere detaljer om den frygtelige sag vedrørende Dawit Isaak. Jeg ved også, at fru Malmström er meget engageret i denne sag.

Mig bekendt er Dawit Isaak den eneste EU-borger, der er fængslet for at have udøvet sin ret til ytringsfrihed. Bør EU så ikke udstede en særlig fælles erklæring vedrørende Dawit Isaak? Bør man ikke tage spørgsmålet

om en særlig erklæring op i Rådet? Måske bør fru Malmström eller en anden tage til Eritrea og forsøge at mødes med Dawit Isaak og præsident Isaias Afewerki. Jeg håber, at det vil ske, for efter min mening er det helt urimeligt, at en EU-borger sidder fængslet i årevis uden at komme for en domstol. Åbenbart er han tilmed alvorligt syg og risikerer at dø i fængslet.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Jeg vil sige til hr. Schmidt, at jeg virkelig deler hans enorme bekymring og frustration over, at denne situation fortsætter år efter år, uden at det er muligt at trænge igennem til de eritreanske myndigheder. Jeg er sikker på, at både hr. Schmidt og andre medlemmer har læst rapporterne fra Eritrea og lyttet til interviewene med landets præsident. Han er ikke let at have med at gøre, og der finder omfattende krænkelser sted i Eritrea.

Vi arbejder fortsat via alle tilgængelige kanaler, men vi har ikke adgang til fængslet. Vi har ikke kunnet besøge ham, og vi ved ikke, hvordan han har det. Vi vil selvfølgelig ikke udelukke et besøg, hvis vi tror, at det kan give fremskridt i sagen, men for indeværende er der ingen mulighed for at få et løfte om, at vi kan besøge ham eller afholde drøftelser om ham eller mødes med hans familie i Eritrea. Det er utrolig frustrerende. Vi har udarbejdet en meget klar erklæring. Som hr. Schmidt sagde, er Dawit Isaak vistnok den eneste EU-borger, der er fængslet af politiske årsager, og vi arbejder på forskellige måder på at øge presset på de eritreanske myndigheder for at få dem til at forstå, at Dawit Isaak og hans medfanger skal frigives – om ikke andet så i henhold til de konventioner, som landet har ratificeret, men det er meget vanskeligt at føre en normal dialog med dette land.

Formanden. – Der er ingen supplerende bemærkninger til dette spørgsmål, så vi går videre med næste spørgsmål.

Spørgsmål nr. 4 af **Anna Hedh** (H-0312/09)

Om: EU's alkoholstrategi

Der er snart gået tre år, siden vi fastlagde EU's alkoholstrategi. Meningen var, at strategien skulle evalueres inden sommeren 2009. Desværre har man tilsyneladende valgt at udsætte evalueringen. For Sverige har alkoholpolitikken altid været et vigtigt og prioriteret spørgsmål i EU-samarbejdet.

Vil det svenske formandskab træffe foranstaltninger for at få gennemført en evaluering snarest muligt, og hvis dette er tilfældet, hvornår?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Mange tak, fru Hedh. Indledningsvis vil jeg gerne minde fru Hedh om, at det svenske formandskab har placeret alkohol og sundhed højt på dagsordenen som et vigtigt aspekt af gennemførelsen af EU's strategi om at hjælpe medlemsstaterne med at reducere alkoholrelaterede skader.

På denne baggrund har vi allerede haft tre vigtige begivenheder. Den første var sundhedsministrenes uformelle møde i Jönköping i juli, hvor der var særlig fokus på salg og markedsføring af alkoholholdige drikkevarer og deres indflydelse på unges alkoholforbrug. Den anden begivenhed var ekspertkonferencen om alkohol og sundhed i Stockholm den 21. og 22. september, der skulle støtte en bæredygtig, langsigtet og omfattende alkoholstrategi i EU. Der var flere end 450 deltagere fra i princippet alle EU's medlemsstater, og deltagerne støttede i høj grad de svenske prioriteter inden for alkohol og sundhed.

Den tredje begivenhed var det globale ekspertmøde om alkohol, sundhed og social udvikling, der blev afholdt den 23. september. Denne begivenhed var organiseret af det svenske formandskab i samarbejde med Sida (det svenske internationale agentur for udviklingssamarbejde) og det norske ministerium for sundhed og behandlingsfaciliteter og blev sponsoreret af Verdenssundhedsorganisationen. Målet var at bidrage til en global strategi, når Verdenssundhedsforsamlingen mødes i maj næste år. På dette møde blev der fremlagt resultater af undersøgelser af sammenhængen mellem skadelig brug af alkohol, social udvikling og spredningen af smitsomme sygdomme som f.eks. hiv/aids og tuberkulose. Det er bestemt værd at bemærke denne vigtige sammenhæng.

Med hensyn til spørgsmålet: "Vil det svenske formandskab træffe foranstaltninger for at få gennemført en evaluering snarest muligt?" er svaret ja. Vedtagelsen af en EU-strategi i 2006 var et vigtigt skridt. Med vedtagelsen af denne strategi erkendte Kommissionen, at alkohol har afgørende betydning for sundheden i EU, og at EU har et ansvar for at gøre noget ved et risikabelt og skadeligt alkoholforbrug. Det blev yderligere understreget med opbakningen fra alle EU's sundhedsministre til konklusionerne fra november 2006.

Kommissionen har siden den 1. januar 2007 fulgt udviklingen i alkoholforbruget og alkoholrelaterede skader samt ændringerne i politikker i EU. Skønt der er gjort fremskridt på mange områder, har der været al for kort

tid til at vurdere alkoholpolitikken og drikkevanernes fulde effekt på sundheden. Den første rapport fra Kommissionen, der blev fremsat på ekspertkonferencen for nogle få uger siden, var en statusrapport over EU's alkoholstrategi. Det er en foreløbig rapport forud for den endelige rapport, der skal præsenteres i 2012.

Formandskabet vil naturligvis gennemgå denne statusrapport og overveje resultaterne af ekspertkonferencen om alkohol og sundhed. Vi vil følge udviklingen. Vi har også finansieret en række nye undersøgelser med henblik på at sikre, at alkohol fortsat står højt på EU's dagsorden. En af de finansierede undersøgelser vedrører den effekt, som markedsføringen af alkohol har på unge mennesker, en anden handler om alkohols indvirkning på ældre mennesker i 10 forskellige EU-medlemsstater, og en tredje vedrører den grænseoverskridende handels betydning for den nationale alkoholpolitik.

I vores foreløbige konklusioner om alkohol og sundhed, der i øjeblikket debatteres i Rådets arbejdsgruppe, foreslår vi, at Kommissionen opfordres til at begynde at analysere og udvælge prioriteter for næste fase af arbejdet med alkohol og sundhed for at understrege, at vi skal se på perioden efter 2012, når vurderingen og den nuværende alkoholstrategi er færdig. På basis af denne debat ønsker formandskabet at vedtage Rådets konklusioner for at støtte en alkoholstrategi i december 2009.

Anna Hedh (S&D). – (SV) Fru Malmström! Jeg ved, at formandskabet har haft adskillige konstruktive konferencer og brugt megen tid på denne sag.

Mit spørgsmål vedrørte især alkoholstrategien, fordi jeg stillede det samme spørgsmål for omkring seks måneder siden. Dengang fik jeg at vide, at alkoholstrategien skulle vurderes inden sommeren. Derfor stillede jeg dette spørgsmål, da sagen ikke har været på dagsordenen.

Der er sket meget, siden det svenske formandskab foreslog en alkoholstrategi for EU i 2001. Alkoholstrategien blev vedtaget i 2006, og der er sket meget siden da. Nogle medlemsstater har hævet aldersgrænserne, andre har hævet skatterne på alkohol og andre igen har f.eks. sænket alkoholkoncentrationsgrænserne. Det er jeg meget tilfreds med. Jeg ville gerne have haft det svenske formandskab til at gå lidt videre med hensyn til reklamer, men jeg er ikke desto mindre tilfreds med, at der nu er gennemført en undersøgelse om reklamer, alkohol og unge.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Tak for Deres støtte i denne sag. Vi har bestemt forsøgt at sætte fokus på dette emne, der selvfølgelig er de rammer, som EU kan tillade sig at arbejde inden for: afholdelse af konferencer, udarbejdelse af undersøgelser, opstilling af tidsplaner for at sikre en konstant udvikling og kommende formandskabers engagement. Jeg er glad for, at vi kan rydde misforståelsen af vejen. Det var meningen, at der skulle være en foreløbig rapport, der selvfølgelig også er vigtig, og som vi vil se på og analysere, men den endelige vurdering skulle finde sted i 2012. I mellemtiden er der en hel masse at gøre, og jeg kan også bekræfte, at mange medlemsstater gør en enorm indsats, da man i alle medlemsstater er gjort opmærksom på alkoholforbrugets indvirkning på sundheden.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Fru minister! Antallet af trafikulykker falder på EU-plan, men de ambitiøse mål bliver ikke nået næste år. Den vigtigste årsag er alkohol. I nogle lande er der en rystende høj selvmordsrate, hvilket atter skyldes alkohol.

Mener De ikke, at vi på EU-plan bør styrke de allerede skrappe foranstaltninger om alkoholforbrug efter den skandinaviske model? Specielt de unges forbrug bør begrænses. Vil Sverige tage initiativer i denne retning?

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Jeg vil gerne gøre ministeren opmærksom på, at man i min valgkreds i Skotland i øjeblikket drøfter mulighederne for mindstepriser på alkoholholdige produkter. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge ministeren, om man i Rådet drøfter spørgsmålet om mindstepriser på alkoholholdige produkter. Det giver anledning til mange diskussioner i Skotland, og jeg vil gerne høre noget om Rådets perspektiv, samt om det overhovedet drøfter det.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Et af de fem prioriterede emner i EF's alkoholstrategi er netop at reducere antallet af tilskadekomne og døde på grund af alkoholrelaterede trafikulykker. Som medlemmet sagde, er det et meget stort problem, der skaber enorme lidelser, og som også har økonomiske omkostninger.

Kommissionen har anbefalet vedtagelsen af en lavere hastighedsgrænse for uerfarne bilister og erhvervschauffører, mens de lande, der allerede har grænser, ikke skal sænke dem. Der er en henstilling herom, og vi arbejder med medlemsstaterne.

Mange stater har allerede anvendt disse henstillinger, og der er mange tiltag for at skærpe interessen for at diskutere dette emne.

Jeg kender ikke til nogen igangværende diskussion om priser. Det er der muligvis. Jeg spørger min kollega, sundhedsministeren, der har ansvaret herfor, men jeg tror ikke, at dette emne diskuteres.

I øjeblikket følges der op på mange andre alkoholrelaterede emner, men sandsynligvis ikke lige netop dette, fordi det naturligvis ikke henhører under EU's virksomhedsområde.

Formanden. – Spørgsmål nr. 5 af **Justas Vincas Paleckis** (H-0316/09)

Om: Gasrørledningernes miljømæssige indvirkning

Man har i EU været meget optaget af, hvorvidt de nye rørledninger til transport af gas til EU (Nabucco, North Stream og South Stream) vil få indvirkning på miljøet. North Stream-gasrørledningen på Østersøens bund er et usædvanligt projekt på grund af sin størrelse og eventuelle indvirkning på miljøet i Østersøregionen.

Hvilke trusler mod miljøet imødeser det svenske formandskab i forbindelse med konstruktionen af disse gasrørledninger, og hvilke foranstaltninger har det til hensigt at træffe for at imødegå disse?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) North Stream er et enestående projekt for Østersøen på grund af dets størrelse og mulige konsekvenser. Rådet er opmærksom på betænkelighederne vedrørende de miljømæssige aspekter af North Stream-gasrørledningsprojektet, og det har med interesse læst Europa-Parlamentets beslutning om de miljømæssige konsekvenser af den planlagte gasrørledning i Østersøen mellem Rusland og Tyskland, der blev vedtaget i juli sidste år.

Alle EU's medlemsstater og Det Europæiske Fællesskab har undertegnet FN's Espoo-konvention fra 1991. Det er konventionen om vurdering af virkningerne på miljøet på tværs af landegrænserne. Denne konvention indeholder en række relevante forpligtelser, der er bindende for parterne, og som har til formål at få gennemført en vurdering af virkningerne på miljøet inklusive en høring af andre parter, der er berørt af et bestemt projekt.

North Stream-projektets indvirkning på det følsomme miljø i Østersøen er utrolig vigtig og skal nøje undersøges. Både Natura 2000-områder og områder med miner og dumpet kemisk ammunition kan rammes. Spredningen af slam kan påvirke havets flora og fauna såvel som fiskeindustrien. Det faktum, at gasrørledningen ligger tæt på vigtige sejlruiter, kan også indebære en risiko for miljøet og sikkerheden.

Alle stater rundt om Østersøen har nu samarbejdet i mere end tre år inden for rammerne af Espoo-konventionen for at afgøre, hvordan disse forpligtelser påvirker projektets gennemførelse.

Rådet vil ikke desto mindre gerne understrege, at North Stream-projektet er et privat foretagende. Det er derfor de ansvarlige parter, der skal levere oplysninger om, at projektet overholder den relevante lovgivning under de berørte medlemsstaters kontrol.

Rådet kan ikke kommentere North Stream-projektet på en måde, der kan opfattes som indblanding i nationale retslige procedurer.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Tak, fru minister, for Deres omfattende svar. Sagen berører tydeligvis Sverige meget, fordi landet ligger ud til Østersøen. Jeg ville blot understrege én ting, som vi aldrig kan ofre for megen opmærksomhed i sådanne sager. Jeg ville også bede Dem om at sige, at det sandsynligvis er tilfældet, og at Sverige under sit formandskab til stadighed vil følge sagen nøje og træffe passende foranstaltninger.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Det kan jeg forsikre medlemmerne om, at Sverige gør. Vi er meget vagtsomme med hensyn til det følsomme miljø i Østersøen, der selvfølgelig bringes i fare, uanset hvilket projekt der gennemføres, og derfor har vi stillet meget skrappe miljøkrav til netop dette projekt, der nu undersøges og granskes af forskellige relevante myndigheder. Det er ikke svensk territorium, der rammes heraf, men derimod Sveriges økonomiske zone, og derfor har vi været meget omhyggelige med at påpege, at det er internationale konventioner som f.eks. Espoo-konventionen, der danner grundlaget for de forslag, vi skal vedtage. Vi må ikke lave politiske eller økonomiske skøn. Det er, hvad den svenske stat kan se på, og det er bestemt det, vi gør.

Formanden. – Spørgsmål nr. 6 af **Silvia-Adriana Ticau** (H-0318/09)

Om: Fjernelse af hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed mellem medlemsstaterne

Rådets svenske formandskab erkender, at det vigtigste i den nuværende økonomiske krise er, at medlemsstaterne skal kunne reagere på udfordringer sammen, finde løsninger på den økonomiske og finansielle krise samt navnlig nedbringe arbejdsløsheden og dennes negative sociale konsekvenser. De nuværende hindringer for den frie bevægelighed for arbejdstagere fra de medlemsstater, der tiltrådte EU efter

1. maj 2004, udgør begrænsninger af rettighederne for borgerne fra disse lande og kan medføre illegalt arbejde og social dumping. En fjernelse af disse hindringer vil beskytte de vandrende arbejdstagere og de indfødte arbejdstagere i lige høj grad. I betragtning af det svenske formandskabs engagement i en aktiv politik på det europæiske arbejdsmarked og i at skabe større fleksibilitet og mobilitet bedes Rådet oplyse, hvilke konkrete foranstaltninger det agter at træffe med henblik på en hurtig fjernelse af de nuværende hindringer for den frie bevægelighed for arbejdstagere fra de medlemsstater, der tiltrådte EU efter 1. maj 2004.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Rådet vil gerne pointere, at personers frie bevægelighed er en af de grundlæggende rettigheder, der garanteres i fællesskabslovgivningen, og som omfatter EU-borgernes ret til at bo og arbejde i en anden medlemsstat.

På et møde den 9. marts 2009 sendte Rådet en invitation til de medlemsstater, der fortsat anvendte overgangsbestemmelser, der virkede begrænsende for den frie bevægelighed. På baggrund af de tilgængelige oplysninger sagde Rådet dengang, at disse medlemsstater skulle overveje deres fortsatte anvendelse af sådanne restriktioner. Medlemsstaterne blev også opfordret til at ophæve restriktionerne under tredje fase, hvis ikke der i de pågældende medlemsstater var alvorlige forstyrrelser eller fare for alvorlige forstyrrelser på arbejdsmarkedet.

Rådet pointerede også, at medlemsstaterne skal prioritere borgere fra medlemsstaterne over arbejdskraft fra lande uden for EU, og at borgere fra nye medlemsstater, der allerede bor og arbejder i en medlemsstat, fortsat er beskyttet i overgangsperioderne. Der er også taget hensyn til familiemedlemmers rettigheder i overensstemmelse med praksis i forbindelse med tidligere tiltrædelser.

Rådet understregede de stærke elementer af differentiering og fleksibilitet i reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed. Medlemsstaterne har erklæret, at de vil bestræbe sig på at give øget arbejdsmarkedsadgang til borgere fra de nye medlemsstater i henhold til den nationale lovgivning med henblik på at fremme en tilnærmelse af deres lovgivning til fællesskabslovgivningen.

I november 2008 præsenterede Kommissionen en meddelelse om effekten af arbejdstagernes frie bevægelighed i forbindelse med EU's udvidelse. Kommissionen pointerer, at arbejdstagere fra Bulgarien, Rumænien og EU-10-medlemsstaterne var med til at imødekomme en højere efterspørgsel efter arbejdskraft i modtagerlandene, hvorved de ydede et betydeligt bidrag til en vedvarende økonomisk vækst. Den tilgængelige dokumentation indikerer, at mobiliteten inden for EU efter udvidelsen ikke har givet – og sandsynligvis heller ikke vil give – anledning til alvorlige forstyrrelser på arbejdsmarkedet.

Kommissionen bemærker også, at størrelsen og retningen af mobilitetsstrømme i EU styres af det generelle udbud af samt den generelle efterspørgsel efter arbejdskraft snarere end af regler, der begrænser adgangen til arbejdsmarkedet. Kommissionen konkluderer, at medlemsstaternes restriktioner kan forsinke arbejdsmarkedsmaessige justeringer og tilmed øge forekomsten af sort arbejde.

Arbejdskraftens frie bevægelighed er en vigtig prioritet for EU. Arbejdskraftens bevægelighed er med til at skabe flere job, så økonomien kan justeres selv under en økonomisk krise. Arbejdstagernes bevægelighed er også med til at reducere social marginalisering og fattigdom.

Med hensyn til den overgangsperiode for fri bevægelighed, som medlemmet spurgte til, har medlemsstaterne lov til at bevare deres restriktioner indtil udgangen af overgangsperiodens tredje fase. Rådet mener imidlertid, at den økonomiske krise, som Europa i øjeblikket lider under, ikke bør bruges som begrundelse for at bevare overgangsbestemmelserne. Selv i perioder, hvor efterspørgslen efter arbejdskraft er lav, kan det være vanskeligt for arbejdsgiverne at få besat ledige stillinger med ansøgere fra deres eget land.

Rådet reviderer regelmæssigt spørgsmålet om overgangsordninger. Den seneste revision fandt sted på Rådets møde i juni 2009, da Rådet tog Kommissionens oplysninger om effekten af arbejdstagernes frie bevægelighed i forbindelse med EU's udvidelse ad notam. Kommissionen informerede Rådet om, at tre af EU-15-landene inden den 1. maj 2009 havde underrettet Kommissionen om alvorlige arbejdsmarkedsforstyrrelser eller risikoen for sådanne forstyrrelser. Tyskland og Østrig begrænsede fortsat arbejdsmarkedsadgangen ved at fastholde kravet om en arbejdstilladelse, mens Det Forenede Kongerige anvender et system med efterfølgende registrering, hvilket giver arbejdstagerne mulighed for at begynde at arbejde, forudsat at de lader sig registrere inden for 30 dage.

Kommissionen oplyste også Rådet om, at den vil sørge for overholdelse af tiltrædelsestraktatens bestemmelser, og den forbeholdt sig retten til at kræve en tydeliggørelse fra de medlemsstater, der fortsat anvender restriktioner.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jeg vil gerne spørge, om De som en del af det svenske formandskabs dagsorden i Deres tidsplan har opstillet tiltag, der skal forsøge at overtale de medlemsstater, der fastholder sådanne hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed, til at hæve dem. Mit andet spørgsmål drejer sig om, hvorvidt De ønsker at medtage et sådant forslag om ophævelse af hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed som en del af det svenske formandskabs konklusioner.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Jeg vil gerne takke medlemmet. Alle medlemmer af den aktuelle formandskabstrio bestående af Frankrig, Tjekkiet og Sverige bekræftede i deres konklusioner, at udvidelsen har givet store fordele for EU, at den har givet økonomisk vækst, og at intet tyder på alvorlige økonomiske forstyrrelser.

Vi råder over mekanismer til en regelmæssig revision af overgangsbestemmelserne sammen med Kommissionen. Ind imellem disse revisioner kan vi naturligvis opfordre medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at eliminere diskriminerende lovgivning og sørge for at få udnyttet den faglærte arbejdskraft i hele EU, men de rent juridiske aspekter tager Kommissionen sig af. Som tidligere nævnt gennemførte vi en sådan revision tidligere på året.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Den kollega, der stillede spørgsmålet, fokuserede naturligt nok på situationen i de medlemsstater, hvor en del af befolkningen emigrerer for at søge efter arbejde et andet sted. Det forstår jeg.

I modsætning hertil oplever Østrig såvel som Tyskland masseimmigration, og de kan få udvidet overgangsperioden, indtil arbejdsmarkedet er helt åbent. Der er klare grunde hertil. Negative fordrivelses- og distributionseffekter som følge af primært store indkomstforskelle, der primært skyldes de aktuelle problemer på arbejdsmarkedet samt øget immigration, kunne have resulteret i et ganske overfyldt arbejdsmarked med deraf følgende sociale spændinger, hvilket alle ønsker at undgå.

Mit spørgsmål lyder derfor: Vil man anerkende de problemer, der påvirker Østrig og Tyskland, og planlægger man passende løsninger?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Alle EU-medlemsstater har naturligvis mærket de negative effekter af de økonomiske kriser og arbejdsløsheden. Tallene varierer en smule, men alle lande er hårdt ramt. Et land har ret til at indføre overgangsbestemmelser, hvilket Østrig f.eks. har gjort, og det er muligt at udvide disse regler under særlige procedurer, hvis Kommissionen får en begrundelse herfor. Jeg er ikke helt bekendt med den præcise situation i Østrig, og jeg ved ikke, om problemerne dér er større end i andre lande. Som sagt har alle medlemsstater enorme problemer i forbindelse med arbejdsmarkedet.

I Kommissionens rapport konstateres det, at intet tyder på, at den frie bevægelighed har givet forstyrrelser i nogen af medlemsstaterne. I mit hjemland Sverige, der også lider under en meget høj arbejdsløshed, har vi ikke set nogen som helst forbindelse mellem fri bevægelighed og arbejdsløshed. Folk fra andre EU-medlemsstater har været velkomne, og de er blevet opsuget af arbejdsmarkedet.

Formanden. – Spørgsmål nr. 7 af **Nikolaos Chountis** (H-0319/09)

Om: Tyrkiets chikane imod luftfartøjer tilhørende agenturet for kontrol med Den Europæiske Unions ydre grænser (Frontex)

Siden maj 2009 er der blevet noteret seks tilfælde, hvor luftfartøjer tilhørende agenturet for kontrol med Den Europæiske Unions ydre grænser (Frontex), er blevet udsat for chikane enten af tyrkiske luftfartøjer eller gennem trådløs kommunikation. Den nyeste episode fandt sted den 8. september 2009, da en Frontex-helikopter fløj af to lettiske piloter foretog en flyvning fra øen Kos til øen Samos. Da de befandt sig over Farmakonisi, blev helikopteren generet af radarsignaler fra en tyrkisk radarstation i Datça, hvori det krævedes, at helikopteren fjernede sig fra området og indgav en flyveplan.

Har Rådet kendskab til denne hændelse? Hvad er Rådets kommentarer? Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe over for Tyrkiet?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Ja, Rådet har kendskab til de hændelser, som medlemmet nævner. Formandskabet vil gerne sige, at Tyrkiet som kandidatland skal dele EU's værdier og mål i henhold til traktaterne. En klar forpligtelse til gode naboskabsforbindelser og fredelige løsninger på konflikter er et afgørende og vigtigt krav for et EU-medlemskab. I overensstemmelse med rammerne for forhandlingerne og de relevante konklusioner fra Rådet har EU opfordret Tyrkiet til at undgå alle former for trusler,

konfliktkilder eller foranstaltninger, der kan skade de gode forbindelser og muligheden for en fredelig konfliktløsning.

Jeg vil gerne forsikre medlemmet om, at EU på systematisk vis har taget spørgsmålet om gode naboskabsforbindelser op – senest på Associeringsrådets møde den 19. maj og på mødet mellem EU-trojkaen og Tyrkiets politiske ledere i Stockholm i juli måned i år.

Med hensyn til det konkrete punkt om luftfartøjer tilhørende Frontex vil jeg gerne nævne, at Frontex koordinerer adskillige fælles operationer og pilotprojekter, hvilket er et vigtigt bidrag til beskyttelsen af EU's sø-, og landgrænser samt ydre luftgrænser.

En af disse operationer er Poseidon 2009, som Grækenland er vært for. Det er meningen, at den skal forhindre utilsigtede grænseoverskridelser af personer, der kommer fra eller rejser via Tyrkiet og lande i Nordafrika, og som forsøger at nå den græske kyst. Det ved medlemmet naturligvis allerede. Poseidon omfatter også placeringen af tekniske faciliteter i det europæiske luftrum langs grænserne til de græske øer. Tyrkiet er naturligvis blevet informeret om operationen.

Med hensyn til det operative samarbejde mellem Frontex og de kompetente tyrkiske myndigheder forhandles der i øjeblikket om arbejdsmetoderne. Det er meget positivt. En aftale vil omfatte informationsudveksling og de tyrkiske myndigheders muligheder for at deltage i Frontex' fælles operationer. Denne type arbejde kunne være en vigtig del af indsatsen for at forhindre ulovlig immigration, ligesom den kunne være med til at forbedre naboskabsforbindelserne.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Jeg vil gerne gentage min påskønnelse af ministerens oprigtige bestræbelser på at besvare vores spørgsmål, men ud fra besvarelsen må jeg konkludere, at De åbenbart kender til denne hændelse. Vi samarbejder med Tyrkiet, men De har ikke givet mig et klart svar, hvorfor jeg vil gentage mit spørgsmål om, hvorvidt det tyrkiske luftrum blev krænket under denne Frontex-mission, sådan som Tyrkiet hævder.

Jeg siger dette, fordi vi under denne procedure undersøger, om Tyrkiet bestrider Grækenlands suveræne rettigheder. Jeg vil også minde Dem om, at viceeksekutivdirektøren for Frontex, hr. Fernandez, under et nyligt besøg i Grækenland hævdede at der ikke fandt sådanne krænkelser sted, idet han henviste til piloternes rapporter om sagen. Så jeg vil vende tilbage til mit spørgsmål: Udførte Frontex-missionen de af Tyrkiet påståede krænkelser eller ej, og hvad gør De ved det?

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Det er meget vanskeligt for det svenske formandskab at afgøre, præcis om en krænkelse finder sted eller ej. Vi er blevet informeret om adskillige tilfælde af bekymringer, som dem mange af mine græske kolleger giver udtryk for. Vi har diskuteret det, og vi har også opfordret til og afholdt forhandlinger herom med de tyrkiske myndigheder og vores tyrkiske kolleger og opfordret dem til at arbejde på at forbedre naboskabsforbindelserne. Det er meget vanskeligt for et formandskab at afgøre, præcis om en krænkelse finder sted eller ej. Det bygger naturligvis på internationale konventioner, og det er et bilateralt anliggende mellem de to medlemsstater.

Formanden. – Fru Morvai! De har markeret, at De ønsker ordet igen. Hvis det handler om et tillægsspørgsmål, har De ordet i 30 sekunder.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Formanden må læse mine tanker, for jeg markerede ikke, at jeg ønsker at få ordet, men jeg vil gerne undskylde, at jeg har brugt 20 ekstra sekunder af denne meget livlige og enormt demokratiske forhandling til så irrelevant et spørgsmål som massepolitivold og politiske fanger i en medlemsstat. Jeg beklager meget.

Formanden. – Hvis De har et spørgsmål, skal De stille det skriftligt på sædvanlig vis, hvorefter det kan besvares, hvis ellers det er relevant. Der er mange medlemmer, der ønsker svar på deres spørgsmål i aften, og af hensyn til dem vil vi gennemføre dette på en ordentlig og regulær måde.

(Spørgsmål nr. 8 bortfaldt, da spørgeren var fraværende)

Spørgsmål nr. 9 af **Mairead McGuinness** (H-0325/09)

Om: Ændring af forordning (EF) nr. 1/2005

Kan Rådet oplyse, hvorledes formandskabet stiller sig til revisionen af forordning (EF) nr. 1/2005 om beskyttelse af dyr under transport? Er formandskabet bekendt med alle de aspekter, der eventuelt kan være forbundet med en sådan revision?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Tak for spørgsmålet. Rådet deler naturligvis medlemmets bekymring vedrørende dyrevelfærd. Formandskabet besvarede et lignende spørgsmål fra fru Harkin i september og fastslog dengang, at et af det svenske formandskabs mål er at fremme dyrevelfærdsdebatten, hvilket er en af formandskabets prioriteter.

På mødet den 7. september i år informerede Kommissionen Rådet om, at der snarest muligt vil blive stillet forslag om en revision af forordning (EF) nr. 1/2005 om beskyttelse af dyr under transport. På det samme møde hørte Rådet delegationernes synspunkter om behovet for nye instrumenter til at forbedre kontrollen med og inspektionen af den internationale transport af levende dyr ved hjælp af f.eks. satellitnavigationssystemer. Et passende satellitnavigationssystem kunne lette tilsynet for medlemsstaternes myndigheder, da det i øjeblikket er meget vanskeligt at bevise manglende overholdelse med de instrumenter, vi råder over i dag.

Forordning (EF) nr. 1/2005 er en stærkere retsakt til beskyttelse af dyr under kommerciel transport, da den kontrollerer de berørte parter og tildeler dem ansvarsområder og indfører skrappe foranstaltninger i form af tilladelser og inspektioner samt skrappe transportregler.

Visse aspekter af dyretransport er ikke omfattet af bestemmelserne – nemlig det maksimale antal transporter og pladskrav for dyr. I henhold til forordningens artikel 32 skal disse aspekter medtages i en betænkning, der præsenteres inden for fire år, og som kan ledsages af et nyt forslag.

Formandskabet kan bekræfte, at vi agter at indlede en undersøgelse af Kommissionens forslag om en revision af forordningen, så snart Kommissionen stiller det. Det er endnu ikke sket, men undersøgelsen startes, når forslaget kommer, da vi deler medlemmets interesse i en revision af denne forordning.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Tak for Deres omfattende svar.

Jeg deler bekymringen om dyrevelfærd, men jeg ønsker en realistisk forordning, der også tillader en legitim og ordentlig kontrolleret handel, og jeg mener ikke, at der er brug for ekstra forordninger. Vi har bestemt brug for en ordentlig implementering af de eksisterende forordninger, og jeg finder Deres kommentarer vedrørende navigation osv. nyttige i denne forhandling. Lad endelig videnskaben komme til orde.

Jeg vil bede Dem om at koncentrere Dem om hestetransport. Det er et konkret problem, hvor bestemmelserne ikke implementeres. Det kan De måske kommentere.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Jeg er ikke ekspert i hestesektoren af dyretransport, men jeg tager Deres forslag ad notam.

Jeg giver Dem ret i, at der almindeligvis ganske ofte er tale om manglende gennemførelse, og at der ikke altid nødvendigvis er behov for nye forordninger. Når Kommissionens forslag bliver stillet, vil vi se på det og vurdere, om der er behov for ekstra foranstaltninger, eller om der – som De antyder – kun er behov for at styrke gennemførelsen. Vi vil derfor vende tilbage til det, så snart vi modtager forslaget fra Kommissionen.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Jeg vil følge op på spørgsmålet fra min kollega fru McGuinness. Da Irland er en ø, er landet meget afhængigt af oversøisk transport af dyr, og mange folk inden for industrien betragter de restriktioner, der gennemføres og foreslås gennemført, som omkostningsprohibitive. Vil De tage disse overvejelser med i revisionen? Hvis ikke det er muligt at transportere levende dyr, får vi i stedet et mageligt kartel blandt fabrikkerne, hvilket vil trække priserne endnu længere ned og tvinge stadig flere mennesker ud af landbruget.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Jeg er opmærksom på Irlands problemer som en ø, der er afhængig af transport.

Efter min mening er det særlig vigtigt, at vi ved al lovgivning viser indleven. Vi ved, at borgerne presser på for at tage hensyn til dyrevelfærden, men at det selvfølgelig skal gøres på en hensigtsmæssig måde, hvor vi

vurderer, hvad der er gjort. Er bestemmelserne tilstrækkelige? Er de nødvendige? Er der yderligere behov? Er der behov for gennemførelse? Alt dette skal vi overveje, inden vi lovgiver yderligere.

Jeg er sikker på, at alle medlemsstater under drøftelserne med medlemsstaterne vil have mulighed for at forklare deres specifikke situation som et bidrag til drøftelserne.

(Spørgsmål 10 bortfaldt, da spørgeren var fraværende)

Spørgsmål nr. 19 af **Seán Kelly** (H-0357/09)

Om: Sport som et af Kommissionens ansvarsområder

I betragtning dels af den voksende fedme blandt børn i EU-27 og dels betydningen af livslang sundhed, i takt med at befolkningen ældes, hilses indførelsen af sport som en EU-kompetence i henhold til Lissabontraktaten velkommen. Vil Rådet for at afspejle traktatens styrkede anerkendelse af betydningen af sport støtte ethvert initiativ om eksplicit at lade sport indgå i en af de kommende kommissærers ansvarsområde?

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (EN) Sportsaktivitet er i dag underkastet EU-lovgivningen, og som medlemmet ganske rigtigt påpeger, vil Lissabontraktatens ikrafttrædelse give EU retsgrundlag til at fremme europæiske sportsanliggender under hensyntagen til sportens specifikke natur, strukturer, frivillige aktiviteter samt sociale og uddannelsesmæssige funktion.

Rådet kan imidlertid ikke forholde sig til den kommende Kommissions interne organisation, da det ifølge traktaten er kommissionsformandens ansvarsområde.

Jeg er enig i, at sport og sundhed går hånd i hånd. Sportsaktiviteter fremmer også social samhørighed, demokrati og personlig udvikling. Sport er bestemt også underholdning, både når den lokale fodboldklub spiller, og når der er internationale konkurrencer.

Efter min mening har en fri og uafhængig sportsbevægelse også et ansvar i sociale anliggender såsom offentlig sundhed og sikring af demokratiske værdier.

Det svenske formandskab betragter først og fremmest sportspolitik som et nationalt anliggende. Man skal også være forsigtig med nye forslag og programmer, der udvider politikker på EU-plan på en måde, der kan skade allerede velfungerende systemer som dem, det civile samfund har opbygget i årenes løb.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Først og fremmest jeg takke mange gange, fordi mit spørgsmål er blevet udvalgt til besvarelse. Jeg vil også takke for det omfattende svar. Efter min mening har De meget tydeligt skitseret sportens værdi – primært den sundhedsmæssige værdi – og jeg er sikker på, at vi med Lissabontraktatens ikrafttrædelse kan gå hånd i hånd om at sørge for, at sporten som et af EU's kompetenceområder får sin rimelige andel af fremme og reklame.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Jeg vil takke for udvælgelsen af mit spørgsmål, for hr. Kelly er meget genert og har ikke sagt, at han er tidligere formand for det gælske atletikforbund, der er den vigtigste sportsbevægelse i Irland, og som er årsagen til hans sportslige interesse. Han har været meget bly herom, men jeg synes, at De bør vide det.

Formanden. – Mange tak for den oplysning.

Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

11. Parlamentarisk immunitet: se protokollen

12. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

13. Status over SIS II og VIS (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

14. Dagsorden for næste møde: se protokollen

---

15. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 19.05)